MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

LICEUL „SIMION STOLNICU”,
ORAȘUL COMARNIC

SIMPOZION NAȚIONAL

ȘCOALA ESTE ȘANSA TA!

EDIȚIA A V-A, APRILIE 2025

ORGANIZATOR:

LICEUL „SIMION STOLNICU”, ORAȘUL COMARNIC

COLECTIVUL EDITORIAL:
Profesor Peticilă Elena
Profesor Vasile Melania
Informatician Enoae Andreea Denisa

ISSN 3008-2048 ISSN-L 3008-2048

COORDONATORI / INIŢIATORI:

Prof. Peticilă Elena, director
Prof. Rațiu Adina, director adjunct
Prof. consilier Vasile Melania
Prof. ed. fizică Piciorea Ioana Ancuța
Prof. lb. română Arion Ioana Monica

ECHIPA DE PROIECT:

- **profesorii coordonatori**
- **membrii Comisiei pentru combaterea discriminării**

PARTENERI:

- **Casa Corpului Didactic Prahova**
- **Poliţia oraşului Comarnic**
- **Asociaţia Părinţilor „Simion Stolnicu”, Comarnic**

AGRESIVITATEA ÎN ȘCOALĂ

Prof. PETICILĂ ELENA
Liceul „ Simion Stolnicu”, Orașul Comarnic,
județul Prahova

Agresivitatea reprezintă toate acele acţiuni voluntare orientate asupra unei persoane sau a unui obiect ce aparţine acesteia, precum şi împotriva fiinţei proprii, ca autoagresivitate, care au drept motiv producerea - într-o formă deschisă sau simbolică – a unui comportament ostil, a unei pagube, jigniri sau dureri .

Pornind de la cele enumerate mai sus, tipurile de agresivitate sunt:

- agresivitatea verbală și nonverbală;
- agresivitatea pasivă;
- agresivitatea atitudinală;
- etichetarea.

Deseori, agresivitatea este considerată a fi sinonimă cu violenţa, deşi nu orice conduită agresivă presupune şi violenţă, după cum nu orice act violent este însoţit de agresivitate.

De asemenea, nu orice comportament agresiv constituie un act antisocial, după cum nu orice act antisocial este însoţit de agresivitate.

În pofida tuturor acestor nuanţări şi delimitări psihologice, semantice şi sociologice, violenţa se alimentează din agresivitate, iar actele de violenţă capătă adesea şi un caracter antisocial. Violenţa presupune dorinţa de a distruge, de a vătăma, de a produce suferinţă, pe când agresivitatea, adesea, urmăreşte alte scopuri, afişarea, demonstrarea masculinităţii, a puterii, autoapărarea, obţinerea de beneficii materiale, atragerea atenţiei, răzbunarea etc.

Agresivitate verbală şi nonverbală

Agresivitatea verbală sau nonverbală se aplică direct sau indirect asupra victimei, manifestă sau pasivă. Forme ale agresivităţii verbale:

a) Calomnia este cea mai agresivă formă verbală. Există, mai întâi, selectarea ţintei, ce presupune acumularea de resentimente, de poziţii adversative, de invidie, de ură. Se produce între două persoane aflate în conflict, dar poate fi şi public, la nivel de grup, de colectivitate, zvonuri lansate periodic şi sistematic.

b) Denigrarea constă în preocuparea celui ce o manipulează de a descoperi acele trasături de personalitate sau fapte, împrejurări, intenţii cu caracter negativ sau peiorativ ale adversarului, pe care le "îngroaşă", le denaturează pâna la grotesc, dorind să obţină o descalificare, o compromitere moral-socială a victimei.

c) Ironia este modalitatea de agresare a unei situaţii, persoane, printr-un joc subtil de inteligenţă, care să producă persoanei atacate un prejudiciu, ori o traumă psihică. Ironia exprimă o personalitate conflictuală, care astfel îşi descarcă potenţialul agresiv latent.

d) Sarcasmul este forma cea mai acută, mai pertinentă şi mai traumatizantă a agresivităţii prin limbaj. Este o ironie " muşcătoare ". Sarcasticului îi place nu numai să rănească verbal victima, ci şi să asiste la trăirea durerii de către aceasta.

Agresivitatea verbală este subestimată, pentru că nu este la fel de vizibilă, şocantă, dezaprobatoare ca agresivitatea fizică, însă are efecte la fel de nocive asupra preadolescentului, adolescentului. Cuvintele rănesc, forţa cuvintelor este impresionantă, în special dacă acestea vin de la o persoană apropiată.

Agresivitatea nonverbală sau gestuală este foarte răspândită în mediul şcolar. Acest comportament agresiv odată deprins, se transformă într-un stil de comunicare intimidantă, greu

de demonstrat. Din punctul meu de vedere, de suferit au clasele gimnaziale, acestea formându-și un stil de viață incorect, având drept tipar elevii de liceu.

De exemplu, şantajul emoţional (o formă de violenţă psihică) nu este în mod necesar însoţit de agresivitate.

Bibliografie:

1. Cosmovici, A., Iacob, L., (1998), Psihologie şcolară, Editura Polirom, Iaşi.
2. Creţu, C., (1998), Curriculum diferenţiat şi personalizat, Editura Polirom, Iaşi.
3. Creţu T., (2001), Psihologia vârstelor, Editura Departamentului de Învăţământ deschis la Distanţă, Bucureşti.
4. Cucoş, C., coord., (1998), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi gradele didactice, Editura Polirom, Iaşi.
5. Cucoş, C., (2002), Pedagogie, Editura Polirom, Iaşi.

Am drepturi, dar și responsabilități

Șcheau Daniela, Liceul Tehnologic Bârsești, Tg-Jiu, Gorj
Dabelea Maria, Liceul Tehnologic Bârsești, Tg-Jiu, Gorj

Unitatea şcolară: Liceul Tehnologic Bârsești
Clasa: a X-a
Subiectul: Am drepturi, dar și responsabilități
Obiective:

- ✓ Să exemplifice drepturile copilului;
- ✓ Să evidenţieze importanta respectării drepturilor copilului;
- ✓ Să identifice responsabilitățile asociate fiecărui drept;
- ✓ Să argumenteze relația dintre drepturi și responsabilități.

Strategii didactice:

- ✓ Resurse procedurale: conversația, explicația, expunerea, problematizarea;
- ✓ Resurse materiale: fișe de lucru, planșe.

Forme de organizare: frontal, individual, pe grupe
Desfășurarea activității:

1. Fiecare elev primește conturul palmei pe care este scris enunțul: PENTRU CĂ SUNT COPIL EU MERIT……pe care îl completează, notând răspunsul pe fiecare deget. Împreună cu elevii profesorul consilier discuta propunerile de completare a enunțului și face legătura cu acele propuneri care exprimă drepturi ale omului.
2. Elevii numără din 2 în 2. Cei cu numărul 1 trec într-o parte a sălii de clasă, cei cu numărul 2 în cealaltă parte. Elevii cu numărul unu primesc câte un cartonaş cu drepturi, iar cei cu numărul doi câte un cartonaş cu responsabilităţi. Sarcina elevilor este de a-şi găsi perechea: un drept cuplat cu o responsabilitate.
3. Profesorul consilier prezintă elevilor povestea lui Ionică
   Ionică a împlinit 6 ani şi visul său este să meargă neapărat la şcoală. El nu se poate mişca de sine stătător, de aceea foloseşte un scaun cu rotile. Bunica, care are grijă de el, i-a spus că nu va putea urma şcoala, deoarece ea se află la o distanţă mare şi nu dispune de rampe.
   Întrebări adresate elevilor:
   - ➢ Ce drepturi ale lui Ionică sunt încălcate?
   - ➢ Ce trebuie de făcut ca să fie respectate drepturile lui Ionică?

- În ce mod sunt respectate drepturile copilului în clasa şi în şcoala voastră?
- Ce putem face pentru copiii ale căror drepturi sunt neglijate?

4. Elevii sunt împărţiţi în 5 grupe. Fiecare grup primeşte o povestioară care sugerează un drept al copilului şi are sarcina de a identifica despre ce drept este vorba și de a reprezenta printr-un desen povestioara primită şi de a-i da un titlu sugestiv:
   Grupa nr.1 primeşte următoarea povestioară: Maria are o surioară nou-născută. Tatăl ei şi mama au hotărât să-i dea numele Ana. Azi tata a adus certificatul de naştere al micuţei. De acum familia lor mai are un membru: Ana Vasilache.
   Grupa nr. 2 primeşte următoarea povestioară: Este prima zi de şcoala. Marin merge la şcoală cu ghiozdanul plin de caiete. Doamna învăţătoare îi va da manualele necesare şi îl va ajuta să pătrundă în tainele minunate ale învăţăturii."
   Grupa nr.3 primeşte următoarea povestioară: Alina este bolnavă. Are febră şi tuşeşte foarte tare. Părinţii ei sunt tare îngrijoraţi. Tatăl fetiţei sună la Serviciul de ambulanţă şi solicită venirea unui medic. Salvarea soseşte imediat. Doctorul o consultă pe fetiţă şi îi prescrie medicamentele necesare.
   Grupa nr. 4 primeşte următoarea povestioară: După şcoală, Sorin şi-a făcut temele. Acum el iese afară împreună cu prietenii săi. Şi-a luat mingea şi bicicleta. Se va bucura de frumuseţea zilelor de primăvară."
   Grupa nr. 5 primeşte următoarea povestioară: „Azi în clasa noastră a venit un coleg nou. Se numeşte Mihai. El are o dizabilitate fizică şi foloseşte scaunul rulant. Mihai este colegul nostru."
   Turul galeriei: toate desenele sunt expuse în faţa clasei și fiecare grupă explică desenul realizat, precizând dreptul sugerat de text și motivând alegerea titlului.
5. Evaluare: după finalizarea activității elevii vor fi invitați să stea în picioare. Vor trebui să închidă ochii și să deruleze în minte cum s-a desfășurat activitatea la care au participat. La comanda start a profesorului consilier toți elevii vor închide ochii și se vor gândi la imaginea statuară (statuie). Profesorul consilier va începe numărătoarea 1,2,3 și! Toți elevii vor deschide ochii și se vor transforma în statuie, conform planului mental făcut înainte.
   Profesorul consilier va face o tură de cerc și, pe măsură ce va ajunge în dreptul fiecărui elev, acesta va explica, în două-trei cuvinte ce reprezintă statuia.

Anexa 1

Drepturi:

1. Copiii au dreptul la o familie.
2. Orice copil are dreptul la un nume şi o cetăţenie.
3. Copiii au dreptul de a fi protejaţi împotriva pedepselor fizice sau a tratamentelor umilitoare.
4. Dreptul copilului de a nu fi discriminat.
5. Orice copil are dreptul la protecţie împotriva abuzului, neglijării şi expoatării.
6. Dreptul copilului de a primi dragoste, întelegere şi protecţie.
7. Dreptul copilului la libertatea de gândire, de conştiinţă şi de religie.
8. Copiii au dreptul să fie auzit.
9. Copiii au dreptul la educație.
10. Copiii au dreptul la dragoste, protecție și înțelegere.

Responsabilități:

a) Îndatorirea de a asculta şi respecta pe părinţi.
b) Îndatorirea de a-şi iubi şi cinsti ţara.
c) Copilul are responsabilitatea de a-i respecta şi de a nu-i umili pe ceilalţi
d) Responsabilitatea de a nu-i discrimina pe ceilalţi.

e) Responsabilitatea de a anunţa orice abuz,de a nu maltrata şi hărţui pe alţii.
f) Îndatorirea de a se purta frumos cu cei din jur,de a nu fi agresivi.
g) Îndatorirea de a respecta modul de gândire, de conştiinţă şi religia altor persoane.
h) Responsabilitatea de a asculta când ceilalți vorbesc și de a-și aștepta rândul pentru a vorbi.
i) Responsabilitatea de a se concentra și de a se strădui din toate puterile.
j) Îndatorirea de a se purta frumos cu cei din jur.

BENEFICIILE ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE
EXCURSIA DE STUDIU

Profesor învățământ primar, LĂPUŞNEANU MIHAELA-CORNELIA
Profesor învățământ primar, FECHITA LUCIANA- PETRONELA
Şcoala Gimnazială, comuna Tămăşeni

A. DENUMIREA PROIECTULUI: „VALEA PRAHOVEI-ISTORIE ŞI TRADIȚII”
a. Motto: „Ca să ne iubim ţara, trebuie să-i cunoaştem inima“ (Dumitru Almaş)
b. Tipul de educaţie în care se încadrează:
- Educaţie pentru dezvoltare personală
- Educaţie pentru sănătate
- Educaţie prin sport
- Educaţie inter si multiculturală
- Educaţie ecologică
- Educaţie pentru dezvoltare comunitară

c. Tipul de activitate: extracurriculară
d. Forma de organizare: excursie tematică
Intinerariu propus: Tamaseni - Brasov- Bran- Sinaia- Rasnov-Tamaseni
Argument:

L.D.Hainault: „Se acordă mai multă importanţă omului care merge decât drumului pe care îl urmează.”

Vădită fiind importanţa educării şi formării personalităţii elevilor, se pune problema căilor şi mijloacelor prin care învăţătorii pot contracara influenţele negative prin activităţile de zi cu zi, inclusiv prin acţiuni extracurriculare. Micul şcolar trebuie învăţat să fie receptiv la nou şi să vibreze în faţa frumuseţilor naturii, a lumii, în continuă schimbare, şi să aprecieze valorile trecutului.

Excursiile organizate de scoală au multiple valenţe de informare şi educare a copiilor. Acestea, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă pentru că se desfăşoară într-un cadru nou, stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoştinţe, chiar dacă reclamă efort suplimentar.

Mediul de acţiune fiind deosebit, iar tehnicile de instruire altele, contribuie la dezvoltarea spiritului de observaţie, îmbunătăţesc memoria vizuală şi auditivă, formează gândirea operatorie a copilului cu calităţile ei de echilibrare, organizare şi obiectivare. Scolarii se deprind să folosească surse informaţionale diverse, să întocmească colecţii, să sistematizeze date, învaţă să înveţe.

Acţionând individual sau în cadrul grupului, copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operaţional, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale.

Participarea efectivă şi totală în activitate angajează atât scolarii timizi cât şi pe cei slabi, îi temperează pe cei impulsivi, stimulează curentul de influenţe reciproce, dezvoltă spiritul de cooperare, contribuie la formarea colectivului.

Prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi, elevii se autodisciplinează .

Conţinutul didactic al excursiilor este mult mai flexibil şi mai variat decât al activităţilor desfăşurate în sala de clasă, copiii participând cu multă bucurie şi optimism la aceste acţiuni, lărgindu-şi în acest fel orizontul de cunoştinţe prin contactul direct cu realitatea. Prin mijloacele atrăgătoare pe care le are la dispoziţie, excursia înviorează activitatea şcolară, stimulează curiozitatea de a descoperi noi fenomene, formează o atitudine ecologică pozitivă, prilejuieşte trăiri adânci ale unor sentimente patriotice.

Astfel, cu ajutorul excursiilor şcolare se dezvoltă spiritul de prietenie, de colectiv, de disciplină, iniţiativă, precum şi deprinderi, proceduri gospodăreşti de la vârstă mică, toate acestea fiindu-le folositoare în viaţă.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activitate, posibilităţi deosebite să-şi cunoască copii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai uşor şi mai frumos obiectivul principal al învăţământului preprimar - pregătirea copilului pentru scoala si viaţă.

Excursiile şi drumeţiile au un caracter relaxant, contribuind în mod categoric la sudarea colectivelor de elevi. După trecerea anilor, copiii îşi amintesc cu plăcere de întâmplările, din timpul excursiilor.

De aceea, cred că organizarea unor astfel de activităţi trebuie continuată, constituind o latură de seamă a procesului instructiv - educativ .

Scop: Îmbunătăţirea calităţii procesului didactic prin intermediul activităţilor extracurriculare desfăşurate în parteneriat scoala– comunitate, vizând formarea de competenţe şi abilităţi, la școlari;

Obiective:

O1: să descopere şi să exploreze mediul geografic;
O2: să cunoască anumite obiective culturale din judeţul Brasov;
O3: să-şi dezvolte deprinderi specifice practicării unui turism civilizat;
O4: să desfăşoare activităţi cu caracter recreativ, relaxant

- Completează cunoştintele de istorie, geografie şi de civilizaţie pe care copiii le deţin în urma studiului desciplinei de învăţământ.

1. Resurse :

a. **Umane** :
- elevii clasei a IV-a
- profesori: Lapusneanu Mihaela Cornelia, Fechita Petronela, Antochi Cristina
- părinţi, șofer, ghizi.

- **Temporale**: 5.06.2023 de la ora 08.00 – până pe 7.05.2023 la ora 21.00
- **Spaţiale**: Tamaseni - Brasov- Bran- Sinaia- Rasnov-Tamaseni

DERULAREA PROIECTULUI:

1. **Etapa pregătitoare** – cu o lună înainte de momentul realizării:
   - anunţarea temei şi a obiectivelor;
   - stabilirea în detaliu a traseului;
   - pregătirea în detaliu a dosarului excursiei **(Anexele 2.2., 4.1.)**;
   - stabilirea traseului şi a costului excursiei;
   - modalitatea de servire a mesei;
   - echipamentul;
   - măsuri de protecţie.
2. **Etapa de realizare**:
   - efectuarea excursiei pe traseul stabilit: Botoşani – Iaşi şi retur;

- prezentarea itinerarului şi a obiectivelor **(Anexa 3)**;
- harta cu traseul;
- caracterizarea sumară a obiectivelor;

Obiectivele propuse spre vizitare/ repere orare:

Reper orar	Obiectivul propus spre vizitare
Ziua 1	Călătorie cu autocarul spre Brasov Vizita Piata Sfatului Vizita Biserica Neagra Vizita Zoo Brasov Urcare cu telecabina pe muntele Tampa
Ziua 2	Palatul Peles Castelul Bran
Ziua 3	Vizita Dino Parc Vizita Pestera Valea Cetatii

- instructajul privind securitatea deplasării;
- colecţionarea materialului;
- consemnarea datelor în jurnalul excursiei.

3. **Etapa de evaluare**:
   - Prezentarea şi evaluarea materialelor (postere, CD, broşuri, foto, fişe de observaţie, materiale adunate de pe traseu din natură, cărţi, mici obiecte cu specific local, ilustraţii, vederi, fotografii expoziţie cu pliante, vederi, fotografii, afişe, creaţii individuale sau de grup, valorificarea materialelor la orele de curs)

4. **Diseminarea**
   - Activitatea proiectului va fi popularizată la şedinţa cu părinţii, activităţile Comisiei Metodice, prin publicarea în Revista şcolară pentru clasele I- IV etc.

- **Metode şi tehnici de lucru, forme de organizare:** observarea, exerciţiul, comparaţia, învăţarea prin descoperire, problematizarea, etc. explicaţia/ frontal/ individual etc.

E. EVALUARE

Rezultate scontate:

1. **pe termen scurt:**

- formarea unui comportament conştient şi activ faţă de protecţia mediului înconjurător;
- dezvoltarea capacităţilor de comportament, de integrare în grupul turiştilor, de cooperare între indivizi;
- cultivarea sentimentului de mândrie patriotică prin declanşarea de emoţii, aprecieri asupra frumuseţilor fizice, economice, religioase ale teritoriului patriei şi împletirea cu elemente de istorie a trecutului şi prezentului poporului roman;
- realizare de desene, compuneri etc.;

2. **pe termen lung:**

- formarea deprinderilor de observare, de sesizare a aspectelor ecologice, de poluare a mediului şi cultivare a unei educaţii ecologice;
- formarea deprinderii de comportare civilizată, corectă, de integrare în structura unui grup turistic, de cooperare şi respect.

F. SUSTENABILITATEA PROIECTULUI

- Posibilitatea de a dezvolta proiecte de excursii tematice cu alte itinerare şi obiective culturale

ȘANSE EGALE ÎN EDUCAȚIE!

Prof.înv.primar:Crăciunică Daniela
Școala Gimnazială Gheorghe Magheru,Caracal,Olt

În contextul actual al educaţiei, egalitatea de şanse în rândul elevilor a devenit o preocupare centrală pentru sistemele educaţionale din întreaga lume. În România, fenomenul abandonului şcolar, dificultăţile de învăţare sau lipsa resurselor afectează în mod special elevii din medii dezavantajate, cei cu cerinţe educaţionale speciale (CES) sau, dimpotrivă, elevii capabili de performanţe care nu beneficiază de sprijin adecvat. Activităţile şcolare şi extraşcolare joacă un rol esenţial în integrarea acestor categorii de elevi și în stimularea performanțelor lor.

Activităţile din timpul orelor de curs trebuie adaptate în funcţie de nevoile specifice ale elevilor. Elevii cu dificultăţi de învăţare au nevoie de metode interactive, de materiale vizuale și de o abordare personalizată. Cei cu CES pot beneficia de sprijinul unui profesor de sprijin sau de instrumente tehnologice adaptate. În același timp, elevii cu potenţial ridicat trebuie stimulaţi prin sarcini provocatoare și proiecte interdisciplinare care să le menţină interesul.

Crearea unui climat pozitiv în clasă, în care fiecare elev este valorizat, reduce riscul de marginalizare și abandon. De asemenea, colaborarea între cadrele didactice şi consilierii şcolari este esenţială pentru identificarea timpurie a problemelor și aplicarea unor măsuri eficiente de sprijin.

Prin urmare, școala are responsabilitatea de a crea contexte favorabile tuturor copiilor, indiferent de mediul social, economic, cultural sau de nivelul intelectual. Această incluziune trebuie să se manifeste nu doar în cadrul lecțiilor, ci și prin activitățile extrașcolare care completează formarea elevului ca individ. Rolul acestor activități este crucial în prevenirea abandonului școlar, în susținerea elevilor cu cerințe educaționale speciale (CES), în dezvoltarea abilităților copiilor din medii dezavantajate și în stimularea celor capabili de performanțe.

Pentru elevii din medii dezavantajate, aceste activități sunt adesea singura ocazie de a experimenta contexte pozitive, în afara unui cadru familial vulnerabil. Implicarea în cluburi școlare sau în proiecte comunitare poate compensa lipsa resurselor materiale şi emoţionale de acasă.

Activitățile desfășurate în cadrul procesului instructiv-educativ pot și trebuie să fie adaptate pentru a răspunde particularităților individuale ale elevilor. Diferențierea pedagogică, evaluarea personalizată și metodele interactive constituie practici esențiale pentru a asigura participarea activă a tuturor elevilor. În cazul celor care provin din medii defavorizate, o abordare adaptată le poate spori încrederea în sine și motivația. În paralel, elevii cu dificultăți de învățare sau cu CES beneficiază de planuri educaționale individualizate, sprijin educațional specializat și metode de predare inclusive.

Educaţia incluzivă nu înseamnă doar integrarea fizică a elevilor în aceeaşi sală de clasă, ci și adaptarea conţinuturilor, a metodelor şi a evaluării în funcţie de particularităţile fiecăruia. Prin activităţi comune, elevii învaţă să se accepte reciproc, iar discriminarea este redusă semnificativ.

Profesorii trebuie să fie sprijiniţi prin formare continuă în domeniul educaţiei incluzive, astfel încât să poată identifica corect nevoile elevilor și să creeze strategii eficiente de sprijin. De asemenea, parteneriatul cu părinţii și implicarea comunităţii sunt factori-cheie în reușita acestui demers.

Activitățile extrașcolare oferă oportunități semnificative de învățare prin experiență, contribuind la dezvoltarea socio-emoțională, culturală și morală a elevilor. În mod special pentru elevii din medii defavorizate sau cei în risc de abandon școlar, implicarea în cluburi,

excursii, activități artistice și sportive poate însemna o cale de integrare socială și de sprijin moral.

Astfel de activități contribuie la creșterea sentimentului de apartenență și la formarea unei imagini pozitive despre sine. Mai mult, elevii cu cerințe educaționale speciale pot găsi în activitățile nonformale un mediu mai puțin rigid și mai permisiv, care le oferă libertatea de a se exprima și de a-și dezvolta abilitățile.

Pentru a asigura echitatea în educație, este necesară o colaborare între școală, familie și comunitate. Pentru ca activitățile școlare și extrașcolare să aibă un impact real asupra rezultatelor elevilor, este necesară implicarea activă a tuturor actorilor educaționali. Familia trebuie să fie partenerul constant al școlii, susținând participarea copilului la aceste activități

. De asemenea, sprijinul comunității locale, al autorităților și al organizațiilor non-guvernamentale poate asigura resursele necesare pentru desfășurarea activităților și pentru implicarea tuturor elevilor, inclusiv a celor cu resurse limitate. Colaborarea interinstituțională, parteneriatele cu biblioteci, muzee, centre culturale și sportive adaugă o dimensiune practică și interactivă procesului educațional.

Activitățile școlare și extrașcolare sunt instrumente esențiale pentru promovarea incluziunii și performanței în educație. Ele contribuie la dezvoltarea holistică a elevilor, la reducerea abandonului școlar și la oferirea de șanse egale tuturor copiilor, indiferent de contextul lor socio-economic sau de particularitățile personale.

Rolul activităților școlare și extrașcolare este esențial în asigurarea egalității de șanse și în creșterea calității actului educațional. Ele reprezintă nu doar modalități de consolidare a cunoștințelor, ci și contexte de dezvoltare personală, socializare și integrare. Într-un învățământ incluziv și echitabil, fiecare copil contează, iar școala trebuie să fie locul unde toți elevii pot învăța, pot evolua și se pot simți valorizați.

Bibliografie

●Cucoș, C. (2006). Educația. Dimensiuni culturale și interculturale. Editura Polirom.

●Marga, A. (2000). Educația între modern și postmodern. Editura Dacia.

●Neculau, A. (2004). Psihologia educației. Editura Polirom.

●Voiculescu, F. (coord.). (2013). Educația incluzivă. Repere teoretice și aplicații. Editura Pro Universitaria.

● Ministerul Educației. (2022). Strategia Națională privind reducerea părăsirii timpurii a școlii.

●UNICEF România. (2021). Incluziunea educațională în școlile din România – studiu de caz.

CUM PREVENIM VIOLENȚA ÎN ȘCOALĂ

Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială Nr. 22 Galați

Autorii: Prof. Popa Cosmina

Moșescu Antoanela

Violenţa este o problemă actuală a societăţii noastre, având impact asupra actului educaţional desfăşurat într-un cadru instituţionalizat. Violenţa umană este, fără îndoială, una dintre temele recurente ale societăţilor contemporane. Fiind un fenomen complex, violenţa are determinări psihologice, sociale, culturale, economice, lucru evident atunci când luăm în considerare amploarea formelor ei de manifestare şi inter-relaţiile pe care le presupune.

Violenţa şcolară este doar una dintre manifestările violenţei cotidiene. În Europa, dezbaterile privind relaţia între conceptul de „drept la siguranţă” şi mediul şcolar au căpătat o dezvoltare continuă, cu diferenţe de la ţară la ţară, devenind oficial o problemă politică, în urma

unei întâlniri a experţilor, organizată de Comisia Europeană în 1997. Mass-media acordă din ce în ce mai multă atenţie violenţei, contribuind astfel la conştientizarea şi creşterea interesului public faţă de violenţa tinerilor şi implicit, cea şcolară. Violenţa este o problemă care îşi face simţită prezenţa din ce în ce mai mult în societate, iar de câţiva ani şi în şcoală.

Violența școlară nu este un fenomen nou, manifestându-se și în trecut, în spațiul autonom al școlii. În zilele noastre, școala, ca instituție, este mai transparentă. În contextul cultural și politic european se acceptă și se promovează ideea că școala trebuie să fie un spațiu privilegiat, al securității, liber de conflicte și de manifestări ale violenței sociale. Sentimentul de securitate/siguranță al elevilor este puternic influențat atât de ceea ce se întâmplă în incinta scolii (în sala de clasă, pe coridoare, pe terenul de sport etc.), cât și de ceea ce se întâmplă în proximitatea acesteia (pe arterele rutiere și alte căi de acces către școală, în spațiile verzi din jurul școlii, în alte spații publice situate în apropiere de școală).

Violența umană este o temă a prezentului în multe țări, violența socială, ca și cea interpersonală reprezintă argumente solide pentru dezvoltarea unor programe educaționale pentru a promova constientizarea acestui fenomen și a pleda pentru mijloace nonviolente de interacțiune și de reglare a vieții sociale. Situația generală ingrijorează, pentru ca violența a devenit o temă cu care se confruntă toate societatile, necesitand o luare de poziție la nivelul întregului corp social si dezvoltarea unor strategii de investigație, prevenire si control.

Fenomenul violenței școlare se întinde pe o scară largă, de aceea rolul cadrului didactic în prevenirea unor manifestări de acest gen este foarte important. Originea acestui fenomen se află într-o multitudine de factori. Cauzele acestui fenomen trebuie căutate în exteriorul școlii, dar și în interiorul ei. Cadrul didactic trebuie să cunoască faptul că trăsăturile de personalitate ale elevului sunt și ele în strânsă legătură cu comportamentele violente. Astfel, între factorii psihologici implicați în etiologia faptelor de violență ,se menționează trăsăturile de natură egocentrică, diminuarea sentimentului de responsabilitate, instabilitatea emoțională, slăbiciunea mecanismelor voluntare, de autocontrol.

La toate acestea se adaugă problemele specifice adolescenței. Aceasta deoarece adolescența este o perioadă de transformări profunde pe plan fizic, psihic și social. În această perioadă atât de dificilă, dialogul părinți –copii , dar și profesor –elevi este absolut necesar.
Violența este una dintre marile probleme ale lumii contemporane. Fiind o problemă delicată, luarea în stăpânire a fenomenului violenței nu se poate face decât dacă îi sunt cunoscute cauzele, originile, formele de manifestare și posibilitățile de prevenire. Problema violenței în școală trebuie să devină o temă de reflecție pentru toți cei implicați în actul educațional.

Violența școlară este un fenomen larg, ce reperează două tipuri, respectiv violențele obiective, care sunt de ordinul penalului (crime și delicte) si violențele subiective, care sunt mai subtile, țin de atitudine și afectează climatul școlar. Aici sunt incluse atitudinile ostile, disprețul, umilirea, jignirea, sfidarea, lipsa de politețe, refuzul de a participa la ore, la alte activități, ceea ce unii autori numesc atitudini antișcolare. O formă de violență extrem de răspândită în mediile școlare este violența verbală. Englezii folosesc termenul bullying pentru a desemna atât atacurile verbale, cât și intimidările (presiunea psihică) exercitate prin amenințări, injurii, umilințe.

Violența perturbă grav mediul școlar. Ea conduce la o deteriorare a climatului în școală, afectează raporturile elev- elev și elev –profesor, generând sentimente de insecuritate, de teamă, de angoasă, care influențează negativ dezvoltarea normală a elevului. Școala, dar și familia trebuie să cunoască faptul că, a lupta împotriva acestui fenomen, înseamnă a ameliora calitatea relațiilor dintre profesor- elevi, elevi-elevi, părinte-copil, precum și comunicarea între toate persoanele implicate în actul educațional. Școala, dar și familia trebuie să își asume rolul de prevenire și de stăpânire a fenomenului violenței. În literatura de specialitate se vorbește despre două tipuri de prevenție, care se completează reciproc

a) o prevenție primară, care se poate realiza foarte ușor de către fiecare profesor și părinte și se referă la dezvoltare unei atitudini pozitive față de fiecare elev / copil, exprimarea încrederii

în capacitatea lui de a reuși, valorizarea efortului elevului, toate acestea reducând riscul apariției violenței

b) o prevenție secundară, ce pleacă de la faptul că școala/ familia reprezintă premisa dezvoltării intelectuale și afective a copilului. Educatorul și părintele, printr-o observare atentă, poate repera efectele unor violențe la care copilul este supus în interiorul și în afara mediului școlar. Astfel, se pot lua măsuri de ajutor și de protecție care să vizeze înlăturarea cauzelor abuzurilor și reducerea tulburărilor somatice, psihice, comportamentale induse prin violență.

De foarte multe ori, comportamentele violente ale elevului își pot avea originea și într-un management defectuos al clasei școlare, mai exact într-o lipsă de adaptare a practicilor educaționale la o populație școlară considerabil schimbată. Studiile de specialitate arată că, prima dorință a educatorului este de a-și exercita puterea. Dând curs acestei dorințe, el poate influența negativ relația cu elevul, deoarece va căuta să-l mențină într-o situație de dependență, de subordonare. Același lucru se poate întâmpla și cu familia copilului. Astfel, educatorul și părintele, pot recurge la diferite modalități de coerciție, descurajând formarea unei personalități autonome, independente. Cercetările au demonstrat faptul că, în familiile și în grupurile conduse autoritar ,se acumulează tensiuni, frustrări ce determină comportamente agresive, ostilități între membrii grupului.

Atât școala, cât și familia trebuie să pornească de la următoarele obiective: observarea atentă a comportamentului elevului, pentru o mai bună înțelegere a cauzelor actelor de violență, ameliorarea comunicării cu elevii/ copilui care manifestă comportamente violente și stabilirea unor relații de încredere, detensionarea conflictelor încă de la apariția lor, dezvoltarea parteneriatului școală –familie, colaborarea cu alte instituții specializate, cu consilierul școlar, cu profesorul diriginte. În concluzie, rolul școlii și al familiei trebuie să se manifeste sub forma unei atitudini de evaluare, care să implice o judecată a faptelor elevului/ copilului, prin raportare la norme și valori, o atitudine de suport, de susținere, care urmărește încurajarea elevului pentru a depăși situația dificilă pe care o traversează, o atitudine de comprehensiune, ce reflectă efortul educatorului/ părintelui de a-l asculta, de a-i înțelege problema.

BIBLIOGRAFIE:

1. Banciu D., Voicu M.,-*Introducere în sociologia devianței*,1985, București, Editura Științifică și Enciclopedică
2. Mitrofan, N., -*Agresivitatea* , 1996, Iași, Polirom
3. Radu, I., -*Psihologie socială*, 1994, Cluj- Napoca, Editura Exe.

CUM SCHIMBĂ ACTIVITĂȚILE EDUCAȚIONALE DESTINELE ELEVILOR AFLAȚI ÎN DIFICULTATE

Humă Elena, Humă Ioan
Liceul Economic ”Alexandru Ioan Cuza” Piatra Neamț

În contextul actual, în care educația devine un factor esențial pentru integrarea socială și profesională, diferențele de șanse între elevi se adâncesc din cauza inegalităților economice, culturale și sociale. Elevii din medii dezavantajate, cei cu cerințe educaționale speciale, cu dificultăți de învățare sau, dimpotrivă, cei cu un potențial intelectual ridicat, au nevoie de sprijin constant și personalizat. Astfel, școala nu mai poate fi doar un spațiu de transmitere de cunoștințe, ci trebuie să devină un mediu incluziv, care oferă sprijin real, empatie și oportunități adaptate

fiecărui copil. Ne propunem să evidențiem rolul activităților școlare și extrașcolare în îmbunătățirea rezultatelor și a motivației elevilor care se află în situații de risc educațional.

Elevii din familii cu venituri reduse, din mediul rural sau cu părinți plecați în străinătate se confruntă adesea cu lipsa resurselor educaționale, cu un sprijin familial redus și cu o motivație scăzută față de școală. Activitățile educaționale, desfășurate în cadrul școlar sau în afara orelor de curs, pot contribui semnificativ la prevenirea abandonului școlar și la reducerea diferențelor de performanță. Prin intermediul atelierelor creative, al proiectelor interdisciplinare, al activităților ludice sau al parteneriatelor educaționale, elevii sunt implicați activ în procesul de învățare și își pot descoperi abilitățile, recăpătând încrederea în sine și motivația de a învăța.

Elevii cu dificultăți de învățare sau cu nevoi educaționale speciale au nevoie de o abordare diferențiată, centrată pe potențialul fiecăruia. Activitățile extracurriculare devin un spațiu de exprimare personală și dezvoltare socială, acolo unde metodele tradiționale de predare nu sunt întotdeauna eficiente. Atelierele de teatru, poveștile senzoriale, jocurile de rol sau activitățile de grup favorizează învățarea experiențială, dezvoltarea limbajului, motricității și încrederii în sine. În plus, colaborarea între elevi contribuie la eliminarea stigmatizării și la cultivarea empatiei în comunitatea școlară.

În egală măsură, elevii cu potențial ridicat pot deveni vulnerabili în lipsa unei provocări intelectuale constante. Activitățile extrașcolare gândite pentru aceștia, precum cluburile științifice, cercurile de robotică, atelierele de scriere creativă sau proiectele de cercetare, stimulează gândirea critică, creativitatea și dorința de autodepășire. Prin mentorat și implicare în competiții sau olimpiade, acești elevi își pot valorifica la maximum capacitățile și pot deveni modele inspiraționale pentru colegii lor.

Educația nu se limitează la curriculumul formal. Taberele tematice, excursiile educative, proiectele de voluntariat, parteneriatele cu ONG-uri sau participarea la festivaluri culturale deschid noi orizonturi pentru elevi. Acestea creează contexte favorabile dezvoltării personale, cultivării spiritului civic și construirii unui sentiment de apartenență. Elevii încep să se raporteze altfel la școală, văzând-o ca pe un mediu în care sunt ascultați, valorizați și încurajați să se exprime.

Profesorul este o verigă esențială în procesul de incluziune și sprijin educațional. Printr-o bună cunoaștere a elevilor, prin metode didactice moderne și empatie constantă, cadrele didactice pot construi un mediu în care fiecare copil se simte respectat și înțeles. Activitățile extrașcolare devin un pretext pentru colaborare autentică între profesor și elev, pentru susținerea unei relații educaționale pozitive, dincolo de formalismul programelor școlare.

Într-o societate modernă și incluzivă, educația trebuie să devină nu doar un drept universal, ci și o experiență echitabilă, adaptată nevoilor fiecărui copil. Activitățile școlare și extrașcolare joacă un rol esențial în dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a elevilor, în special a celor care provin din medii dezavantajate, au cerințe educaționale speciale, întâmpină dificultăți de învățare sau, dimpotrivă, sunt capabili de performanțe deosebite. Prin diversitatea formelor sale – de la ateliere de știință și artă, până la activități sportive, proiecte de voluntariat sau cluburi tematice – educația extinsă contribuie la dezvoltarea unei motivații intrinseci pentru învățare, la creșterea stimei de sine și la dezvoltarea spiritului de apartenență la comunitate.

O educație de calitate nu se poate construi fără respectarea principiului egalității de șanse. Este responsabilitatea noastră, a tuturor – profesori, părinți, factori decizionali, comunitate – să identificăm potențialul fiecărui elev și să îi oferim oportunitățile și resursele necesare pentru a-l valorifica. În acest context, activitățile educaționale complementare devin punți între educația formală și viața reală, între cunoaștere și acțiune, între elev și succesul personal.

Crearea unui climat școlar pozitiv, bazat pe acceptare, sprijin și încurajare, poate face diferența în parcursul educațional al elevilor vulnerabili. Totodată, valorificarea pasiunilor și talentelor elevilor performanți le poate consolida drumul către excelență. Un sistem educațional incluziv și echitabil este un sistem care nu doar că instruiește, ci transformă, inspiră și sprijină fiecare copil să devină cea mai bună versiune a sa. Numai astfel putem construi o societate dreaptă, solidară și prosperă, în care nimeni nu este lăsat în urmă.

Activitățile școlare și extrașcolare contribuie esențial la reducerea riscului de abandon școlar, la stimularea motivației pentru învățare și la dezvoltarea echilibrată a fiecărui elev, indiferent de provocările personale sau sociale cu care se confruntă. Prin diversificarea metodelor de predare, prin implicare și creativitate, școala devine un spațiu al incluziunii reale și al formării unor tineri pregătiți să răspundă provocărilor unei societăți în continuă schimbare.

Bibliografie:

1. UNICEF România, *Incluziunea educațională în școlile din România*, 2022;
2. OECD, *Equity and Quality in Education*, 2021;
3. Ministerul Educației, *Strategia Națională pentru Reducerea Abandonului Școlar*;
4. Salvați Copiii România, *Educația copiilor vulnerabili – politici și soluții*;
5. Pânișoară, I., *Psihologia educației. Strategii de sprijin pentru diversitate*, Editura Polirom, Iași, 2019;
6. www.edu.ro;
7. www.unicef.org/romania;
8. https://jurnal-social.ro/incluziune-si-diversitate/

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRACURRICULARĂ

Profesor, Mariana Diaconu

Școala Profesională Specială ,,Ion Pillat,, Dorohoi, judeţul Botoşani

Atelier de Art-Terapie

MOTTO: ,,La fiecare strănut al primăverii apare o nouă floare.” Victor Hugo

TEMA PROIECTULUI: „Creativitate, fantezie și copilărie "

Activitatea face parte din proiectul: **„Creștem împreună prin Art-Terapie”**

DATA: 9.05.2025

SCOPUL ACTIVITĂŢII DIN CADRUL ATELIERULUI:

- Stimularea imaginaţiei şi creativităţii prin intermediul lucrului în echipă;

- Consolidarea unor abilități practice specifice nivelului de dezvoltare;
- Dezvoltarea simțului, practic, estetic și de echipă;
- Exersarea și actualizarea unor cântecele învățate;
- Proiectarea, confecționarea și evaluarea brânduşei;

ARGUMENT: „Primăvara ne înverzește …sufletele!" Costel Zagan.
Primăvara este unul din cele patru anotimpuri ale zonei temperate, marcând tranziția de la iarnă la vară. Din punct de vedere astronomic, marcarea începutului primăverii este, de cele mai multe ori, legată de echivalența dintre durata temporală a zilei și a nopții.

Ne-am gândit ca această activitate să o numim „Flori de primăvară", deoarece sosirea acestui anotimp ne face mai buni, mai creativi și toate produsele realizate în cadrul atelierului de lucru vor pune baza unei frumoase prietenii între elevii celor două școli.

TIPUL PROIECTULUI: Activitate extracurriculară
COORDONATOR ATELIER: Prof. Diaconu Mariana
PARTENERI:

- Școala Gimnazială Nr.1 Dorohoi
  Prof. Crăciun Liliana
  Prof. Coreciuc Alina-Daniela
- Școala Profesională Specială „Ion Pillat" Dorohoi
  Prof. Viziteu Bogdan-Lucian
  Prof. Apetria Gabriela

OBIECTIVE:

- ✓ Să utilizeze unelte simple de lucru pentru realizarea activității;
- ✓ Să efectueze operații simple de pliere, decupare, asamblare, lipire;
- ✓ Să realizeze lucrări estetice;
- ✓ Să-şi îmbogăţească experienţa prin participarea la diverse activităţi creativ-educative;
- ✓ Să socializeze stabilind relaţii de prietenie odata cu desfăşurarea activităţilor comune;
- ✓ Actualizarea și exersarea unor cântecele învățate;
- ✓ Cultivarea unui comportament atent, tolerant, civilizat;
- ✓ Dezvoltarea spiritului de altruism, generozitate, bunătate la elevi;
- ✓ Dezvoltarea și cultivarea simțului artistic;

GRUP ȚINTĂ:

- ✓ Elevii clasei: aVI a- Școala Profesională Specială „Ion Pillat" Dorohoi
- ✓ Elevii clasei a-III-a Scoala Gimnaziala Nr. 1 Dorohoi

LOCUL DESFĂȘURĂRII: Centrul educativ-recreativ - Școala Profesională Specială "Ion Pillat" Dorohoi, jud. Botoşani
DESFĂȘURAREA ACTIVITĂȚII:

a) ACTIVITĂȚI:
   - ✓ Prezentarea unui model de brânduș̆ă;

Prezentare PPT (Retroproiector, laptop, tv)
Discuţii libere cu elevii;

- ✓ Prezentarea tehnicilor de lucru: decupare,pliere, asamblare;
- ✓ Alegerea echipelor de lucru;
- ✓ Realizarea lucrării;

Materiale necesare:

- forfecuțe
- hârtie glasse
- hârtie creponată
- lipici
- bețe de bambus

Modul de lucru:

- Se împart elevii în echipe;
- Se pun la dispoziţie, forfecuțe, hârtia glasse, hârtia creponată, lipici, bețe de bambus ;
- Se folosesc tehnici de decupare, pliere, asamblare;
- Se decupeaza staminele, cercurile care vor fi petale, figura model a brânduşei, apoi se asambleaza pe o bețișoarele de bambus, învelite în prealabil;
- Elevii lucrează într-o atmosferă plăcută, asigurându-se un fond muzical adecvat.

b) PERIOADA DE REALIZARE A ACTIVITĂŢII: orele 13-15

EVALUAREA ŞI MEDIATIZAREA:

- Discuţii în grup cu elevii;
- Schimb de păreri si experienţă;
- Fotografii, filmuleţe;
- Prezentarea activităţii în cadrul sedinţelor de lucru, pe site-ul şcolii şi facebook.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ceauşu V. – 1993, *Autocunoaştere şi creaţie,* Editura Militară Bucureşti;
2. Cosmovici A. şi Caluschi M. – 1985, *Adolescentul şi timpul său liber*, Editura Junimea Iaşi;
3. Muşu I.- 2000, *Ghid de predare- Învăţare pentru copii cu cerinţe educative speciale*, Reninco &Unicef;
4. Tibu S. şi Goia D. –2011, *Parteneriatul școală-familie-comunitate*, Editura Universitară Bucureşti

ANEXA 1

FIŞĂ DE INSCRIERE

SIMPOZION NAŢIONAL „ŞCOALA ESTE ŞANSA TA!”- EDIŢIA a-V-a

28- MAI - 2025

Unitatea şcolară: Scoala Profesionala Speciala „Ion Pillat” Dorohoi

Adresa unităţii şcolare (**localitate, stradă, nr., judeţ, cod poştal**)……

Loc. Dorohoi, str. 1 Decembrie nr.30A, jud. Botosani, cp 715200

Cadrul didactic participant: Diaconu Mariana

Specialitatea : Psihologie

Adresa cadrului didactic (unde vor fi trimise diplomele - ÎN CAZUL ÎN CARE NU EXISTĂ ADRESĂ DE E-MAIL)

E-mail cadru didactic: d_marina2007@yahoo.com

Telefon: 0742216590

Titlul lucrării : „Creativitate, fantezie și copilărie "

Prin completarea fişei de înscriere aurorii îşi asumă responsabilitatea pentru originalitatea lucrării, de asemenea şi pentru faptul că aceasta nu a mai fost prezentată la un alt simpozion.

LUCRAREA SE ÎNSCRIE ÎN TEMATICA ……II…. .....(notaţi cu I, **II**, III)

LA SECŢIUNEA ……III……..(notaţi cu I, II, sau **III**)

NIVEL …Gimnazial.....(notaţi primar/**gimnazial**/liceal...)

CADRU DIDACTIC
Prof . Mariana Diaconu

DIRECTOR,
Prof. Gabriela Apetria

MD

EDUCAŢIA PĂRINŢILOR ÎN AVANTAJUL ELEVILOR

Borțea Andreea Daiana - prof.înv.primar- Şcoala Gimnazială Nr.84,Sector 3,Bucureşti

În condițiile în care ereditatea şi mediul sunt factori obligatorii cu contribuții aleatoare în procesul dezvoltării ontogenetice, societatea a dezvoltat şi perfecționat un mecanism special de reducere a imprevizibilului şi de creştere a controlului asupra procesului de dezvoltare psihoindividuală. Acest mecanism specific este educația, care reprezintă liantul dintre potențialitatea de dezvoltare dată de ereditate şi infinitatea de posibilități ale mediului social. Părinții sunt primii educatori pe care îi are un copil. Acesta va învăța lecții esențiale de la părinții lui despre cum să fie fericit sau cum să nu fie fericit. În acest sens, poveştile familiale sunt utile şi conferă sens identității copilului. Toți copiii adoră să asculte poveşti despre ei înşişi şi despre familia lor, despre copilăria părinților sau să răsfoiască albumul de familie. Toate societățile s-au concentrat pe familie. Deşi formele familiei au fost foarte diferite de la o societate la alta, există modele din cele mai vechi timpuri, care ne spun multe despre rolul familiilor în zilele noastre, despre poziția acesteia în lumea secolului XXI. Atenția publică s-a centrat în mod evident pe formele divergente de familie. Lumea în care trăim ni se vorbeşte foarte mult despre drepturi. Oare n-ar trebui să asigurăm şi copiilor dreptul „fundamental" la mai multă afectivitate, la mai mult timp petrecut cu ei, la o stimulare normal a minții şi trupului, la a fi păziți în fața ofensivei unor mijloace care le pot distruge mintea?

Până acum câțiva ani nu exista un „stil educativ în familie". Orice părinte îşi educă copiii într-un mod asemănător: cu o autoritate strictă, prin măsuri punitive. Teoria conform căreia „părinții ştiu cel mai bine", în care părinții ştiu totul şi copilul nimic, era de neclintit. Filosofiile mai vechi de creştere a copiilor erau bazate pe religie şi moralitate. Părinții le făceau cunoscute regulile copiilor şi le aplicau strict, fără compromis. O influență în practicile de creştere şi îngrijire a copiilor şi în educația timpurie a acestora a avut-o Maria Montessori (1936). Ea a abordat sensibil problema, subliniind necesitatea tratării copilului cu demnitate, precum şi respectarea individualității acestuia.

Implicarea părinților în educația copiilor aduce beneficii tuturor factorilor implicați: părinți, şcoală, elevi, comunitate. Meseria de părinte presupune, cel puțin, un rol dublu în dezvoltarea copiilor. Modelarea unui comportament acasă, crearea unui mediu de încredere, respect şi suport reprezintă primul pas în crearea unui climat propice care sprijină învățarea atât în clasă, cât şi în afara clasei. Părintele este obligat să dezvolte copilului o atitudine pozitivă față de şcoală şi învățare, cât şi încredere în potențialul lui.

Scopul educației în familie este de a minimiza concepția centrală, de autoapărare a părinților preluată de la părinții lor şi de a obține o filosofie de educare mai realistă şi tolerantă. Alte scopuri ar putea include: reducerea tendinței de autoblamare sau de învinovățire a altora pentru ceea ce e greşit în creşterea copiilor; însuşirea unor tehnici de îngrijire a copiilor, care să rezolve eficient dificultățile viitoare; modelarea părinților pentru a fi propriul lor educator în manipularea abilităților de educație familială. Dragostea şi limitele sunt termeni ce descriu o orientare a disciplinei parentale. Părinții orientați către o „disciplină relațională" se consideră că folosesc dragostea, ca stil parental de bază. Cei ce uzează de "disciplina acțiunii" se afirmă că folosesc limitele, ca stil parental esențial.

Cuvântul „disciplină" implică a-l învăța pe celălalt, nu a-l pedepsi, aşa cum este foarte des interpretat. Toți copiii au nevoie să li se explice şi să fie corectați când e cazul, pentru a-şi însuşi comportamente acceptate.

STILURILE PARENTALE sunt definite ca „manieră în care părinții îşi exprimă credințele despre cum să fie părinții buni sau răi".

- Stilul parental de respingere sau neglijare înseamnă dragoste şi limite scăzute. Părinții şi copiii aflați într-o familie de acest tip sunt angajați frecvent în cercuri vicioase de interacțiune.
- Stilul parental autoritar are limite înalte şi dragoste scăzută. Aceasta nu înseamnă că un părinte autoritar nu-şi iubeşte copilul.
- Stilul parental permisiv înseamnă dragoste ridicată şi limite scăzute. Părinții permisivi sunt total de acord cu nevoile de dezvoltare şi emoționale ale copiilor lor, dar au dificultăți în stabilirea de limite ferme.
- Stilul parental democratic sau echilibrat înseamnă atât dragoste ridicată, cât şi limite înalte. Este bazat pe conceptele democratice, cum ar fi egalitatea şi încrederea.

Aşadar, educația copiilor este, poate cea mai mare responsabilitate pe care o are omul în viață, activitatea care ne poate procura cele mai mari bucurii sau, dimpotrivă, dezamăgiri. Depinde în primul rând de noi, formarea copilului, devenirea lui sau, dimpotrivă eşecul. Omul de mâine ne va putea fi de un real sprijin, un izvor de satisfacții şi bucurie sau o povară, o pricină permanentă de regrete, o mustrare vie a neglijenței privind modelarea sufletului, minții şi trupului aceluia a cărei viață a depins în cea mai mare măsură de noi.

BIBLIOGRAFIE

Cucoş, Constantin, 2009, *Psihopedagogie-pentru examenele de definitivare şi grade didactice,* Editura Polirom

Gheorghe, Virgiliu, 2007, *Efectele micului ecran asupra minții copilului*, Editura Prodromos, Asociația pentru Apărarea Familiei şi Copilului.

Pânişoară, Georgeta, 2011, *Psihologia copilului modern,* Editura Polirom.

Tomşa, Gheorghe, 2005, *Psihopedagogie preşcolară şi şcolară,* Editura Coresi.

Educația – șansa la o viață mai bună

Prof. Piciorea Ioana Ancuța
Liceul ”Simion Stolnicu”, Orașul Comarnic

Școala nu este doar un loc unde se transmit cunoștințe, ci un spațiu de formare a caracterului, de descoperire a talentelor și de construire a unui viitor mai bun. Pentru mulți copii, mai ales cei care provin din medii defavorizate sau cu risc de abandon școlar, școala poate fi singura șansă reală de a depăși limitele impuse de condițiile sociale sau familiale.

În acest context, activitățile școlare și extrașcolare joacă un rol esențial. Nu doar că sprijină dezvoltarea armonioasă a elevului, dar oferă și alternative atractive de implicare, motivație pentru învățare și modele pozitive de urmat. Prin proiecte educaționale, activități artistice, sportive sau de voluntariat, elevii își pot descoperi interesele, pot învăța să colaboreze și să capete încredere în propriile forțe. Pentru unii copii, aceste activități devin factorul decisiv care îi face să rămână în școală, să-și continue studiile și să-și schimbe perspectiva asupra viitorului.

O astfel de poveste este și cea a lui Dănuț, un băiat de 14 ani din Comarnic, un oraș așezat la poalele munților, unde liniștea naturii contrastează cu frământările vieții de zi cu zi. Elev în clasa a VIII-a, Dănuț provine dintr-o familie modestă, cu frați mai mari care nu au reușit să finalizeze studiile. În acest context, tentația de a abandona școala devreme pare o cale firească. Însă în cazul lui, lucrurile au luat o altă întorsătură. Viața lui Dănuț nu este simplă. Pe lângă responsabilitățile de elev, trebuie să contribuie zilnic la treburile gospodărești, să-și ajute părinții și să se ocupe de sarcini pe care alți copii de vârsta lui nu le cunosc. Timpul pentru învățare este

limitat, iar oboseala acumulată își pune adesea amprenta asupra rezultatelor școlare. Deși notele lui sunt medii, băiatul are o inteligență nativă și o voință care merită susținută.

Pasiunea lui cea mai mare este fotbalul. Ori de câte ori are ocazia, fuge pe terenul de sport sau în grădina din spatele curții și își descarcă energia alergând după minge, visând că, într-o zi, va purta un tricou de echipă adevărată. Această pasiune a fost un punct de sprijin în momentele în care gândul abandonului școlar a devenit din ce în ce mai insistent.

Într-un moment dificil, când lipsa rezultatelor și presiunea familiei păreau să-l împingă spre renunțare, salvarea a venit din partea școlii. Profesorii au observat semnele descurajării și nu au rămas indiferenți. Au înțeles că Dănuț nu are nevoie doar de lecții, ci de încurajare, sprijin moral și oportunități reale de afirmare. În sprijinul lui, școala a pus accent pe activitățile extrașcolare – proiecte educaționale, activități sportive și voluntariat. Prin participarea la un concurs de fotbal între clase, organizat de școală, Dănuț a început să se simtă valorizat. A descoperit că are abilități care pot fi dezvoltate, că învață mai bine când are context și motivație, și că educația nu înseamnă doar teorie, ci și practică, colaborare și creativitate. Activitățile remediale și orele de sprijin au avut, de asemenea, un rol esențial. Profesorii i-au oferit explicații suplimentare, exerciții adaptate nivelului lui și, mai presus de toate, încredere. Astfel, pas cu pas, Dănuț a început să creadă în el. A devenit mai atent la ore, mai organizat, iar rezultatele nu au întârziat să apară.

Astăzi, Dănuț nu doar că a renunțat la ideea abandonului, ci își face planuri de viitor. Își dorește să urmeze un liceu cu profil sportiv, să-și cultive pasiunea pentru fotbal, dar și să învețe o meserie care să-i ofere stabilitate. Vrea să fie un exemplu pentru frații săi și pentru alți colegi din medii vulnerabile, demonstrând că prin educație, perseverență și sprijin adecvat, orice copil poate reuși.

Povestea lui Dănuț ne arată că școala nu este doar un loc unde se învață formule și date. Este un spațiu unde se construiește caracterul, se descoperă vocații și se oferă șanse reale. În cazul copiilor aflați în risc de abandon, rolul activităților școlare și extrașcolare este esențial – ele oferă motivație, apartenență, sprijin emoțional și perspective concrete.

Școala este șansa ta. Uneori, este singura. Nu o lăsa să treacă pe lângă tine, pentru că viitorul tău începe chiar de aici!

EDUCAȚIA PARENTALĂ ÎN AVANTAJUL ELEVILOR

Profesor pentru învăţământul primar, Simionescu-Bulei Elena-Alina
Şcoala Gimnazială Nr. 2 Comarnic
Judeţul Prahova

În perspectiva educaţiei permanente, relaţia dintre şcoală, familie şi comunitate se caracterizează prin complementaritatea a trei surse principale pentru dezvoltarea şi educarea personalităţii umane.

Consonanţa colaborării este o primă cerinţă înţelegând prin ea nu numai unitatea de vederi, ci şi unitatea de atitudini faţă de cel educat. Colaborarea mai presupune pe lângă unitatea de vederi şi o coordonare a acţiunilor în obţinerea unităţii. Şcoala are rolul de a coordona colaborarea factorilor educativi, deoarece, ea este singura calificată pentru o asemenea acţiune.

Modul cum interrelaţionează părinţii şi cadrele didactice îşi pun amprenta pe formarea şi instruirea copilului. Numeroase studii au demonstrat că o relaţie bună între cele două instituţii ale educaţiei este în avantajul dezvoltării copilului la toate vârstele.

Pentru a-şi dezvolta complet şi armonios personalitatea, copilul are nevoie de afecţiunea părinţilor, aceasta reprezentând condiţia fundamentală a plămădirii unui fond sănătos al psihicului său. Un climat de familie echilibrat, netensionat, sănătos asigură dezvoltarea armonioasă a tuturor laturilor personalităţii copilului: afectivitate, voinţă, caracter.

Familia este prima colectivitate care îşi pune amprenta pe caracterul omului şi, în acelaşi timp, cea dintâi şcoală ce pune temelia viitoarei personalităţi. Învăţătorul este cel care trebuie să cunoască ce relaţii există în sânul familiei şi mai precis să-i cunoască bine pe părinţi.

Orice cadru didactic este bine să cunoască şi să conştientizeze principalele bariere ale comunicării cu părinţii, în scopul evitării lor, pentru eficientizarea relaţionării cu aceştia. Obstacolele unei comunicări eficiente cu părinţii sunt: problemele de ascultare, falsa/lipsa conexiunii inverse, percepţia selectivă şi subiectivă, rezistenţa la critică, inadvertenţele de limbaj şi barierele culturale ascultarea afectivă.

La analiza relaţiilor cadru didactic-părinte este bine să ţinem seama de următorii parametrii: părinţii nu formează un grup omogen; de multe ori părinţii nu îşi identifică problemele sau nu au încredere să solicite sprijinul în rezolvarea lor; părinţii oferă şi solicită informaţii.

Implicarea părinţilor în problemele şcolii**,** nu înseamnă numai atenţionarea acestora în legătură cu problemele copiilor lor. În acest caz, semantica acestui cuvânt este mult mai amplă. Se referă la crearea unor relaţii constructive, pozitive între familie şi şcoală şi la o unificare a sistemului de valori şi cerinţe relative de la copil. Aceasta poate avea un efect benefic asupra elevilor, influenţându-i pozitiv şi contribuind la dezamorsarea unor probleme înainte ca acestea să devină necontrolabile.

Părinţii pot oferi neîncetat sprijin copiilor şi şcolii, deoarece ei sunt cei care-i cunosc cel mai bine pe copiii lor, în cele mai variate aspecte. Datorită numărului de informaţii pe care le deţin, părinţii pot şi trebuie să fie parteneri în educaţie.

În concluzie, dascălul este cel care armonizează interesele şcolii cu satisfacţia, bucuriile elevilor realizate, înainte de orice, prin reuşitele verbale, de comunicare în general. Pornind de la faptul că, de multe ori, în domeniul comunicării, şcoala se rezumă la „a construi”, nu a educa, accentul trebuie pus pe libertatea individului, bazată pe alegerea unei variante din mai multe. Suntem cu toţii conştienţi că obiectivele educaţionale nu pot fi realizate decât prin eforturile conjugate ale tuturor factorilor, în special ale celor educativi: părinţi şi învăţători, în acest caz.

Cooperarea părinţilor cu şcoala presupune însă o ierarhizare a atribuţiilor, care impune recunoaşterea de către părinţi a autorităţii şcolii, respectiv a învăţătorului. Părinţii trebuie să fie conştienţi de faptul că centrul de dirijare şi coordonare a tuturor tipurilor de activităţi şi măsuri ameliorative ale sistemului educaţional este şcoala. Ei trebuie atraşi alături de şcoală prin forme variate de activitate, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil.

Bibliografie

Dolean, I., Dacian, D.- „Meseria de părinte”, 2002, Aramis, Bucureşti

Vrăşmaş, E. - „Consilierea şi educaţia părinţilor”, 2001, Aramis, Bucureşti

PĂRINȚI EDUCAȚI-COPII DE SUCCES

Ciucă Lilia, Liceul „Simion Stolnicu”, Comarnic, Prahova

Educația părinților joacă un rol crucial în dezvoltarea și succesul elevilor. În contextul actual, caracterizat printr-o societate în continuă schimbare, părinții trebuie să fie implicați activ în procesul educațional al copiilor lor pentru a le oferi suportul necesar și pentru a contribui la

formarea unor indivizi responsabili, autonomi și bine pregătiți pentru provocările vieții. În această lucrare, vom analiza importanța educației părinților, beneficiile pentru elevi și modalitățile prin care părinții pot susține eficient procesul educațional al copiilor lor.

Importanța educației părinților

Părinții sunt primii mentori și modele pentru copii lor. Educația părinților nu se limitează doar la cunoștințe generale, ci include și abilități de comunicare, empatie, gestionare a emoțiilor și înțelegerea nevoilor specifice ale fiecărui copil. Conștientizarea importanței acestor aspecte contribuie la crearea unui mediu familial favorabil dezvoltării armonioase a elevilor. În plus, părinții educați sunt mai capabili să ofere sprijin moral și motivațional, să gestioneze corect conflictele și să încurajeze autonomia și responsabilitatea elevilor.

Beneficiile educației părinților pentru elevi

Implicarea activă a părinților în procesul educațional are multiple beneficii pentru elevi:

-Performanță școlară îmbunătățită: Elevii cu părinți implicați în activitatea școlară au rezultate mai bune, fiind mai motivați și mai atenți la învățare.

- Dezvoltare socio-emoțională: Sprijinul părinților contribuie la formarea unor personalități echilibrate, cu abilități sociale și emoționale bine dezvoltate.

- Prevenirea comportamentelor problematic: În cazul în care părinții sunt informați și implicați, riscul apariției problemelor de comportament sau a absenteismului scade.

- Stimularea responsabilității: Elevii devin mai responsabili și mai autonomi atunci când părinții le oferă un model de comportament și îi susțin în învățare.

Modalități de implicare a părinților

Pentru a maximiza beneficiile educației părinților, este esențial ca aceștia să fie informați și implicați în mod activ. Câteva modalități eficiente includ:

Desigur! Implicarea părinților în educația copilului este esențială pentru dezvoltarea sa armonioasă și pentru succesul școlar. Iată o serie de exemple practice de modalități prin care părinții pot fi implicați activ:

1. Participarea la întâlniri și ședințe cu profesorii:
   - Participarea regulată la consilierea părinților și ședințele școlare fac posibile discuțiile despre progresul școlar dar și despre eventualele probleme pe care elevul le întâmpină in procesul de învățare și de comportament în colectivul de elevi

2. Sprijin în temele și proiectele școlare:
   - Crearea unui spațiu liniștit pentru studiu acasă, ajutor în înțelegerea temelor, fără a face temele în locul copilului ,asigurarea materialelor necesare în proiectele de la clasă au pus bazele învățării eficiente

3. Încurajarea cititului:
   - Citirea împreună cu copilul acasă, vizitarea bibliotecii locale și alegerea de cărți interesante ar fi cele mai la îndemână modadalită de implicare a părinților în ăncurajarea cititului

4. Participarea la activități extrașcolare:
   -Părinții au posibilitatea de înscrierea copilului la cluburi, ateliere sau sporturi, înafara școlii dar și participarea la evenimente organizate de școală sau comunitate.

5. Comunicare constantă cu școala:
   Progresul tehnologic dă posibilitatea menținerii unei legături regulate cu profesorii prin telefon, email sau platforme online asigurând astfe feedback despre comportamentul sau nevoile copilului.

6. Crearea unui mediu educațional acasă:
Prima misiune a părinților este stabilirea unui program zilnic pentru studiu și relaxare a copiilor,verificarea continuă a respectării acestuia după care încurajarea responsabilității și autonomiei copilului.

7. Implicarea în activități culturale și educaționale:
- Vizitarea muzeelor, teatrelor, expozițiilor, participarea la evenimente culturale locale sunt modalități prin care părinții îi ajută pe copii să-și dezvolte cultura general dar și comportamente adecvate acestor activități

8. Suport emoțional și motivare:
- Încurajarea și lauda eforturilor și realizărilor copilului, discutarea despre visele și planurile sale sunt adevărat suport emotional și motivational.

9. Voluntariat în școală:
- Ajutor la organizarea evenimentelor școlare sau participarea ca voluntar la activități sau excursii sunt exemple ale părinților care dezvoltă empatia spiritul de întrajutorare între semeni.

10. Organizarea de întâlniri cu alți părinți:
- Formarea unor grupuri de sprijin sau de schimb de experiență, colaborare pentru proiecte comune sau activități extrașcolare sunt activități de implicare a părinților pentru a sprijini și încuraja munca țn echipă.

11. Învățarea împreună:
- Participarea la cursuri, ateliere sau seminarii despre educație este o formă de încurajarea copilului să învețe lucruri noi împreună.

12. Promovarea valorilor și responsabilității:
- Exemplu personal în respectarea regulilor și valorilor familiei și școlii , discuții despre importanța respectului, onestității și muncii constante sunt valori care parinții au datoria să le insufle copiilor
Implicarea părinților poate varia în funcție de nevoile copilului și de context, dar cu siguranță, orice mic efort aduce beneficii semnificative în dezvoltarea și succesul școlar al copilului.

Concluzie

Educația părinților reprezintă un element fundamental în succesul educației elevilor. Prin cunoaștere, implicare și suport constant, părinții pot influența pozitiv parcursul școlar și dezvoltarea personală a copiilor lor. Într-o societate în continuă schimbare, colaborarea strânsă între școală și familie devine esențială pentru formarea unor elevi bine pregătiți, capabili să facă față provocărilor viitorului.

Bibliografie

- Popescu, Maria. *Rolul părinților în procesul educațional*. Editura Universitară, 2018.
- Ionescu, Andrei. *Parenting și educație*. Editura Didactică și Pedagogică, 2020.
- Petrescu, Elena. *Dezvoltarea copilului și implicarea părinților*. Editura Științifică, 2019.

EDUCAȚIA PĂRINȚILOR ÎN AVANTAJUL ELEVILOR

Înv. Bologh Ana Elena
Liceul Teoretic ,, Eugen Pora'
Localitatea Cluj-Napoca
Jud. Cluj

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educaţii sunt şcoala şi familia. Funcţia educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viaţă, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral si estetic. Şcoala, alături de familie, influenţează, prin condiţiile concrete în care se desfăşoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Părinții, copiii şi comunităţile se influențează puternic unii pe alţii. Mediul în care trăiesc părinţii poate sprijini sau devia vieţile lor, poate determina multe dintre valorile lor.

Școala este instituția socială creată în mod special pentru educarea tinerei generații. Școlii îi revine sarcina de a sintetiza toate influențele ce apar pe baza conlucrării cu toți ceilalți factori educativi. Ea deține un rol hotărâtor în formarea omului, este vorba de felul cum se desfășoară procesul de educație în interiorul ei, acesta fiind îndrumat și condus de persoane competente, pregătite în mod special pentru acest lucru.

Relația instituție școlară- familie nu se poate constitui în fapt, fără asigurarea unei condiții de bază fundamentale: cunoașterea familiei de către cadrul didactic, a caracteristicilor și potențialului ei educativ. Prin strânsa legătură dintre învățător și familie, putem cunoaște natura relațiilor afective dintre părinți și copii, modul în care părinții își petrec timpul, atitudinea acestora față de mediul ambient, cunoașterea statutului și rolul copilului în familie, a responsabilităților lui, modul în care se asigură în familie autoritatea părintească, cine o deține și prin ce forme se exercită. Cunoscând asemenea aspecte, dascălul poate trece la stabilirea unui program comun de educație, în care acțiunile ce se întreprind în școală și familie să se completeze reciproc.

Iată câteva principii generale de care părinţii trebuie să ţină seama în educarea copiilor: Iubeşte-ţi şi acceptă-ţi copilul aşa cum este!

Fii calm, iubitor şi sensibil.

Prima şi cea mai importantă nevoie a copilului tău este aceea de a fii iubit.

Copilul are nevoie să fie alintat, mângâiat şi îmbrăţişat, să se simtă aproape de părinţi, să i se ofere căldură şi confort emoţional, să se simtă dorit şi înţeles.

A-i împlini doar nevoile fizice, de hrană şi îngrijire, nu este suficient.

Respectă-ţi copilul!

Respectă-ţi copilul şi nu-i răni sentimentele, nu-l dezaproba şi nu-l jigni, nu râde niciodată de el, dar râzi cât mai des cu el.

Fii un exemplu bun pentru copilul tău!

Este important ca părinţii să nu lase evoluţia copiilor la voia întâmplării sau doar în seama cadrelor didactice.

Școala are datoria să inițieze părinții în problemele psihopedagogice, să acorde ajutor familiei în educarea copiilor și să antreneze mai mult pe părinți la stimularea și evaluarea progresului educati al elevilor.

BIBLIOGRAFIE:

- Ecaterina Adina Vrăsmaș, Consilierea şi educaţia părinţilor, 2002, Editura „Aramis", Bucureşti
- Nicola Ioan, Pedagogie, 1992, Edirura Didactică și Pedagogică, București.

EDUCAȚIA PĂRINȚILOR ÎN AVANTAJUL ELEVILOR
- lucrare științifică-

DRĂGAN MARIA
LICEUL TEORETIC „ ION GH. ROȘCA",OSICA DE SUS,OLT

Introducere

Rolul părinților în educația copiilor este esențial. Numeroase studii arată că implicarea părinților în procesul educațional al elevilor are un impact pozitiv asupra performanțelor școlare, comportamentului și stării de bine a acestora. Într-o societate în continuă schimbare, este esențial ca părinții să fie educați și sprijiniți în rolul lor de parteneri activi ai școlii.

1. Educația părinților – definiție și context

Educația părinților poate fi definită ca procesul prin care aceștia dobândesc cunoștințe, competențe și atitudini necesare pentru a-și susține copiii în procesul de învățare și dezvoltare. Aceasta nu se referă doar la nivelul formal de studii, ci și la gradul de informare și deschiderea față de metode moderne de educație.

2. Corelația dintre educația părinților și rezultatele școlare ale elevilor

Numeroase cercetări (ex. Coleman Report, 1966; OECD, 2018) au evidențiat o legătură clară între nivelul de educație al părinților și reușita academică a copiilor. Părinții cu un nivel ridicat de educație tind să:

- ofere un mediu de învățare mai stimulativ;
- stabilească așteptări academice mai înalte;
- comunice eficient cu școala;
- adopte metode educaționale constructive.

3. Forme de implicare parentală cu efect pozitiv

Implicarea părinților poate lua forme diverse:

- participarea la ședințe și activități școlare;
- sprijinirea temelor pentru acasă;
- dialogul deschis despre învățare și emoții;
- participarea la programe de educație parentală.

Aceste acțiuni contribuie la construirea unei relații pozitive între familie și școală și la dezvoltarea autonomiei elevului.

4. Obstacole în calea implicării părinților

Chiar și părinții bine intenționați pot întâmpina dificultăți precum:

- lipsa timpului;
- nivel educațional scăzut;
- neîncredere în instituțiile educaționale;
- bariere culturale sau lingvistice.

Pentru a combate aceste obstacole, este necesară o abordare incluzivă din partea școlii, care să ofere sprijin și acces facil la informație pentru toți părinții.

5. Programe de educație parentală – exemple și bune practici

Programele de educație parentală derulate în colaborare cu școlile sau ONG-uri (ex. Step by Step, programul „Școala Părinților") oferă părinților resurse utile pentru a înțelege nevoile copiilor și a sprijini procesul educațional.

Concluzii

Educația părinților este un factor-cheie în sprijinirea elevilor și creșterea calității învățământului. Colaborarea eficientă între părinți și profesori contribuie la formarea unui mediu educațional sănătos, motivant și echitabil. Investiția în educația părinților este, de fapt, o investiție în viitorul copiilor.

Bibliografie

1. Coleman, J. S. (1966). *Equality of Educational Opportunity (Coleman Report)*. Washington, DC: U.S. Government Printing Office.
2. OECD (2018). *Education at a Glance*. Paris: OECD Publishing.
3. Epstein, J. L. (2001). *School, Family, and Community Partnerships: Preparing Educators and Improving Schools*. Boulder, CO: Westview Press.
4. Școala Părinților – proiecte educaționale în România (www.stepbystep.ro)

Excursia, modalitate de învățare și relaxare

Prof. Todoran Maria
Profesor învățământ primar
Șc. Gim. Certeju de Sus
Jud. Hunedoara

Activitățile extrașcolare, pe lângă faptul că sunt foarte îndrăgite de copii, ne ajută la completarea cunoștințelor referitoare la materia predată la clasă, fiind de fapt legătura dintre practică și teorie.

Excursia este o formă complexă de activitate extracurriculară, care completează, fixează, consolidează, armonizează multitudinea de cunoștințe, priceperi și deprinderi transmise în cadrul activităților de predare-învățare.

Scopul acestor activități este educarea copiilor, formarea competențelor înțelese ca ansamblu multifuncțional și transferabil de cunoștințe, deprinderi, abilități, aptitudini, care ajută la dezvoltarea personală a acestora.

Pentru ca excursia să fie o reușită, este necesar să fie atent proiectată. Tematica excursiei să fie clară, cunoscută de participanți, scopul, obiectivele, activitățile stabilite împreună cu profesorii coordonatori. Resursele de timp și financiare trebuie discutate cu părinții copiilor, iar aceștia trebuie să fie de acord cu tematica, activitățile propuse, resursele necesare. Trebuie semnate acordurile și documentația excursiei și de către părinți. Rezervările necesare trebuie să fie făcute

din timp, pentru a nu avea probleme cu cazarea copiilor. Trebuie consultat programul de vizită al obiectivelor pe care urmează să le cunoaștem.

Evaluarea activității este foarte importantă, evidențiază eficiența activității, dacă obiectivele au fost atinse, dacă am realizat scopul formulat la început, dar și dacă au apărut probleme sau riscuri și cum au fost rezolvate.

Am ales să vorbesc despre excursia școlară, deoarece cred că este cea mai îndrăgită metodă de învățare pentru elevi, este o metodă aplicată la perioade mai lungi, datorită costurilor materiale pe care le implică, dar așteptată cu multă bucurie de elevi. Este o activitate complexă, deoarece se poate desfășura pe teritorii vaste, in diferite sezoane, cu un număr mai mic sau mai mare de participanți, implicând și anumite mijloace de transport. Cea mai simplă modalitate de excursie este acea ieșire în orizontul local, pe care o practicăm cel mai des, deoarece nu implică costuri. Are și scop recreativ, dar și scopuri de învățare. Spre exemplu eu folosesc drumețiile pentru observarea naturii, în scopul adunării unor materiale din natură, pe care apoi le utilizez ca material mărunt, sau pentru orele de AVAP. Am organizat orele de științe sau geografie în aer liber pentru a observa direct plantele, animalele sau tipurile de soluri, formele de relief ș.a. Am luat eșantioane din sol și am experimentat permeabilitatea, fertilitatea și alcătuirea sa, am colecționat plante pe care le-am clasificat în funcție de categoria din care fac parte, am făcut fotografii și astfel ne-am îmbogățit cunoștințele.

Călătoriile ne fac să vedem cu ochii noștri cum se întâlnește geografia cu istoria, prin prezența unor evenimente remarcabile, prin obesevarea unor cetăți vechi, castele, orașe, monumente.

Daniel Philippide spunea ,,Cel ce nu cunoaște istoria și geografia țării sale este un ignorant în propria țară''. Predarea noțiunilor de istorie și geografie este mai ușoară dacă se sprijină direct pe observarea realității. Oricât de mult ai povesti elevilor despre Castelul Corvinilor de la Hunedoara, chiar dacă te-ai folosi și de imagini, tot nu ar avea un impact atât de mare ca atunci când trec podul spre castel și pătrund în curtea acestuia și observă măreția zidurilor, interioarele medievale, armurile, mobilierul și tot ce înseamnă construcția în sine.

Excursiile realizate în județul nostru i-au făcut să înțeleagă noțiunile de relief, formele de relief, vegetația și fauna. Am organizat excursii la Deva, unde am vizitat Cetatea Devei, parcul și Muzeul de Stiințe ale Naturii, Muzeul de Istorie. La Simeria am vizitat Parcul Dendrologic , observând multitudinea speciilor de plante existente. La Hațeg am văzut Rezervația naturală de zimbri, frumusețea naturală generată de munții care înconjoară depresiunea Hațegului, Biserica Sfântul Nicolae din Densuș, Barajul Gura Apelor. La Hunedoara am vazut Castelul Corvinilor și Grădina Zoologică, care au însemnătate mare în predarea noțiunilor școlare. Am realizat excursii la Salina Turda și Praid, unde au avut ocazia să observe minunatul paradis subteran. Zăcămintele de sare s-au format cu 13,5 milioane de ani în urmă, într-o mare cu adâncime redusă și sub climat tropical foarte cald. Am văzut Muntele de sare Praid, considerat monument al naturii, protejat de lege.

Am vizitat mari orașe ca Timișoara, Cluj-Napoca, Drobeta-Turnu-Severin, Sibiu ș.a. Am obsevat aceste așezări atât partea modernă a construcțiilor, cât și partea istorică a construcțiilor străvechi existente în aceste orașe.

Am vizitat Peștera Ursilor pentru a vedea diversitatea formațiunilor de stalactite și stalagmite existente, dar si fosilele ursului de cavernă, dispărut cu 15.000 de ani în urmă, fosilele de capră neagră, ibex, leu și hienă de peșteră. Copiii au obsevat climatul de peșteră, cu o temperatură constantă de 10 grade și o umiditate impresionantă de 97%. Natura a creat aici o minunăție de formațiuni de stalactite , stalagmite și coloane pe care oamenii le-au numit : Palatele fermecate, Lacul cu nuferi, Mastodontul , Căsuța piticilor, Draperiile din Galeria Ursilor, Portalul, Pagodele și ultima sală, Sfatul Bătrânilor.Este o minunăție a naturii pe care ar trebui să o vadă toți.

Anul acesta fiind an centenar, am vizitat Alba-Iulia cu toate obiectivele turistice ce le oferă turiștilor. Copiii au văzut locul unde s-a înfăptuit Marea Unire și au învățat pe viu lecția de istorie.

Am finalizat aceste activități practice prin realizarea unor albume foto pe diverse teme, am colecționat materiale din natură, am realizat referate, comunicări științifice, prezentate la sesiunea de comunicări anuală, județeană.

Realizarea acestor excursii, are ca scop stârnirea curiozității copiilor spre cercetarea lumii ce ne înconjoară, care uneori, poate să rămână necunoscută, datorită ignoranței sau a lipsei de posibilități materiale.

Bibliografie: Bontaș Ioan , Pedagogie, Ed. All Educațional, București, 1998

Google – Wikipedia

Giurcăneanu C, Vodă C, Îndrumător metodic pentru organizarea activității turistice cu elevii, E.D.P., București, 1983

Imagini din excursia de anul acesta de la Cluj- Napoca

„Reguli cu Rost – Spunem NU! Violenței, DA Siguranței! ”

Lorincz Izabela,
Liceul Teoretic„Ioan Buteanu”,
Șomcuta Mare, Maramureș

Tipul activității: *Prevenirea bullyingului asupra elevilor*

Scop : Scopul principal al proiectului este de a consolida în rândul elevilor claselor gimnaziale convingerea că respectarea regulilor și a legii este esențială pentru siguranța individuală și colectivă, contribuind la prevenirea violenței și la promovarea unui comportament pro-social bazat pe toleranță, respect și disciplină, învățându-i să spună "DA SIGURANȚEI".

Obiective:

1. Conștientizarea importanței regulilor și a legii: Elevii vor înțelege rolul și necesitatea regulilor în societate și în mediul școlar, precum și consecințele nerespectării acestora.

2. Identificarea și gestionarea situațiilor de violență: Elevii vor învăța să recunoască diverse forme de violență (fizică, verbală, emoțională, bullying) și vor dobândi strategii eficiente pentru a le evita sau a le gestiona.

3. Dezvoltarea abilităților de comunicare și rezolvare a conflictelor: Prin activități interactive, elevii vor exersa comunicarea asertivă și metode de rezolvare pașnică a disputelor.

4. Promovarea valorilor de toleranță, respect și disciplină: Elevii își vor însuși și internaliza aceste valori ca piloni ai unui comportament responsabil și etic în cadrul comunității școlare și în afara ei.

5. Încurajarea spiritului civic și a responsabilității personale: Elevii vor înțelege că fiecare individ are un rol activ în menținerea unui mediu școlar sigur și plăcut.

Resurse umane:

Grup ţintă: *Elevi ai Liceului Teoretic „Ioan Buteanu” - Școala Gimnazială Nr.2*

Resurse materiale:

Resursă de timp: *– desfășurarea activității*

Resursă de spațiu: *Școala Gimnazială Nr.2 Șomcuta Mare*

Resurse materiale: *Laptop, videoproiector, carton duplex, fișe xerox, creioane colorate*

https://ai.invideo.io/watch/0ACGtsx-PlR

Descrierea proiectului

Proiectul educațional de parteneriat a fost conceput ca parte a inițiativei "Școala Altfel", desfășurată la Liceul Teoretic „Ioan Buteanu” – structura Școala Nr. 2. Necesitatea acestui proiect a reieșit din importanța fundamentală a educației elevilor claselor gimnaziale privind rolul regulilor în societate și în mediul școlar, precum și modalitățile de prevenire a violenței. Activitatea a demonstrat un interes real din partea elevilor pentru aceste teme, subliniind relevanța abordării unor concepte precum reguli, toleranța, respectul și disciplina ca piloni esențiali pentru construirea unui mediu școlar sigur, armonios și propice învățării. Prin acest proiect, ne propunem să oferim elevilor instrumentele necesare pentru a deveni cetățeni responsabili și conștienți de impactul pozitiv al respectării legii și al normelor de conviețuire.

Proiectul a fost rezultatul unei colaborări fructuoase între profesor-consilier școlar, profesor-logoped, Comisar-șef - (Biroul Siguranță Școlară) și dirigintele claselor gimnaziale.

Activități Desfășurate:

- **Sesiuni interactive de informare:** Prezentări și discuții facilitate de Comisarul-șef, axate pe rostul regulilor, lege și prevenirea violenței.
- **Ateliere de conștientizare:** Activități coordonate de profesor-consilier școlar, profesor-logoped și diriginți menite să exploreze conceptele de toleranță, respect și disciplină.
- **Discuții facilitate:** Dirigintele claselor gimnaziale au avut un rol activ în ghidarea discuțiilor și în încurajarea participării elevilor.**Rezultate Așteptate:**
- **Conștientizare sporită:** Elevii vor înțelege mai bine importanța regulilor și a legii pentru siguranța personală și a comunității.
- **Comportament pro-social:** Elevii vor manifesta o mai mare toleranță, respect și disciplină în interacțiunile lor, contribuind la un climat școlar pozitiv.
- **Reducerea conflictelor:** Prin însușirea strategiilor de evitare și gestionare a violenței, se anticipează o diminuare a incidentelor de acest tip.
- **Dezvoltarea autonomiei:** Elevii vor fi mai responsabili în deciziile și acțiunile lor, contribuind activ la un mediu sigur.

Puncte Tari:

- Entuziasmul și dorința de colaborare manifestate de elevi și cadre didactice.
- Implicarea creativă și responsabilă a elevilor în realizarea materialelor pentru expoziție.
- Receptivitatea elevilor la activitățile interactive și deschiderea lor de a discuta despre bullying.
- (Se vor adăuga alte puncte tari identificate pe parcursul proiectului).

Oportunități:

- Aprofundarea înțelegerii diferențelor dintre violență, agresiune și bullying.

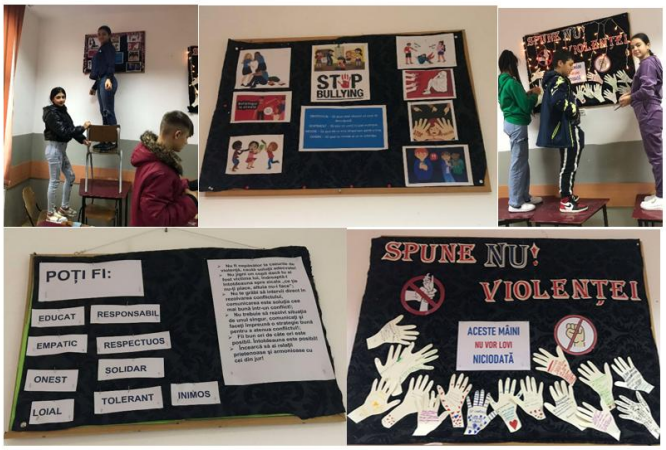
- Dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale elevilor (empatie, comunicare asertivă, colaborare).
- Crearea unui mediu școlar mai sigur și mai incluziv.
- Implicarea comunității locale în eforturile de prevenire a bullyingului (dacă este cazul).

Evaluarea succesului proiectului se va realiza prin:

- **Observarea nivelului de implicare și interes** al elevilor pe parcursul activităților.
- **Feedback calitativ** colectat de la elevi și cadrele didactice implicate.
- **Analiza impactului pe termen scurt și mediu** asupra comportamentului elevilor și a atmosferei generale din școală, reflectată în reducerea potențială a incidentelor de indisciplină sau violență.
- Reamenajarea săli de clasă cu afișe și mesaje motivaționale.

Pe parcurs: Observarea activității elevilor în timpul atelierelor interactive, analiza materialelor create (sloganuri, soluții propuse), feedback-ul elevilor (chestionare anonime la finalul etapelor).

La final: Expoziția tematică "Spunem Nu! Violenței", fotografii și postări pe pagina de Facebook a școlii (pentru diseminare), raport de activitate detaliat (incluzând numărul de participanți, descrierea activităților, puncte tari, oportunități, rezultate observabile și recomandări pentru viitor). Se poate include și un sondaj final pentru a măsura schimbările în atitudinea și cunoștințele elevilor despre bullying.

FORMAREA CAPACITĂŢII DE AUTOEVALUARE LA ELEVI

PROF. APETRIA GABRIELA
ŞCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ „ION PILLAT” DOROHOI

„Copiii pot învăţa aproape orice, dacă sunt puşi în situaţia să se joace, să încerce, să atingă, să audă, să vadă şi să simtă informaţia”. (Jane Huston)

Lumea contemporană se caracterizează printr-o evoluţie rapidă şi imprevizibilă a ştiinţei, ceea ce duce la o serie de invenţii şi descoperiri şi totodată asistăm la o creştere exponenţială a informaţiei şi a tehnologiilor de vârf. Provocările lumii contemporane, având caracter global, au adâncit criza mondială a educaţiei, soluţia acestei crize reprezentand-o reforma învăţământului, care produce transformări adânci în raport de specificul fiecărei ţări şi presupune o nouă politică a educaţiei pentru creşterea calităţii acesteia.

Iniţial, elevul învaţă din motive externe, ajungând treptat, să înveţe din plăcere. Rolul nostru, al profesorilor, este de a stimula elevii, de a trezi interesul lor pentru a învăţa la matematică, nu din obligaţie, ci din plăcere. Pentru aceasta trebuie să găsim metodele şi procedeele cele mai potrivite clasei cu care lucrăm, personalităţilor diverse pe care le formăm, instaurând o relaţie de încredere, de respect reciproc, stimulând elevii şi învăţandu-i să se„autostimuleze”.

În procesul de invăţământ evaluarea are un rol foarte important, ea măsurând şi apreciind, în funcţie de obiective, eficienţa procesului de predare-învăţare, această eficienţă raportandu-se la îndeplinirea funcţiilor ei, la cerinţele economice şi culturale ale societăţii contemporane.

Prin evaluarea rezultatelor şcolare ale „învăţăceilor” noştri nu facem decât să determinăm măsura in careobiectivele programului de instruire au fost atinse, dar şi eficienţa metodelor de predare-invăţare utilizate.

Este necesară formarea la elevi a capacităţii de a se autoevalua pe baza raportării rezultatelor obţinute la obiectivele lecţiilor şi la criteriile de apreciere.

Putem folosi ca metode şi tehnici de autoevaluare următoarele:

- exerciţiile de autocontrol prin raportarea răspunsurilor formulate de elevi la criteriile de evaluare;
- instruirea programată, care oferă posibilitatea confruntării sau corectării imediate a răspunsului;
- testele de confirmări sau corectări imediate ale răspunsului;
- testele de cunoştinţe şi deprinderi, aplicate după lecţii şi capitole;
- autonotarea, autocorectarea, notarea reciprocă şi corectarea reciprocă.

Formarea capacităţii de autoevaluare la elevii noştri este strâns legată de ideea acceptării elevilor ca parteneri sau participanţi la actul evaluării.

Principalele argumente pentru formarea şi utilizarea capacităţii de autoevaluare a elevilor sunt următoarele:

- aceste evaluări confirmă sau infirmă evaluările făcute de profesori;
- elevii participă la propria formare şi, treptat, se vor cunoaşte mai bine;
- le cultivă motivaţia intrinsecă, atitudini pozitive şi responsabilitate pentru propria activitate de invăţare;
- autoevaluările îi ajută să înţeleagă aprecierile făcute de cadrul didactic, dar şi lacunele în învăţare, efortul ce trebuie depus pentru ameliorarea acestora;

Printre modalităţile de formare la elevii noştri a capacităţii de autoevaluare se numără:

- notarea în colaborare cu alţi elevi;
- autonotare controlată, ceea ce constă în faptul că elevul propune aprecieri, iar profesorul dirijează acest proces prin urmărirea criteriilor şi obiectivelor evaluării;
- notarea reciprocă între elevi;

- metoda aprecierii obiective ce a fost propusă de Gheorghe Zapan, fiind o metodă ce constă în confruntarea aprecierilor realizate de elevii clasei.

Criteriile de autoevaluare sunt aceleaşi pe care le foloseşte şi profesorul în evaluarea rezultatelor şcolare.

1) Criteriul performanţelor ce vizează:

- cunoştinţe prevăzute în conţinuturile fiecărei discipline de învăţământ din programele şcolare;

- capacităţi intelectuale: de comunicare cu limbajul ştiinţei respective, de analiză şi sinteză, de abstractizare şi generalizare, de a efectua raţionamente ipotetico-deductive şi de alte tipuri de a rezolva probleme şi exerciţii, de a combina şi recombina cunoştinţele în forme noi, de a inova şi inventa, de a experimenta şi aplica noi cunoştinţe:

2) Criteriul descriptorilor de performanţe elaboraţi pe baza performanţelor prevăzute la matematică în programa şcolară;

3) Criteriul portofoliilor, ce cuprind cele mai bune produse ale elevilor, raportate la cerinţele standard: miniproiecte, biografii ale unor matematicieni celebri, probleme celebre, fişe cu diverse scheme realizate, fişe ce cuprind formule matematice.

Important este ca în autoevaluarea elevilor, cadrul didactic să comunice: obiectivele evaluării, criteriile de evaluare, conţinuturile de verificat, baremul şi grila de evaluare.

Copiii pot şi trebuie să fie invăţaţi să-şi pună întrebări despre ceea ce au studiat şi să rezolve diverse probleme.

Perfecţionarea şi totodată reglarea evaluării de către profesor se realizează atât prin utilizarea capacităţii de autoevaluare a elevilor, cât şi prin folosirea informaţiilor date de evaluările externe şi de comunicarea cu alţi evaluatori.

Bibliografie:

1. Cerghit, I, *Metodologia activităţii didactice*, in volumul „Didactica”, coordonator Salade, D, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1982

2. Stoica, Marin*, Pedagogie şi psihologie*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2007.

PROIECT DIDACTIC

Prof. Angyal Georgeta-Grădinița cu Program Prelungit nr.53, Timișoara, Timiș
Prof. Luca Monica Daniela-Grădinița cu Program Prelungit nr.53, Timișoara, Timiș

GRUPA: Mare
TEMA ANUALĂ DE STUDIU:„Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?”
TEMA PROIECTULUI:„Bucurie dăruiesc, bucurie eu primesc!”
TEMA SĂPTĂMÂNII:„Dăruim din suflet!”
TEMA ACTIVITĂȚII: „În așteptarea lui Moș Nicolae”
TIPUL DE ACTIVITATE: consolidare de cunoștințe, priceperi și deprinderi
FORMĂ DE REALIZARE: activitate integrată
ELEMENTE COMPONENTE ALE ACTIVITĂȚII INTEGRATE:
DȘ: Joc didactic: „Cine știe câștigă întrecerea?”
DOS:„Cizmulița minunată!” - șnuruiere/ lipire
SCOPUL: Sistematizarea și consolidarea de cunoștințe matematice (în limitele 1-7), precum și valorificarea deprinderilor de lucru însușite anterior prin realizarea unei lucrări practice.
OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

- Să cunoască Legenda lui Moș Nicolae;
- Să numere în șir crescător și descrescător în limitele 1-7;
- Să utilizeze corect numeralul ordinal/ cardinal, raportând cantitatea la cifră și invers;

- Să identifice vecinii unor numere date;
- Să rezolve probleme simple;
- Să realizeze lucrări practice valorificând deprinderile de lucru învățate anterior;
- Să intoneze la cerere cântece învățate;
- Să execute mișcări a diferitelor segmente ale corpului pe diferite melodii.

STRATEGII DIDACTICE:

a) **Metode și procedee:** jocul, explozia stelară, conversația, explicația, munca individuală, munca în grup
b) **Resurse materiale:** decor (șemineu, om de zapadă, braduț,cadouri, săniuțe, fulgi,nor, cutie-cizmuliță),stele pentru metoda ,,explozia stelară",cizmulițe,lipici, șnur, scrisori, cheie
c) **Forme de organizare:** frontal, în grupuri mici, individual
d) **Sarcina didactică:**folosirea numeralelor cardinale și ordinale de la 1-7 în funcție de întrebările adresate de educatoare; ordonarea,numărarea, raportarea,conform cerințelor a obiectelor din decor.
e) **Regulile jocului:**Preșcolarii împărțiți în două grupe vor răspunde pe rând la întrebări, îndeplinind sarcinile cerute, pentru fiecare răspuns corect echipa va primi o bulină; dacă un copil nu poate da răspunsul corect poate fi ajutat de un coleg din grupa lui.
   Jocul se va finaliza când ultima sarcină va fi rezolvată și se va stabili echipa câștigatoare căreia i se va înmâna cheia.
f) **Elemente de joc:** surpriza, aplauze, buline-recompensă, manipularea materialelor,bătăi din palme.

BIBLIOGRAFIE:

- MEN -,,Curriculum pentru educație timpurie", București 2019
- Ezechil Liliana, Păiși Lăzărescu Mihaela - ,,Laborator preșcolar" Editura V&Integral, București, 2002;
- Goncea Elena ș.a. -,,Metode interactive de grup – ghid metodic", Editura ARVES
- Păduraru Veronica -,,Activități matematice în învățământul preșcolar" , Editura POLIROM 1999

NR. CRT.	ETAPELE ACTIVITĂȚII	CONȚINUT ȘTIINȚIFIC	STRATEGII DIDACTICE		EVALUARE a)metode b)indicatori
			Metode și procedee	Mijloace de învățământ	
1.	Captarea și orientarea atenției	Captarea și orientarea atenției se realizează prin descoperirea decorului de iarna, a unei cutii-cizmuliță mare,cu cheie, a stelelor de la ,,explozia stelară",precum și prin scrisoarea de la Moș Nicolae.	Surpriza Conversația	Decorul din grupă Cutia-cizmuliță Stelele Cheia	Capacitatea de exprimare corectă, coerentă și expresivă
2.	Anunțarea temei și a obiectivelor	Se va comunica tema şi obiectivele activităţii de către educatoare, în termeni accesibili pornind de la scrisoarea Moșului Nicolae.	Explicația Conversația		
3.	Dirijarea învățării	Aprofundarea și sistematizarea cunoștințelor matematice se va realiza prin: ***Domeniul ştiinţă(„Cine câştigă întrecerea?" –joc didactic)*** **Explicarea şi demonstrarea jocului** Se prezintă sarcina și regulile jocului în termeni accesibili copiilor, precum și modul de desfășurare. Se împarte grupa în două subgrupe: spiriduși și oameni de zăpadă. Fiecare subgrupă va avea ecusoane reprezentative. **Jocul de probă** Se execută jocul de probă pentru verificarea modului de înţelegere a regulilor de joc. **Jocul propriu- zis** Se efectuează jocul propriu-zis: fiecare copil din fiecare subgrupă va rezolva câte o sarcină, răspunsurile corecte vor fi recompensate cu buline, echipei câștigătoare i se va înmâna cheia cu care va putea deschide cutia- cizmuliță. **Complicarea jocului**	Explicația Conversația Demonstrația Exercițiul Conversația Exercițiul	 Brăduț Fulgi cu cifre pe ele Cadouri Săniuțe Stele cu ghicitori problemă pe ele Fișă Cheia	Observarea comportamentului copiilor Capacitatea de rezolvare a sarcinilor

		Se va face prin rezolvarea de ghicitori-probleme de adunare și scădere cu unu în limitele 1-7, iar în evaluarea jocului vor rezolva o fișă. Echipa câștigătoare va primi cheia cu care vor deschide cutia în care vor descoperi un plic cu sarcinile de lucru și materialele necesare realizării unei cizmulițe frumoase prin șnuruire și aplicare de siluete ornamentale. ***Domeniul Om şi Societate („Cizmuliţa minunată- şnuruire, lipire)*** După intuirea materialelor și efectuarea exercițiilor de încălzire a musculaturii mâinii, copiii vor realiza cizmulița utilizând tehnicile însuşite anterior (şnuruire, lipire) și vor scrie numele pe ea ajutați și de colegi sau educatoare.	Munca independentă Munca independentă	Cutia –cizmuliță Cizmuliță Șnur Steluțe Inimioare Buline Fulgi	Observarea copiilor și a modului de lucru
4.	Evaluarea	Se vor aşeza cizmulițele în şir crescător şi descrescător în funcţie de cifra scrisă pe ele. Se va interpreta cântecul „Cifrele”şi se fac aprecieri generale asupra întregii activități.		Șemineu Sfori Clame cu cifre scrise pe ele Coifuri Pompoane Laptop	Aprecieri verbale

LECȚIILE REMEDIALE-O ȘANSĂ PENTRU VIITOR A COPIILOR DE LA SATE

Prof.înv.primar ONIȚA SORINA DORI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BIRDA,JUD TIMIȘ

Organizarea unui program de remediere are un impact semnificativ în viaţa şcolii, având ca obiectiv schimbarea atitudinii faţă de fiecare elev care poate avea la un moment dat dificultăţi de învăţare. În orele de educație remedială, copiii sunt sprijiniţi în efectuarea asistată a temelor, în activităţi de recuperare şcolară şi ameliorare a dificultăţilor în învăţare. Programul remedial poate debuta când profesorul a identificat nivelul precar al achizițiilor elevului, în urma rezultatelor obținute la evaluarea inițială de la începutul fiecărui an școlar, a evaluărilor inițiale sau sumative ale unităților de învățare, atunci când profesorul observă că progresul în învățare ca urmare a evaluărilor formative este prea lent sau când elevul conștientizează că are nevoie de sprijin și îl solicită.

Scopul activității remediale desfășurată cu elevii celor doua clase pe care le-am îndrumat a fost stimularea și îmbunătățirea ratei succesului școlar pentru elevii mei, dar si redresarea situației școlare a unor elevi cu rezultate slabe și a motivării în continuare a celor cu rezultate bune și foarte bune. Activitatea de educație remedială a fost aplicata la nivel de grup/clasa, dar si la nivel individual pentru fiecare elev in parte din grupul țintă.

Competenta „a învăța sa înveți" este una din competențele cheie care reprezintă abilitatea de a se implica şi de a persevera în învăţare, de a organiza propria învăţare, gestionând eficient timpul şi informaţia, atât individual, cât şi în grup. Aceasta include conştientizarea procesului şi a nevoilor individuale de învăţare, identificarea oportunităţilor existente şi abilitatea de a depăşi obstacolele care pot apărea, în scopul realizării unei învăţări de succes.

Organizarea programului de remediere cu cele doua clase (I-II) a avut un impact semnificativ în viața școlară a elevilor mei, având ca obiectiv schimbarea atitudinii față de fiecare copil care poate avea la un moment dat dificultăți de învățare la Comunicarea în limba română și la Matematică și explorarea mediului.

Competenta „a învăţa să înveţi" a presupus implicarea activa a elevilor mei din clasa I si a celor din clasa a II-a cu ajutorul planului remedial realizat în procesul de învățare, acesta fiind realizat într-o maniera interdisciplinară, transdisciplinară și transcurriculară, favorizând astfel implicarea activă a elevilor în procesul de învățare, valorificându-i cunoștințele, priceperile, deprinderile însușite atât în cadru formal, cât și nonformal și informal.

La nivel individual, activitatea remedială a presupus:

- identificarea punctelor slabe și a celor forte;
- stabilirea priorităților de învățare;
- alegerea celor mai adecvate metode şi strategii;
- înregistrarea progreselor elevilor.

Am utilizat metode și procedee in care elevul a fost implicat activ în procesul de învățare, urmărind dezvoltarea: gândirii, stimularea creativității, dezvoltarea motivației pentru cunoaștere. Utilizând atât metode tradiționale, cât şi metode moderne, începând cu evaluarea inițială care s-a desfășurat conform cerințelor actuale, elevii au fost notați obiectiv pe baza unor descriptori de performanță bine definiți, ritmic, rezultatele fiind consemnate de fiecare dată în mapa cu documentele activității remediale ale clasei. Am utilizat jocul in contexte si scopuri variate, cu conținuturi diferite, am utilizat materiale interactive care au ajutat elevii să-și extindă învățarea,

am monitorizat constant comportamentul elevilor mei, am utilizat instrumente si tehnici de informare si colectare de date, am utilizat strategii didactice care au asigurat caracterul aplicativ al învățării si formarea competentelor specifice, realizând aplicații practice pe baza de joc pentru exersarea cunoștințelor, priceperilor si deprinderilor însușite, abordând modalități de finalizare in care sa integreze cunoștințele si deprinderile achiziționate, identificând pentru fiecare unitate de învățare achizițiile anterioare necesare.

În vederea optimizării activităților didactice desfășurate, am utilizat eficient resurse materiale diverse, resurse TIC, selectând și utilizând materiale pentru a stimula explorarea, experimentarea, descoperirea, implicându-i pe elevii celor două clase in activități variate si interesante.

În vederea formarii și dezvoltării competentei de „a învăța să înveți" am organizat activități cu elevii, individual, în grupuri, în perechi, diferențiat, pentru a le da posibilitatea sa-si împărtășească ideile si opiniile si am propus/ parcurs sarcini care necesita cooperarea intre elevi și găsirea unei soluții comune. Am utilizat permanent aprecieri verbale, laude, calificative pentru toți elevii, am elaborat si aplicat instrumente alternative de evaluare (formativa, continua, sumativa, finala) adecvate unităților de învățare, obiectivelor propuse si raportate la particularitățile de vârstă ale copiilor. Menționez ca am avut in vedere promovarea autoevaluării si interevaluării, oferind elevilor criterii accesibile de evaluare si autoevaluare, sprijinindu-i in autoevaluarea propriului comportament.

Beneficiile in rândul elevilor care au participat la activitățile remediale din perspectiva competentei „a învăța să înveți" a condus spre formarea unor deprinderi de muncă intelectuală necesare continuării studiului în mod independent si diferențiat. Fără resursele energetice necesare, orice planificare a timpului devine inutila. De multe ori grijile sau stresul inutil îl poate împiedica pe elev sa își folosească timpul in mod eficient.

Comunicarea în limba română

La finalul programului de remediere, elevii au reușit:

- să citească corect, fluent si expresiv un text într-un ritm propriu;
- să desprindă informații de detaliu dintr-un mesaj ascultat;
- să construiască enunțuri logice;
- să sesizeze cuvintele necunoscute dintr-un text dat;
- să integreze cuvintele noi in enunțuri proprii;
- să despartă corect in silabe cuvinte date;
- să pronunțe clar si corect cuvintele;
- să pronunțe clar si corect enunțurile;
- să manifeste interes si curiozitate pentru lectura.
- să scrie un text corect, lizibil si îngrijit, utilizând semnele de punctuație învățate;
- să manifeste interes pentru exprimarea scrisă.

Matematică și explorarea mediului

La finalul programului de remediere, elevii au reușit:

- să scrie, să citească, să compare numerele naturale 0-31 si respectiv 0-100;
- să efectueze operații de adunare si scădere cu aceste numere,

utilizând noțiunile adecvate (termeni, sumă, diferență);

- să aplice calculul oral si in scris pentru efectuarea operațiilor de adunare și scădere (fără si cu trecere peste ordin);
- să recunoască forme plane si forme spațiale in mediul înconjurător;

- să rezolve probleme care presupun o singura operație din cele învățate;
- să exprime oral sau in scris in cuvinte proprii etapele rezolvării unor probleme;
- să compună oral exerciții si probleme utilizând tehnici de calcul învățate;
- să manifeste curiozități pentru rezultatele obținute la unele exerciții și probleme.

Îmbunătățiri/ Beneficii reale

În urma activităților remediale propuse și realizate cu elevii clasei I și clasei a II-a, am observat următoarele:

- o îmbunătățire a deficiențelor semnalate pe parcursul semestrului I al anului școlar 2020-2021;
- sprijinirea elevilor in vederea obținerii de rezultate mai bune la învățătură;
- participarea mai activa a elevilor in cadrul orelor;
- dezvoltarea la elevi a competentelor de baza (scris, citit);
- adaptarea nivelului de acumulare a cunoștințelor la ritmul de învățare al fiecărui elev în parte;
- elevii vor avea oportunități de consolidare a competentelor, accelerare a învățării și înțelegerii de învățare remedială, prin metode formale si nonformale de învățare;
- reducerea analfabetismului funcțional prin dobândirea si dezvoltarea abilitaților de a citi si a înțelege un text, de a face conexiuni intre o informație nouă și informații cu care au luat contact anterior, de a formula o opinie proprie si de a exprima in scris si verbal in mod coerent o opinie asupra unui anumit subiect;
- recuperarea de către copii a unor decalaje în învățare;
- participanții la programul remedial vor deprinde abilitați/ comportamente sociale corecte.

Bibliografie:

https://ro.scribd.com/document/665284921/Desfasurarea-orelor-remediale-in-PNRAS-Programului-National-pentru-reducerea-abandonului-scolar

ROLUL ACTIVITĂŢILOR EXTRAȘCOLARE ÎN VIAȚA ELEVULUI CU RISC DE ABANDON ȘCOLAR

Buda Loredana-Geraldina,
Școala Gimnazială Chețani, Mureș
Ignat Maria Claudia,
Școala Gimnazială "Traian" Târnăveni, Mureș

Activitățile extrașcolare reprezintă o componentă importantă în educația elevilor, contribuind la dezvoltarea unor abilități esențiale, precum comunicarea, lucrul în echipă sau gândirea creativă. Aceste activități, variind de la sport, muzică, arte, cluburi de știință, la voluntariat și alte interese specifice, oferă elevilor oportunități valoroase de învățare și dezvoltare dincolo de curriculumul standard. Impactul lor pozitiv asupra bunăstării elevilor poate fi analizat prin mai multe perspective. Activitățile extrașcolare permit elevilor să exploreze și să dezvolte interese și abilități care pot să nu fie acoperite de programa școlară standard. Aceasta nu numai că îmbogățește experiența educațională, dar îi ajută și pe elevi să descopere pasiuni noi și să își construiască un sentiment de identitate și autoeficacitate.

Participarea la activități extrașcolare a fost corelată cu o îmbunătățire a performanței scolare și reducerea abandonului școlar. Aceste activități dezvoltă abilități precum managementul timpului, responsabilitatea și competențele de lucru în echipă, care sunt transferabile în contextul educațional. Elevii învață să își echilibreze obligațiile școlare cu interesele externe, îmbunătățindu-și organizarea și prioritizarea.

Participarea la activități extracurriculare oferă oportunități valoroase pentru socializare și construirea relațiilor. Elevii interacționează cu colegii care împărtășesc interese similare, ceea ce poate duce la formarea unor prietenii durabile. Aceasta poate îmbunătăți sentimentul de apartenență și poate reduce sentimentele de izolare sau alienare. Multe activități extrascolare, cum ar fi cluburile de știință sau sport, necesită lucrul în echipă și pot oferi oportunități de leadership. Elevii învață să colaboreze, să comunice eficient și să își asume roluri de conducere, dezvoltând abilități importante pentru viața personală și profesională.

Importanța calității vieții în școală și starea de bine a elevilor și profesorilor nu poate fi subestimată, având implicații profunde nu doar asupra succesului educațional, dar și asupra dezvoltării personale și a sănătății mentale pe termen lung. O abordare care pune accent pe bunăstarea tuturor membrilor comunității școlare contribuie la crearea unui mediu învățare pozitiv, stimulativ și sigur. Starea de bine se învață, se cultivă și se dezvoltă prin acțiuni și schimbări pe care o persoană le face în modul de viață, în relațiile cu cei din jur, în felul în care muncește, se organizează și gândește. Prin urmare, starea de bine este un proces care poate fi autocontrolat și dirijat pe toate planurile în care aceasta este prezentă.

Pentru elevi avantajele sunt multiple și interconectate, afectând toate aspectele vieții școlare. Elevii care se simt bine la școală și sunt sprijiniți emoțional tind să aibă rezultate mai bune și evită abandonul școlar. O atmosferă pozitivă reduce anxietatea asociată cu învățarea, testele și examenele, facilitând concentrarea și retenția informațiilor. Starea de bine susține dezvoltarea unor trăsături personale importante, cum ar fi încrederea în sine, reziliența și empatia. Aceste calități sunt esențiale nu doar în context educațional, ci în toate aspectele vieții. O comunitate școlară care valorizează bunăstarea încurajează colaborarea, respectul reciproc și suportul între elevi, contribuind la formarea unor relații sociale sănătoase și reduc abandonul școlar.

Pentru profesori, avantajele sunt importante. Profesorii care lucrează într-un mediu care sprijină bunăstarea sunt mai susceptibili de a experimenta satisfacție profesională, ceea ce le poate crește motivația și dedicarea pentru învățământ. Crearea unui mediu bazat pe respect și înțelegere mutuală îmbunătățește relațiile dintre elevi și profesori, facilitând o comunicare eficientă și creând o atmosferă de învățare pozitivă. Un mediu care valorizează bunăstarea oferă profesorilor mai multe oportunități pentru dezvoltare profesională și personală, încurajând inovarea pedagogică și schimbul de bune practici.

Activitățile extracuriculare sunt relevante pentru dezvoltarea personală și profesionala a elevului. Având ca obiectiv cultivarea creativității, a imaginației artistice și plastice, stimularea interesului pentru lectură, îndrumați de profesori, prin educația emoțională, interculturală, prin participarea la activități în domeniul cultural-artistic, elevii își pot descoperi mai usor misiunea lor in viață, în funcție de harul, vocația și abilitățile înnăscute. Prin oferirea unui mediu sigur pentru explorarea intereselor, dezvoltarea abilităților sociale și emoționale și îmbunătățirea sănătății fizice și mentale, activitățile extrascolare sprijină formarea unor indivizi echilibrați, motivați și pregătiți pentru provocările vieții. Astfel, școlile ar trebui să încurajeze și să sprijine o gamă variată de programe și cluburi extrascolare, asigurând accesul și participarea tuturor elevilor.

În concluzie, elevii care simt că aparțin unei comunități școlare ce îi sprijină și îi valorizează, au parte de relații bune cu părinții, profesorii și colegii, au rezultate mai bune la învățătură și sunt mai fericiți. Îmbunătățirea calității vieții în școală și asigurarea stării de bine a elevilor și profesorilor

reprezintă o investiție esențială în viitorul educației. Sentimentul pe care îl trăiești atunci când constați că munca ta are o finalitate atât pentru tine, cât și pentru cei din jurul tău, crește stima de sine, încrederea în forțele proprii și, ca urmare, sporește starea de bine.
Experiența dobândită prin activitățile extracurriculare dezvoltă copiilor adaptare, concentrare și eficiență, indiferent de condițiile de mediu sau alți factori și se reduce abandonul școlar.

Cadrul didactic este liantul, care asigură succesul activităților extrașcolare, prin capacitatea sa creatoare de organizare, desfășurare si obținere a rezultatelor scontate. Aceste activități au caracter interdisciplinar și sunt factori educativi foarte apreciați și accesibili sufletului copiilor.

Referințe bibliografice

1.Cernea, Maria – Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învăţământ, în „Învăţământul primar“ nr. 1/ 2000, Ed. Discipol, Bucureşti;
2.Gherghina, Dumitru, Ana Danila, Loredana Roman – Activitati extracurriculare si extrascolare cultural-artistice in invatamantul preuniversitar, Ed. Didactica Nova, Craiova, 2009.
3. Holloway, J. H. (2002). Extracurricular Activities and Student Motivation. Educational Leadership, 60(1), 80-82.

PARTENERIAT GRĂDINIȚĂ-FAMILIE „COPIII SUNT FLORILE VIEȚII”

Prof. Vancu Maria Magda, Grădinița cu P.P. Pinocchio
Câmpia Turzii, jud. Cluj

1. ARGUMENT

„Să sapi o fântână, să sădeşti un pom, să creşti un copil, acesta este rostul omului”, spune înţelepciunea populară. Căci, ce poate fi mai minunat, mai nobil, mai omenesc, decât a creşte, a educa şi modela aceste gingaşe flori ale lumii, care sunt copiii?

Mediul în care copilul se naşte, trăieşte în primii ani ai vieţii, se dezvoltă şi se formează, este familia. Învăţarea primelor comportamente sociale, prin imitaţie şi prin interacţiune, se produce în mica lor copilărie şi e dependentă de tipul relaţiilor din familie. Dar, ca primă treaptă a învăţământului preuniversitar, grădiniţei îi revine sarcina de a contribui în mod responsabil la

formarea personalităţii micilor vlăstare care-i sunt încredinţate, de a le deschide calea spre cunoaştere, de a descoperi lumea înconjurătoare.

Grădiniţa este o a doua casă a copilului şi reprezintă pentru el un spaţiu în care se simte ocrotit şi în siguranţă, însă, în mod necesar, părinţii sunt partenerii educatoarei, fiind cei care îşi cunosc cel mai bine copilul şi pot oferi cele mai multe informaţii despre acesta. Obiectivele educaţionale pe care şi le propune grădiniţa, nu pot fi realizate în totalitate fără sprijinul activ şi susţinut al familiei, de aceea, educatoarea trebuie să urmărească asigurarea unei punţi permanente între grădiniţă şi familie, pentru a asigura acea continuitate de cerinţe atât de necesară în activitatea noastră.

Prin acest parteneriat educaţional, părinţii vor fi implicaţi permanent în activitatea grădiniţei, fiind priviţi ca participanţi activi, care se implică în adoptarea deciziilor, împărţindu-şi responsabilităţile cu educatoarea. În acest fel, părinţii îşi vor forma deprinderea de a se implica în toate activităţile, cunoscând programul educativ la care participă copiii lor, progresele făcute de aceştia, dar şi percepţia pe care o are grădiniţa despre calităţile şi problemele copiilor.

2. SCOPUL

Dezvoltarea unui parteneriat real, bazat pe sinceritate, cu părinţii;

Implicarea şi participarea efectivă a părinţilor în activitatăţile la grupă şi activităţile extracurriculare.

3. OBIECTIVE:

Formarea părinţilor în spiritul ideii de parteneri egali ai educatoarei în educaţia copiilor;

Formarea unei concepţii sănătoase despre grădiniţă şi rolul acesteia în viaţa copilului;

Crearea unui mediu educaţional optim, favorabil unei bune dezvoltări a copilului, conform cu nevoile şi necesităţile sale;

Implicarea părinţilor în acţiuni de atragere de resurse financiare şi materiale extrabugetare, în vederea îmbunătăţirii climatului educaţional;

Achiziţionarea de către părinţi a celor mai recente informaţii privind creşterea şi educarea copiilor, aplicarea corectă a cunoştinţelor acumulate în educaţia propriilor copii.

EDUCATOAREA GRUPEI

PĂRINŢII COPIILOR DIN GRUPĂ

5.OBLIGAŢIILE PĂRŢILOR

Educatoarea are îndatorirea:

Să aducă la cunoştinţa părinţilor scopul şi conţinutul programului educativ desfăşurat în grădiniţă;

Să informeze părinţii privitor la standardele de creştere şi dezvoltare a copiilor în funcţie de vârstă;

Să contribuie la diseminarea bunelor experienţe educative în rândul părinţilor;

Să asculte cu atenţie şi să atribuie importanţa cuvenită informaţiilor primite de la părinţii copiilor;

Să acorde consiliere individuală şi/sau în grup pe teme de educaţie în familie şi în instituţia preşcolară.

Părinţii au îndatorirea:

Să continue în familie programul educaţional propus de grădiniţă;

Să participe activ în cadrul parteneriatului familie-grădiniţă;

Să dea dovadă de perseverenţă în acţiunile educative, solicitând sprijinul educatoarei ori de câte ori este cazul.

6. OBLIGAŢII COMUNE

Părţile implicate au obligaţia comună de a colabora cât mai eficient pentru a dezvolta direcţiile de acţiune formativ- educativă antrenate instituţional, cât şi pentru a găsi rezolvări concrete la necesităţi de diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizatorice sau logistice.

7. DURATA: 1 an

8.GRUP ŢINTĂ:

- Copiii grupei Piticii
- Părinţii copiilor
- Educatoarea grupei

9. RESURSE UMANE:

- Părinţi, asistenţi maternali
- Bunici
- Cadre didactice
- Psihopedagogul
- Copii

10. RESURSE MATERIALE

- Materiale informative din domeniul educaţiei
- Reviste de specialitate
- Psihologia copilului
- Pedagogie preşcolară
- Educaţia părinţilor după metoda,,Educaţi aşa”

11.RESURSE FINANCIARE

- Donaţii din partea părinţilor
- Sponsorizări

12.CALENDARUL ACTIVITĂŢILOR PE PERIOADA DERULĂRII PARTENERIATULUI

Perioada	Conţinuturi	Modalităţi de realizare	Locaţia	Responsa-bilităţi
Octombrie	Rolul familiei în adaptarea copilului la grădiniţă	- Prezentare referat; discuţii	grădiniţă	Părinţi Educatoare
Noiembrie	Cum să devii un părinte bun/ competent	-Prezentare referat; discuţii;	grădiniţă	Părinţi Educatoare
Decembrie	Vine Moş Crăciun	Program artistic On-line	grădiniţă	Copii Părinţi Bunici educatoare
Ianuarie	10 pentru părinţi	Prezentare referat; discuţii	grădiniţă	Educatoare Părinţi
Februarie	Cum ştii dacă ai un copil hiperactiv	Prezentare referat; Dezbateri pe teme de corectare a comportamentelor negative ale copiilor;	grădiniţă	Educatoare Părinţi

Martie	Cadou pentru mama Mama-fiinţa cea mai dragă.	Activitate practică, mini program artistic on-line	grădiniţă	Educatoare Părinţi
Aprilie	Cum îţi educi copilul ?	-Prezentare referat; discuţii	grădiniţă	Educatoare Părinţi
Mai	Influenţa climatului socio-familial asupra dezvoltării copilului	-Prezentare referat; discuţii	grădiniţă	Educatoare Părinţi Asistenta
Iunie	Copii fericiţi, părinţi mulţumiţi	Carnaval ,,Sărbătoarea copilăriei”on-line	grădiniţă	Copii Părinţi Educatoare

13. IMPLEMENTAREA PARTENERIATULUI

Se va urmări:

Modul în care s-a desfăşurat parteneriatul;
Atingerea obiectivelor propuse;
Desfăşurarea programului de activităţi;
Impactul parteneriatului asupra partenerilor.

14. MONITORIZAREA ŞI EVALUAREA PARTENERIATULUI

Parteneriatul va fi monitorizat de către partenerii şi conducătorii acestei acţiuni;
Întocmirea unui raport de evaluare a activităţilor desfăşurate în parteneriat

15. DISEMINAREA REZULTATELOR

Raportul de evaluare a parteneriatului va fi popularizat în cadrul activităţilor metodice desfăşurate la nivelul unităţii, în cadrul sesiunilor de comunicări la nivel local, judeţean.

16. FINALIZAREA PARTENERIATULUI

Carnaval ,,Sărbătoarea copilăriei”

BIBLIOGRAFIE

Ecaterina Adina Vrăşmaş, *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Bucureşti, Ed. „Aramis”, 2002;
Gheorghe Bunescu, *Democratizarea educaţiei şi educaţia părinţilor*, www.1educat.ro
STERN, H.H., *Educaţia părinţilor în lume*, Bucuresti, Ed. Didactica si Pedagogica, 1972.

INTEGRAREA ELEVILOR CU CES PRIN ACTIVITĂȚI ȘCOLARE ȘI EXTRAȘCOLARE

Prof. Gavrilă Georgiana
Liceul Tehnologic Bâlteni
Bâlteni, Gorj

Introducere

Elevii cu cerințe educaționale speciale (CES) reprezintă o categorie distinctă a populației școlare care necesită intervenții educaționale adaptate și susținute. Integrarea acestora în sistemul educațional presupune mai mult decât simpla prezență fizică în sala de clasă – implică acceptare, sprijin emoțional și strategii didactice personalizate. În acest context, activitățile școlare și extrașcolare joacă un rol crucial în dezvoltarea competențelor cognitive, sociale și emoționale ale

acestor elevi. Lucrarea de față își propune să evidențieze importanța acestor activități în îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor cu CES.

1. Activitățile școlare adaptate: între curriculum și nevoile elevului

Activitățile desfășurate în cadrul orelor de curs pot contribui esențial la progresul elevilor cu CES atunci când sunt adaptate nivelului lor de dezvoltare și tipului de dizabilitate. Cadrele didactice trebuie să utilizeze metode diferențiate, materiale didactice vizuale, activități interactive și tehnologii asistive. În plus, colaborarea dintre profesorul de sprijin, învățător sau diriginte și consilierul școlar este fundamentală în elaborarea planului educațional personalizat (PEP), care oferă cadrul formal de intervenție individualizată. Activitățile frontale trebuie echilibrate cu lucrul în perechi sau în grupuri mici, pentru a facilita incluziunea socială și pentru a dezvolta capacitățile de cooperare. Astfel, elevii cu CES nu doar că pot dobândi mai ușor cunoștințele predate, dar își pot crește și încrederea în sine și stima de sine, aspecte esențiale pentru progresul școlar.

2. Valoarea activităților extrașcolare în dezvoltarea holistică a elevilor cu CES

Activitățile extrașcolare oferă oportunități de învățare în contexte mai puțin formale și mai puțin presante. Participarea la excursii, ateliere de creație, competiții sportive, activități artistice sau cluburi tematice contribuie semnificativ la dezvoltarea abilităților sociale, a motivației pentru învățare și la reducerea comportamentelor de evitare școlară. În plus, aceste activități facilitează interacțiunea dintre elevii cu CES și colegii lor, contribuind la acceptarea și integrarea în grupul de egali.Un aspect esențial este implicarea familiei în organizarea și susținerea acestor activități, întrucât părinții sunt parteneri activi în procesul educațional. Cooperarea între școală, familie și comunitate generează un climat favorabil dezvoltării armonioase a copilului cu CES.

3. Studii de caz și bune practici

În practica educațională din România există numeroase exemple de bune practici care demonstrează eficiența activităților școlare și extrașcolare în sprijinirea elevilor cu CES. De exemplu, proiectele Erasmus+, atelierele interdisciplinare, parteneriatele educaționale locale sau implicarea în activități de voluntariat le oferă acestor elevi ocazia de a se remarca și de a-și construi o imagine de sine pozitivă. Cadrele didactice care valorifică aceste contexte contribuie nu doar la progresul educațional, ci și la formarea caracterului și a autonomiei personale.

Concluzii

Activitățile școlare și extrașcolare reprezintă instrumente valoroase în sprijinirea elevilor cu cerințe educaționale speciale. Pentru a produce efecte pozitive, acestea trebuie să fie gândite în mod integrat, să fie adaptate particularităților fiecărui elev și să implice toți actorii educaționali: profesori, părinți, consilieri, specialiști și colegi. Prin aceste activități, școala poate deveni un spațiu incluziv, motivant și formator pentru toți copiii, indiferent de provocările cu care se confruntă.

Bibliografie

- Bocos, Musata (2015). *Strategii didactice interactive*. Editura Paralela 45.
  Ciolan, Lucian (2012). *Învățarea integrată*. Editura Polirom.
  Cristea, Sorin (2020). *Fundamentele pedagogiei*. Editura Didactică și Pedagogică
- Cucoș, Constantin (2014). *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*. Editura Polirom.
- Gherguț, Alois (2016). *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe educative speciale*. Editura Polirom.
- Jigău, Mihai (2001). *Consilierea carierei*. Editura Sigma.

- Oprea, Crina (2017). *Educația incluzivă și integrarea școlară a elevilor cu CES*. Editura Aramis.
- Pânișoară, Ion-Ovidiu (2015). *Managementul clasei de elevi*. Editura Polirom.
- Radu, Ion (2018). *Didactica învățământului special*. Editura Pro Universitaria.

STRATEGII EDUCAȚIONALE PENTRU PREVENIREA DISCRIMINĂRII ȘI VIOLENȚEI ÎN MEDIUL ȘCOLAR

Prof. Vuc Adela-Lavinia
Liceul Tehnologic Bâlteni
Bâlteni, Gorj

Introducere

Școala are menirea de a forma nu doar intelectul, ci și caracterul elevilor. În acest sens, este esențial ca spațiul educațional să fie unul sigur, incluziv și lipsit de discriminare și violență. Fenomenele discriminatorii, fie ele de natură etnică, de gen, religioasă sau socio-economică, precum și manifestările violente, afectează nu doar rezultatele școlare, ci și sănătatea emoțională a elevilor.

Prin urmare, este imperativă dezvoltarea unor politici educaționale coerente și a unor intervenții eficiente care să contribuie la diminuarea acestor fenomene. Obiectivul lucrării este de a identifica cauzele, de a analiza formele de manifestare și de a propune strategii durabile de prevenire.

1. Discriminarea şi violența: definire şi implicații educaționale

Discriminarea în mediul școlar constă în tratamentul inegal aplicat elevilor în baza unor caracteristici personale sau sociale, ceea ce conduce la marginalizare și excludere. Violența, sub formele sale multiple – verbală, fizică, psihologică sau digitală –, este adesea o consecință directă a discriminării.

Implicațiile acestor fenomene sunt profunde: afectează motivația pentru învățare, reduc stima de sine, favorizează abandonul școlar și perpetuează inegalitățile sociale. De asemenea, climatul educațional devine ostil și neproductiv, cu efecte pe termen lung asupra dezvoltării comunitare.

2. Politici şi inițiative educaționale în România şi în spațiul european

În România, cadrul legal include măsuri precum Legea educației naționale și Strategia Națională pentru Educație Incluzivă. De asemenea, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD) colaborează cu instituții educaționale în vederea promovării diversității și prevenirii discriminării.La nivel european, programele Erasmus+, eTwinning și strategiile Consiliului Europei oferă modele de bune practici pentru prevenirea violenței și promovarea incluziunii în educație.Este de remarcat nevoia unei mai bune implementări și monitorizări a acestor politici, precum și o adaptare la realitățile fiecărei unități de învățământ.

3. Strategii educaționale de prevenire şi reducere

a) Promovarea culturii toleranței și empatiei

Prin activități tematice, lecturi alese, proiecte interculturale și campanii împotriva discriminării, elevii pot învăța să recunoască diferențele ca pe o valoare, nu ca pe un motiv de respingere.

b) Utilizarea metodelor interactive de predare

Metodele centrate pe elev – dezbaterea, studiul de caz, învățarea prin proiect – dezvoltă gândirea critică, comunicarea asertivă și colaborarea, reducând astfel comportamentele ostile.

c) Rolul profesorului ca model de comportament

Cadrele didactice trebuie să manifeste toleranță, echidistanță și empatie. Ele trebuie să intervină ferm în fața oricărei forme de violență sau discriminare și să încurajeze elevii să raporteze incidentele.

d) Implicarea părinților și comunității

Prevenirea nu este eficientă fără o colaborare reală cu părinții. Aceștia trebuie implicați în viața școlii prin întâlniri, consiliere parentală și campanii de sensibilizare.

4. Rolul consilierii şi al intervenţiei psihologice

Serviciile de consiliere psihologică trebuie să fie accesibile tuturor elevilor și să ofere sprijin personalizat celor afectați de acte discriminatorii sau de violență. Prin grupuri de suport, terapie individuală și consiliere vocațională, elevii pot fi ajutați să depășească traumele și să se reintegreze în mediul educațional.Consilierii școlari, alături de diriginți, au responsabilitatea de a monitoriza climatul clasei și de a interveni înainte ca o situație conflictuală să escaladeze.

Concluzii

Prevenirea și reducerea discriminării și violenței în școli nu sunt doar o problemă de reglementare, ci o provocare educațională de profunzime. Este nevoie de o viziune comună, de cooperare instituțională și de asumarea rolului educației ca factor de echilibru social.Doar prin strategii integrate și participative se poate construi o școală pentru toți, unde fiecare elev este respectat și sprijinit în drumul său spre dezvoltare și succes.

Bibliografie

- Avram, Andreea (2019). *Educația incluzivă în școlile din România*. Editura Didactică și Pedagogică.
- Ciolan, Lucian (2021). *Managementul conflictelor în instituțiile de învățământ*. Editura Polirom.
- Cucoș, Constantin (2020). *Diversitate și interculturalitate în educație*. Editura Polirom.
- Goleman, Daniel (2008). *Inteligența emoțională*. Editura Curtea Veche.
- Ionescu, Mihaela (2018). *Strategii de prevenire a violenței în școală*. Editura Aramis.
- Neagu, Mariana (2017). *Comunicare și relaționare în mediul educațional*. Editura Tritonic.
- Voiculescu, Sorin (2020). *Fenomenul bullying: cauze, efecte și soluții*. Editura Trei.

ROLUL PROIECTELOR EXTRACURRICULARE ÎN VIAȚA ELEVILOR DE LICEU

Prof. Cîrcotă Roxana, Liceul Tehnologic ”General de Marină Nicolae Dumitrescu Maican”, Galați, jud. Galați

Scopul activităţilor extraşcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activităţi cât mai variate şi bogate în conţinut, cultivarea interesului pentru activităţi socio-culturale, facilitarea integrării în mediul şcolar, oferirea de suport pentru reuşita şcolară în

ansamblul ei, fructificarea talentelor personale şi corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activităţile extraşcolare se desfăşoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăţi de afirmare în mediul şcolar să reducă nivelul anxietăţii şi să-şi maximizeze potenţialul intelectual. Acestea le oferă destindere, încredere, recreere, voie bună, iar unora dintre ei posibilitatea unei afirmări şi recunoaştere a aptitudinilor. Prin activitățile extracurriculare elevii dobândesc o gândire independentă, toleranţă faţă de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi şi de a găsi modul de rezolvare a lor.

Activităţile extraşcolare, în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalităţi de formare a caracterului elevilor, permite transferul şi aplicabilitatea cunoştinţelor, abilităţilor, competenţelor dobândite în cadrul orelor prevăzute în programa şcolară, ajuă la prevenirea şi reducerea acţiunilor discriminatorii şi a actelor de violenţă în şcoli

Oricât ar fi de importantă educaţia curriculară realizată prin procesul de învăţământ, complexitatea finalităţilor educaţionale impune îmbinarea activităţilor curriculare cu cele extracurriculare, iar parteneriatul educaţional, ca set de intervenţie complementară, apare ca o necesitate. De aceea mi-am propus să lărgesc sfera de activităţi prin proiecte educaţionale desfăşurate la nivelul comunităţii locale, cât şi prin implicarea în proiecte pe plan naţional şi internaţional.

Parteneriatul educaţional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societăţii prin prisma educativă şi presupune participare la o acţiune educativă comună, interacţiuni constructive acceptate de către toţi partenerii, comunicare eficientă între participanţi, acţiuni comune cu respectarea rolului fiecărui participant, interrelaţionare.

Pornind de la aceste idei am scris și voi desfășura proiectul “ **Un oraș curat pentru un viitor sustenabil**“ ce vizează creşterea interesului elevilor din școală faţă de necesitatea apărării mediului înconjurător împotriva poluării şi de a le forma o conduită ecologică modernă.

O scurtă descriere a proiectului:

ARGUMENT: În epoca contemporană, o problemă de stringentă actualitate este formarea şi educarea elevilor în spiritul unor responsabilităţi umane ce vizează protecţia mediului înconjurător. Educaţia pentru ocrotirea mediului constituie parte integrantă a unei educaţii de bază. Absenţa sau ignorarea măsurilor imperios necesare de apărare a mediului poate declanşa o criză ecologică cu consecinţe majore pentru omenire. Formarea conştiinţei şi conduitei ecologice devine o cerinţă deosebit de importantă pentru orice demers educativ, atât şcolar, cât şi extraşcolar şi prin orice tip de educaţie, fie ea formală, informală sau nonformală. Şcoala este chemată să determine nu numai sentimente de admiraţie faţă de frumuseţile naturii, ci şi convingeri şi deprinderi de protejare a mediului înconjurător.

TIPUL DE PROIECT : proiect local

DOMENIUL : „ Educaţie ecologică pentru elevi şi comunitate ”

PARTENERI IMPLICAŢI ÎN PROIECT: Liceul Tehnologic de Marină Galați, Primăria şi Consiliul Local Galați

OBIECTIV GENERAL: Formarea unei atitudini pozitive faţă de mediul înconjurător prin stimularea interesului faţă de păstrarea unui mediu echilibrat şi exersarea unor deprinderi de îngrijire şi ocrotire a acestuia

OBIECTIVE SPECIFICE:

Privind elevii

- lărgirea sferei cunoştinţelor referitoare la problemele de mediu specifice zonei;
- dezvoltarea unor atitudini, comportamente, favorabile ameliorării relaţiilor dintre om şi mediu;
-cultivarea capacităţii de cooperare în scopul protejării mediului;

-formarea unei conştiinţe şi a unei gândiri ecologice;

-formarea unor deprinderi ecologice prin activităţi extracurriculare;

Privind cadrele didactice

- cultivarea capacităţii de cooperare în scopul protejării mediului;

- popularizarea experienţelor pozitive privind educaţia pentru ecologie;

- diseminarea informaţiilor despre problemele de mediu specifice zonei în care se află şcoala implicată în proiect;

- dezvoltarea capacităţii de relaţionare cu instituţiile implicate în proiect.

Privind membrii comunităţii locale

- implicarea concretă în desfăşurarea acţiunilor propuse;

- consolidarea parteneriatului şcoală – comunitate;

- formarea unor deprinderi ecologice.

GRUP ŢINTĂ: Elevii din învăţământul preuniversitar (ciclul liceal); Cadre didactice din unităţile participante; Membrii comunităţii; Instituţii locale.

DURATA: mai –iunie 2025

RESURSE MATERIALE

- Materiale necesare pentru ecologizare (mănuşi , saci menajeri etc.)

- Materiale necesare pentru informare, evaluare şi diseminare (aparat de fotografiat etc.)

DISEMINARE (SUGESTII):

- Fotografii ale activităţilor desfăşurate;
- Publicarea în revista şolii a unor materiale despre activităţile desfăşurate;

RISCURI ESTIMATE:

- vreme defavorabilă în desfăşurarea unor activităţi;

- dificultăţi în găsirea unor parteneri şi a unor sponsori care să sprijine desfăşurarea activităţilor propuse.

IMPACT:

- Modificarea percepţiei elevilor şi a membrilor comunităţii asupra problemelor de mediu ;
- Constituirea unei comunităţi responsabile ;
- Creşterea interesului pentru protecţia mediului;
- O mai bună colaborare între şcoală şi comunitatea locală.

REZULTATE AŞTEPTATE:

- îmbunătăţirea comportamentului elevilor vis-a vis de problematica mediului;

- ecologizarea unor spaţii verzi;

- refolosirea unor deşeuri colectate;

- formarea coeziunii colectivului de elevi;

- formarea şi dezvoltarea unei atitudini positive faţă de mediul înconjurător.

VALORI PROMOVATE:

-spiritul de echipă

-comunicare

-toleranţă

ETAPELE PROIECTULUI:

- *FORMAREA ŞI ORGANIZAREA ECHIPEI* : - aprilie 2015

- Încheierea protocoalelor de colaborare
- Prezentarea în Consiliul Profesoral al şcolii
- Stabilirea calendarului activităţilor
- Stabilirea responsabilităţilor

- Popularizarea proiectului
  - *DESFĂŞURAREA ACTIVITĂŢILOR PROPUSE* – 4 mai- 12 iunie 2015
  - *EVALUAREA PROIECTULUI* – 15-20 iunie 2015

ACŢIUNI PROPUSE SPRE DESFĂŞURARE

- Activităţi de ecologizare a zonelor din preajma apelor şi nu numai
- Plantare de puieţi în curtea şcolii
- Imortalizarea acţiunilor desfăşurate

În concluzie este necesar să desfășurăm atât activități educative şcolare cât şi extraşcolare pentru că numai în acest mod vom reuși să dezvoltăm gândirea critică şi să stimulăm implicarea elevilor în actul decizional, în contextul respectării drepturilor omului şi al asumării responsabilităţilor sociale, realizând astfel, o interdependență între componenta cognitivă şi cea comportamentală.

Bibliografie :

1. Dulamă, Maria Eliza - *Metodologie didactică,* Ed. Clusium, Cluj Napoca, 2006
2. Marcu, Vasile; Orţan, Florica; Deac, Adina Emilia - *Managementul activităţilor extracurriculare*, Ed. Universităţii Oradea, Oradea, 2003
3. Adina Băran-Pescaru, ,,Parteneriat în educaţie", Ed. Aramis Print, Bucureşti, 2004
4. Venera Cojocariu, Liliana Sacară, ,,Managementul proiectelor pedagogice", E.D.P, 2005
5. Vlăsceanu, Gheorghe, coord., Neculau, Adrian, *Şcoala la răscruce. Schimbare şi continuitate în curriculumul învăţământului obligatoriu. Studiu de impact,* Editura Polirom, 2002

Importanța Proiectelor eTwinning în Educația Contemporană

Autor: Moisi Mirela
Școala Profesională ,,Petri Mor"
Loc. Nușfalău, jud. Sălaj

Într-o eră a globalizării și a progresului tehnologic rapid, educația se confruntă cu provocarea de a pregăti elevii pentru o lume dinamică și interconectată. Proiectele eTwinning reprezintă o inițiativă europeană care răspunde acestei nevoi, oferind o platformă sigură și inovatoare pentru colaborarea online între școli din diferite țări. Prin intermediul acestor proiecte, elevii și profesorii au oportunitatea de a depăși granițele fizice ale sălilor de clasă și de a se implica în activități de învățare transdisciplinare, îmbogățindu-și experiența educațională. Importanța proiectelor eTwinning derivă din capacitatea lor de a promova competențe esențiale pentru secolul XXI, de a încuraja inovația pedagogică și de a contribui la o dimensiune europeană a educației.

Unul dintre cele mai semnificative beneficii ale implicării în proiectele eTwinning este dezvoltarea unei game largi de competențe cheie, esențiale pentru succesul academic și profesional al elevilor. În primul rând, aceste proiecte stimulează **competențele digitale**. Elevii utilizează diverse instrumente online – platforme de comunicare, instrumente de creație digitală, resurse educaționale deschise – îmbunătățindu-și fluența digitală și gândirea computațională. Ei învață să colaboreze online, să partajeze resurse și să utilizeze tehnologia într-un mod responsabil și eficient.

În al doilea rând, proiectele eTwinning contribuie semnificativ la dezvoltarea **competențelor de comunicare în limbi străine**. Fiind implicați în proiecte cu parteneri din alte țări, elevii sunt încurajați să comunice în limba engleză (limba franca a majorității proiectelor) sau în alte limbi, punând în practică cunoștințele lingvistice într-un context real și autentic. Această expunere la limbi și culturi diferite le sporește motivația de a învăța și de a utiliza limbi străine.

Nu în ultimul rând, eTwinning cultivă **competențe sociale și civice**. Lucrul în echipe multinaționale îi învață pe elevi despre diversitatea culturală, despre respectul reciproc și despre valoarea colaborării. Ei își dezvoltă abilități de negociere, de rezolvare a problemelor și de gândire critică, înțelegând perspective diferite și asumându-și responsabilități în cadrul grupului. Această interacțiune le oferă o înțelegere mai profundă a cetățeniei europene și a valorilor democratice.

Proiectele eTwinning nu sunt benefice doar pentru elevi, ci și pentru profesori, oferind oportunități excelente de dezvoltare profesională și de inovație pedagogică. Profesorii sunt încurajați să iasă din tiparele tradiționale de predare și să experimenteze noi metode și abordări didactice. Colaborarea cu colegi din alte țări le oferă acces la o multitudine de idei, resurse și practici inovatoare. Această interacțiune transnațională duce la un schimb de bune practici, la îmbunătățirea metodologiilor didactice și la adaptarea curriculumului la nevoile elevilor din secolul XXI.

Platforma eTwinning oferă, de asemenea, resurse valoroase pentru formarea continuă a profesorilor, incluzând webinarii, seminarii online și comunități de practică. Aceasta le permite profesorilor să-și dezvolte continuu competențele digitale și pedagogice, să se mențină la curent cu cele mai recente tendințe în educație și să-și adapteze strategiile de predare pentru a răspunde diversității și nevoilor specifice ale elevilor. Prin intermediul eTwinning, profesorii devin facilitatori ai învățării, ghidând elevii în procesul de descoperire și de construire a propriilor cunoștințe.

eTwinning joacă un rol crucial în promovarea unei dimensiuni europene a educației. Prin implicarea în proiecte transnaționale, elevii și profesorii își extind orizonturile culturale, înțelegând mai bine diversitatea și unitatea Europei. Ei învață despre tradiții, obiceiuri și moduri de viață diferite, dezvoltând un sentiment de apartenență la o comunitate europeană mai largă. Această perspectivă interculturală este vitală pentru formarea unor cetățeni europeni activi și responsabili.

În plus, eTwinning promovează incluziunea și egalitatea de șanse în educație. Fiind o platformă online accesibilă, aceasta permite școlilor din medii diverse – rurale sau urbane, cu resurse mai limitate sau mai bogate – să participe la proiecte internaționale. Nu este necesară o mobilitate fizică costisitoare, ceea ce face ca oportunitățile de colaborare să fie disponibile pentru un număr mai mare de elevi și școli. Astfel, eTwinning contribuie la reducerea decalajelor educaționale și la asigurarea accesului la o educație de calitate pentru toți.

Proiectele eTwinning sunt mai mult decât simple activități de colaborare online; ele reprezintă o forță motrice pentru transformarea educației în Europa. Prin promovarea competențelor digitale, lingvistice și sociale, prin încurajarea inovației pedagogice și a dezvoltării profesionale a profesorilor, și prin consolidarea dimensiunii europene și a incluziunii, eTwinning contribuie la formarea unor elevi pregătiți pentru provocările și oportunitățile secolului XXI. Implicarea în aceste proiecte nu doar îmbunătățește rezultatele învățării, inclusiv a elevilor care provin din medii defavorizate, a copiilor cu **CES**, ci și creează o comunitate educațională vibrantă și conectată, capabilă să construiască un viitor mai bun pentru tinerii Europei.

Bibliografie

- Comisia Europeană. (n.d.). *eTwinning - Comunitatea școlilor din Europa*. Recuperat de pe https://www.etwinning.net/ro/pub/index.htm

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN ÎMBUNĂTĂȚIREA REZULTATELOR LA LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ A ELEVILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

Neagu Viviana
Școala Gimnazială Nr.1 comuna Slobozia-Conachi, județul Galați

Îmbinând activităţile extracurriculare cu predarea la clasă, profesorul de limba şi literatura română poate aplica învățarea diferenţiată, nu numai cu elevii capabili de performanță, dar şi cu cei cu cerințe educative speciale. Orele de limba și literatura română au un rol esențial în îmbunătățirea rezultatelor obținute de elevii cu cerințe educative speciale (CES). Aceste activități, dacă sunt corespunzător planificate și corect adaptate nevoilor diferite și unice ale elevilor cu nevoi speciale, contribuie la dezvoltarea cognitivă, personală și socială a acestora, oferindu-le contexte potrivite pentru învățarea de tip alternativ, a cărei contribuție este semnificativă în integrarea și stimularea acestora.

Beneficiile aduse de activitățile extrașcolare constau, printre altele, în creșterea motivației și a încrederii în sine. Activitățile cu caracter interactiv care implică punerea în scenă a unor piese de teatru, organizarea de ateliere de creație sau a unor cluburi de lectură, transformă învățarea într-o experiență plăcută și accesibilă tutoror. Elevii cu cerințe educative speciale se pot manifesta altfel, dincolo de standardele clasice, acest aspect contribuind la sporirea stimei de sine.

Evident, activitățile în discuție au o contribuție esențială la dezvoltarea competențelor de comunicare orală. Dramatizările, jocurile de rol sau proiectele de grup încurajează elevii să comunice eficient, să înțeleagă textele propuse și să le interpreteze cu plăcere. Pe lângă comunicarea orală, este îmbunătățită și exprimarea scrisă, căci elevii devin mai încrezători în forțele proprii și își găsesc curajul de a scrie ceea ce gândesc. Evident, se dovedește cu acest prilej și eficiența învățării prin activități practice, întrucât activitățile extracurriculare oferă numeroase contexte în care elevii își pot valorifica toate cunoștințele de limba română în situații reale sau care imită realitatea, cum ar fi vizitele la biblioteca școlară, comunală sau județeană, redactarea revistei școlii, punerea în scenă a unei piese de teatru etc. Acest tip de activități favorizează transferul învățării în viața de zi cu zi.

Activitățile extrașcolare încurajează adaptarea de către cadrele didactice a demersului educațional în funcție de nevoile elevilor. Evident, atunci când organizează activități extracurriculare, cadrul didactic poate adapta conținuturile ținând cont de stilul de învățare al elevului, valorificând astfel principiile teoriei inteligențelor multiple. În acest fel, elevii cu CES pot participa activ la activități, fără a simți presiunea evaluărilor de la clasă.

Alt avantaj, deloc de neglijat, este stimularea gândirii critice și a creativității elevilor cu cerințe speciale. Activitățile cu caracter literar cu rol de stimulare a creativității, cum ar fi atelierele de scriere creativă, în cadrul cărora elevii pot scrie povești, poezii sau pot crea benzi desenate, contribuie la dezvoltarea imaginației elevilor cu cerințe speciale și la îmbunătățirea capacității de exprimare. Elevii învață astfel să își exprime opiniile și să proceseze informațiile în manieră personalizată.

Alt beneficiu al implicării elevilor cu cerințe speciale în activități extrașcolare este integrarea socială și îmbunătățirea relațiilor dintre aceștia. Organizarea de activități în grup reduce anxietatea în rândul elevilor, stimulează incluziunea socială a acestora și promovează acceptarea diversității, atât de către elevii cu cerințe speciale, cât și de către ceilalți, fiind încurajată empatia.

Se nasc astfel legături benefice între elevii cu CES și colegii lor, într-un mediu colaborativ, propice învățării.

Dintre activitățile extracurriculare eficiente pentru îmbunătățirea performanțelor elevilor cu CES, merită amintite: cluburile de teatru și de lectură adaptată, teatrul de păpuși, atelierele de scriere creativă, concursuri literare cu tematică deschisă, vizionarea de filme urmate de dezbateri, proiectele cu caracter interdisciplinar.

Vizitele la muzeu, excursiile literare, jocurile și concursurile, realizarea de reviste școlare, vizionarea de filme sau de spectacole sunt activități cu rol esential în stimularea aptitudinilor elevilor, în dezvoltarea creativității și în cultivarea interesului pentru lectură. Prin participarea la aceste activități, elevii cu CES au prilejul de a se familiariza cu munca independentă, de a-i cunoaște pe ceilalți și de a se cunoaște pe sine și a de a învăța anumite reguli de comportament. Concursurile literare sunt activităţi la care pot participa şi elevii cu CES, individual sau în echipă, alături de alți colegi, elevii învățând să își regleze comportamentul și să își stăpânească emoțiile în timpul unor competiții.

Excursiile literare sunt activități captivante, care se pot organiza la sfârşit de săptămână sau de an şcolar, dar și în vacanțele dintre intervalele de cursuri. Elevii pot vizita case memoriale sau muzee literare, pot admira exponate sau pot lua contact direct cu mărturii ale vieţii scriitorilor. Organizarea excursiilor cu caracter literar se realizează conform unor reguli bine stabilite: planificarea excursiei, precedată de stabilirea traseului și a obiectivelor, documentarea și identificarea metodelor de lucru, excursia propriu-zisă și prelucrarea datelor obținute și a impresiilor create de activitate. Se pot organiza excursii literare la Casa Memorială Ion Creangă din Humulești sau la Casa Memorială Mihai Eminescu din Ipotești. Aceste vizite sunt pentru elevi un prilej de a aprecia valorile culturale ale ţării noastre și oferă elevilor ocazia de a observa momente importante din viaţa şi activitatea literară a unor scriitori reprezentativi pentru cultura noastră.

Un rol deosebit de important îl au și vizitele organizate la biblioteci. În era tehnologiei, elevii nu citesc destul de mult, în ciuda faptului că numai lectura îi ajuta să îşi îmbogățească vocabularul și să îşi consolideze cunoştinţele din orice domeniu.

Cercurile dramatice pot ajuta elevii cu cerințe educative speciale prin dramatizarea unor opere epice sau prin interpretarea expresivă a unor opere lirice, dar și prin punerea în scenă a unor piese de teatru. Cercurile de folclor presupun studierea şi valorificarea creaţiei populare de către marii scriitori. Pentru elevii cu CES, eficiente pot fi vizitele la muzee de artă populară sau concursurile pe temă folclorică. Vizionările de filme, mai ales a ecranizărilor ale unor opere literare și participarea la spectacole de teatru pot fi o importantă sursă de informaţii și divertisment. Elevii sunt astfel introduși în lumea artei.

Avantajele metodelor amintite sunt nenumărate, întrucât vin în completarea unor nevoi reale ale elevilor cu cerințe educative speciale, ajutându-i să se simtă în largul lor și punând în valoare particularitățile fiecăruia în parte. Un dezavantaj al acestor metode este faptul că necesită mult timp pentru pregătire și desfășurare.

Toate activităţile desfășurate în afara clasei și a școlii trebuie pregătite cu reponsabilitate, deoarece activitățile școlare constituie doar una din componentele unei educații de calitate. Activitățile extrașcolare sunt necesare întrucât ele completează și prelungesc procesul de învățământ în afara clasei și a școlii, valorificându-se astfel toate tipurile de educație: formală, informală și nonformală. În aceste activități trebuie să fie incluși mai ales elevii cu cerințe educative speciale, întrucât pentru mulți dintre ei, învățarea de tip nonformal poate fi mai eficientă decât cea de tip formal.

Bibliografie:

1. Bărboi, Constanţa (coord.), 1983, *Metodica predării limbii şi literaturii române în liceu*, EDP, Bucureşti.
2. Crăciun, Corneliu, 2004, *Metodica predării limbii şi literaturii române în gimnaziu şi liceu,* Editura Emia, Deva.
3. Ilie, Emanuela, 2008, *Didactica literaturii române*, Editura Polirom, Iași.
4. Neştian, Valeriu, 1998, *Metodica predării textului literar în liceu*, EDP, Bucureşti.

PLEDOARIE PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ

Prof. Enescu Ștefan Paul și Prof. Enescu Angelica
Liceul Teoretic "Aurel Vlaicu", orașul Breaza, Prahova

Activitatea fizică realizată în mod regulat este asociată cu o viață mai lungă și mai sănătoasă, cu un risc scăzut al bolilor cardiovasculare, diabet, obezitate și chiar cancer.[i] Practicarea activităților de educație fizică și sport la un nivel calitativ ridicat în instituțiile de învățământ reprezintă o parte importantă a unui program educațional comprehensiv, bine conturat și un mijloc de promovare pe termen lung a stării de sănătate și bunăstare.

Pe zi ce trece, apar din ce în ce mai multe dovezi privind beneficiile activităților fizice asupra sănătății. În același timp, studii de cercetare realizate la scară largă scot în evidență îmbunătățirea performanțelor școlare și abilităților cognitive în strânsă legătură cu mărirea timpului alocat educației fizice.[ii] Investigații recente au arătat o corelare puternică între fitness-ul aerobic și performanțele academice, măsurate în notele obținute la anumite examene, teste sau obiecte de învățământ.[iii,iv] Mai mult, elevi cărora li s-au înlocuit câteva din orele alocate pentru materiile de examene naționale cu ore de educație fizică și sport au avut rezultate asemănătoare sau chiar îmbunătățite față de colegii lor care nu au fost cuprinși în program.[v,vi] Activitatea fizică are un impact pozitiv împotriva fumatului, insomniei, depresiei și anxietății.[vii] Nu în ultimul rând, se poate menționa faptul că elevii supraponderali au o rată mai mare a absenteismului la școală comparativ cu ceilalți colegi ai lor.[viii]

Organizații naționale și mondiale, cum ar fi UNESCO, Organizația Mondială a Sănătății, Asociația Americană a Inimii, Societatea Americană a Cancerului, Asociația Americană a Diabetului, Centrul pentru Prevenirea și Controlul Îmbolnăvirilor, Institutul Național American de Medicină ș.a., recomandă 150 minute de educație fizică și sport în fiecare săptămână pentru elevii din învățământul primar și 225 minute pe săptămână pentru cei din învățământul gimnazial și liceal. Cel puțin 50% din aceste perioade ar trebui să fie alocate activităților fizice cu efort moderat către viguros.

După această scurtă prezentare a necesității educației fizice și sportului pentru copii și tineri, să vedem care este realitatea în România și ce ne arată statisticile despre implicațiile lipsei activității fizice la nivel național.

Țara noastră este departe de recomandările Organizației Mondiale a Sănătății. Cu 100 minute pentru clasele I-VIII și 50 minute pentru clasele VIII-XII oferite în trunchiul comun, nu pot fi atinse obiective precum menținerea și îmbunătățirea stării de sănătate, prevenirea obezității, a bolilor cardiovasculare, influențarea metabolismului, formarea unor obișnuințe, un stil de viață sănătos etc. Din păcate, din anul 2009 elevii de liceu, cu excepția clasei a X-a real, au alocată o singură oră în trunchiul comun, foarte puține fiind școlile care acordă mai mult. Din lipsa

fondurilor, aprobările pentru pregătirea echipelor reprezentative sunt date numai în cazul necesității reîntregirii normelor profesorilor, restul rămânând un vis frumos pentru elevi.

Să revenim la datele și clasamentele care ar trebui să trezească responsabilii politicilor educaționale cu privire la numărul de ore alocat educației fizice în trunchiul comun.

1. Inactivitatea fizică a fost identificată ca fiind pe locul al IV-lea între factorii de risc pentru mortalitate, cauzând la nivel global peste 3,2 milioane de decese anual[ix] și la nivel european peste 1 milion de decese (cca. 10% din total)[x].
2. România ocupă locul 34 din 36 între țările europene în studiu privind speranța de viață la naștere[xi].
3. România ocupă locul I în Uniunea Europeană la mortalitate infantilă.[11]
4. România ocupă locul I în clasamentele privind și persoanele de sex feminin și cele de sex masculin la supraponderali din Uniunea Europeană[xii].
5. România ocupă locul al II-lea în clasamentul Uniunii Europene privind decesele având cauză bolile sistemului circulator[xiii].
6. România ocupă locul al VII-lea, dintre 33 țări europene în studiu, privind decesele având cauză bolile cardiace[14].
7. Din punct de vedere al activității fizice, în România, peste 39,9% din populația peste 15 ani este insuficient activă (47,9% de sex feminin și 31,2% de sex masculin)[xiv].
8. Organizația Mondială a Sănătății recomandă, în urma studiilor realizate, ca tinerii și copiii cu vârsta între 5-17 ani (de vârstă școlară) să realizeze activități fizice de intensitate peste medie timp de cel puțin 60 minute zilnic. Mărirea acestui interval va aduce beneficii suplimentare la sănătate. Activități fizice intense ar trebui realizate cel puțin de trei ori săptămânal, incluzând cele de întărire musculară și a oaselor[xv].
9. România nu are o strategie, plan de acțiune sau politică operațională pentru reducerea inactivității fizice și/sau promovarea activității fizice[xvi]. Se iau în considerare măsuri concrete, cu efecte clare, nu protocoale, promisiuni, strategii pe hârtie.
10. România nu are o strategie, plan de acțiune sau politică operațională pentru reducerea supraponderalității/obezității[18].
11. Peste 60% din populația României nu au practicat activități sportive organizate niciodată în timpul liber (excluzând orele obligatorii de la școală). Comparând rezultatele din 2009 cu rezultatele din 2015 și 2022, se observă o creștere îngrijorătoare de 11 procente[xvii].
12. Numai 47% dintre respondenți au arătat că sunt interesați de îmbunătățirea stării de sănătate și numai 12% au spus că sunt interesați de îmbunătățirea condiției fizice[17,18].

Toate datele negative prezentate mai sus au legătură directă sau indirectă cu lipsa activității fizice la nivel național și exemplele pot continua. Speranța medie de viață, mai mică cu cca. 10 ani decât a Uniunii Europene, are legătură directă cu lipsa unui stil de viață sănătos, stil care se formează încă din perioada copilăriei. În prevenirea și tratarea multor boli, activitatea fizică joacă un rol important, alături de cel al medicamentelor.

Oare când se va înțelege importanța activității fizice în sănătatea poporului român?

Politicile educaționale din România au condus la existența unei singure ore/ săptămână începând cu clasa a IX-a, până la clasa a XII-a. În cadrul facultăților, situația este și ea dramatică. După intrarea în piața muncii, puțini sunt aceia care mai practică activități fizice... și aceia ajung să să aibă copii, copii cu probleme din ce in ce mai mari, mai multe...

Mai nou, se cer mai multe ore în trunchiul comun dar, din lipsă de spații si materiale, să se poată veni cu adeverințe că se practică o ramură sportivă la un club.

De ce oare, ne temem că "instituția adeverinței" obținută foarte ușor, va deschide noi căi micilor afaceriști, dornici de noi câștiguri ușoare sau favoruri?

În speranța că semnalele date de Ministerul Sănătății din țara noastră, în urma studiilor făcute pe generația tânără, vor fi luate în considerare de factorii decizionali pentru a avea o populație sănătoasă, profesorii de educație fizică și sport împreună cu majoritatea elevilor așteaptă măcar revenirea la două ore pe săptămână alocate mișcării.

BIBLIOGRAFIE

[i] Eyre H, Kahn R, Robertson RM, Clark NG, Doyle C, Hong Y, Gansler T, Glynn T, Smith RA, Taubert K, Thun MJ. Preventing cancer, cardiovascular disease, and diabetes: a common agenda for the American Cancer Society, the American Diabetes Association, and the American Heart Association. Circulation 2004 Jun 29;109(25):3244-55.

[ii] Active Living Research, Program național al fundației Robert Wood Johnson. Active Education: Physical Education, Physical Activity and Academic Performance. Research Brief. Fall 2007. Disponibil online la: http://www.activelivingresearch.org/resourcesearch/summaries.

[iii] Coe DP, et. al. Effect of physical education and activity levels on academic achievement in children. Medicine & Science in Sports & Exercise 2006;38:1515-1519.

[iv] Castelli DM, et. al. Physical fitness and academic achievement in third- and fifth-grade students. Journal of Sport & Exercise Physiology 2007; 29:239-252.

[v] Sallis, JF, McKenzie, TL, Kolody, B., Lewis, M., Marshall, S., Rosengard P. Effects of Health-Related Physical Education on Academic Achievement: SPARK. Research Quarterly for Exercise and Sport. 1999. Vol. 70, No.2, pp. 127-134.

[vi] Trudeau F, Shephard RJ. Physical education, school physical activity, school sports and academic performance. International Journal of Behavioral Nutrition and Physical Activity 2008, 5:10 doi:10.1186/1479-5868-5-10.

[vii] Suitor CW, Kraak VI. Adequacy of Evidence for Physical Activity Guidelines Development: Workshop Summary. Institute of Medicine. Washington, DC: National Academies Press, 2007.

[viii] Geier AB, et. al. The Relationship Between Relative Weight and School Attendance. Obesity. 2007 15: 2157-2161.

[ix] World Health Organisation: http://www.who.int/topics/physical_activity/en/

[x]World Health Organisation: http://www.euro.who.int/en/health-topics/disease-prevention/physical-activity

[xi]Eurostat:http://ec.europa.eu/eurostat/statisticsexplained/index.php/Mortality_and_life_expectancy_statistics

[xii] Eurostat: http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Overweight_and_obesity_-_BMI_statistics

[xiii]Eurostat: http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Causes_of_death_statistics

[xiv] World Health Organisation: http://apps.who.int/gho/data/view.main

[xv]World Health Organisation: http://www.who.int/dietphysicalactivity/publications/recommendations5_17years/en/

[xvi] World Health Organisation: http://www.who.int/cancer/country-profiles/rou_en.pdf?ua=1

[xvii] Eurobarometer: http://ec.europa.eu/health/nutrition_physical_activity/docs/ebs_412_en.pdf

[18]Eurobarometer2022: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/api/files/document/print/en/ip_22_5573/IP_22_5573_EN.pdf

RELAŢIA FAMILIE - ŞCOALĂ ÎN PROCESUL EDUCAŢIONAL

prof. Anca Popescu – Liceul Tehnologic
„General de Marină Nicolae Dumitrescu Maican”, Galaţi, judeţul Galaţi

Familia reprezintă primul mediu de viaţă al copilului, fiind prima „şcoală” pentru acesta. Efortul familiei este esenţial în educarea copilului pentru adaptarea optimă la mediu social, în menţinerea sănătăţii mentale şi emoţionale, în dezvoltarea şi menţinerea stării de bine.

Influenţele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct - prin acţiuni mai mult sau mai puţin dirijate, fie indirect - prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum şi prin climatul psihosocial existent în familie. Este recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, determină în mare măsură dezvoltarea personalităţii, rezultatele şcolare ale copiilor, dar şi comportamentul lor socio-moral.

În literatura de specialitate, implicarea părinţilor este considerată ca fiind deosebit de importantă în rezultatele educaţionale ale copiilor. Dacă există relaţii de colaborare între familie şi şcoală, se pot furniza cele mai bune resurse şi experienţe posibile pentru a îmbunătăţi educaţia. Pe lângă efectele benefice din punct de vedere academic, studiile amintesc și de cele din punctul de vedere al dezvoltării socio-emoţionale a copilului.

Astfel, relaţia şcoală – familie are un rol important, ele doar împreună, funcţionează cel mai bine, iar această relaţie presupune o comunicare efectivă şi eficientă, o unitate de cerinţe şi o unitate de acţiune când este vorba de interesul copilului. În pedagogia tradiţională, relaţia şcoală-familie era tratată sub denumirea de „colaborare”, dar astăzi, dimensiunile acestei relaţii sunt mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare, şi mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate şi în plus, exprimă, şi o anumită abordare pozitivă şi democratică a relaţiilor educative. Parteneriatul educaţional presupune dezvoltarea unei relaţii intenţionale şi dinamice între şcoală şi familie, relaţie ce are rolul de a îmbunătăţi dezvoltarea, dar şi procesul de învăţare a copiilor şi să depăşească obstacolele ce pot interveni.

Parteneriatul cu familia ar trebui înţeles ca atitudine, şi nu ca activitate obligatorie care trebuie implementată. Această atitudine constructivă presupune colaborare şi perceperea importanţei relaţionării, a rolurilor şi responsabilităţilor ce revin fiecărei părţi. În România există legi şi reglementări pentru educaţia şi protecţia drepturilor copilului, dar ele nu stipulează nevoia sau obligativitatea educaţiei parentale. Carențele educației parentale duc la o serie de probleme în domeniul creşterii, îngrijirii, sănătăţii şi educaţiei copilului, prezentate şi analizate în numeroase documente oficiale, studii şi publicaţii de specialitate.

Dacă pentru părinții cu un nivel ridicat de educație și care sunt motivați să își dezvolte competențele parentale, informarea din broșuri sau alte surse scrise are rezultate în modificarea comportamentelor părinților față de copii și exersarea unor abilități parentale pozitive, pentru părinții cu un nivel de educație mai scăzut, cu un model parental deficitar, care se confruntă cu probleme sociale și economice, autoeducarea nu este suficient de eficientă, fiind necesar un sprijin real care să ducă la îmbunătăţirea relaţiei dintre părinte şi copil, părinte şi cadru didactic.

Informarea şi formarea părinţilor în ceea ce priveşte şcolaritatea copilului presupune, cel puţin, ca fiecare părinte să cunoască:

- obligaţiile legale privind educaţia copilului;
- drepturile de care dispune pentru educaţia copilului;
- importanţa atitudinii lui pentru reuşita şcolară a copilului;

- metodele de colaborare cu şcoala, care se realizează în diferite forme: comitete de părinţi, vizite la domiciliul elevilor, consultaţii individuale, corespondenţa cu familia.

Astfel, este necesar un dialog între profesori şi părinţi; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relaţie cu părinţii, iar competenţa lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională, părinţii trebuie să fie pregătiţi pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii, iar şcolile trebuie să asigure (asociaţiilor) părinţilor asistenţa necesară.

Elementele de colaborare includ *respect reciproc, sinceritate* şi *comunicare asertivă,* informaţie liberă între profesor şi părinte, acceptarea mutuală a scopurilor, luarea deciziilor şi planificarea de comun acord. Aceste elemente sunt uşor de verbalizat, dar sunt mai dificil de pus în practică. Fără participarea părinţilor efortul educativ organizat prin instituţiile şcolare poate fi deviat sau deformat. Aşa cum arată şi H. H. Stern "orice sistem de educaţie, oricât ar fi de perfect, rămâne neputincios dacă se loveşte de opoziţia sau indiferenţa din partea părinţilor".

Cercetătorii sunt de acord că în şcoli există trei mari categorii de relaţii familie-şcoală în ceea ce priveşte procesul educaţional: relaţii caracterizate prin „navigaţia fără efort", „construirea podului" sau „terenuri accidentate". Poziţia unor părinţi care consideră că odată cu intrarea copiilor în şcoală rolul lor s-a încheiat, sau poziţia unor cadre didactice conform căreia şcoala poate face totul fără a apela la sprijinul părinţilor sunt greşite. Numai o colaborare perfectă între cei doi factori este de natură să determine o eficienţă maximă a muncii educative. Familia, oricâte preocupări valoroase ar avea în legătură cu educaţia copiilor, nu va obţine rezultate pozitive decât în condiţiile în care acţionează împreună cu şcoala.

Prin urmare, relaţia familie – şcoală este materializată prin parteneriatul educaţional, iniţiat de instituţia şcolară, care are autoritatea socială şi legală de a se ocupa de educarea copiilor. Obiectivele parteneriatului educaţional sunt: creşterea oportunităţilor pentru familie de a se implica în educaţia copiilor, promovarea instrucţiei scolastice şi a realizării elevului. Pentru a atinge aceste obiective, parteneriatul încurajează responsabilitatea reciprocă, facilitează accesul părinţilor la resurse, training şi informare, îmbunătăţeşte comunicarea şi coordonarea între membrii familiei şi personalul didactic, precizarea obiectivelor educaţionale.

Dezvoltarea unor parteneriate eficiente cu familiile copiilor presupune crearea unui mediu şcolar deschis colaborării între școală - familie, care să le ofere părinților posibilitatea de a formula întrebări, de a şi exprima îngrijorările şi de a participa activ la luarea deciziilor. Nevoile parentale însă diferă: sunt părinţi care au nevoie (doar) de informaţie, alţii au nevoie şi de atenţie, întrucât gestionează situaţii (circumstanţe familiale) unice, iar alţii necesită şi sprijin constant, întrucât problemele comportamentale şi de educaţie ale elevilor nu dispar după o singură intervenţie. Uneori, atât familia, cât şi şcoala vor fi nevoite să lucreze împreună ani întregi pentru soluţionarea problemelor comune şi pentru a-şi oferi ajutor reciproc în vederea accelerării progresului şcolar al copiilor.

Pentru a evita apariţia unor bariere în construirea unui parteneriat eficient, Băran Pescaru descrie câteva modalităţi: evitarea constrângerilor de timp şi resurse, oferirea de informaţii şi instruire pentru familie şi conducerea instituţiei de învăţământ, evitarea blamării când copilul întâmpină dificultăţi de învăţare şi manifestă comportamente indezirabile în şcoală, restructurarea şcolilor pentru a sprijini implicarea familiei şi depăşirea diferenţelor dintre instituţia de învăţământ şi familie.

În concluzie, prin colaborare, factorii implicaţi (familia, şcoala, comunitatea) pot furniza cele mai bune resurse şi experienţe posibile pentru a îmbunătăţi educaţia, iar acţiunile lor îl duc pe copil acolo unde ele îşi propun. În numeroase studii s-a demonstrat că parteneriatul familie-școală eficientizează experienţa educaţională a copiilor. Urmărind aspectele comune, speciale şi

diferenţiate pe care viaţa de elev o prezintă, părinţii pot completa, sprijini şi dezvolta personalitatea copilului dacă se implică şi colaborează cu şcoala.

Bibliografie

- Bonchiş Elena. –2011, Familia şi rolul ei în educarea copilului – Editura Polirom, Iaşi;
- Nicola Ioan. – 2003, Tratat de pedagogie şcolară, Editura Aramis, Bucureşti;
- www.didactic.ro.
- https://www.edu.ro/sites/default/files/Strategie_Nationala_Educatie_Parentala_document_de_lucru_ME_2022.pdf

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRACURRICULARĂ
PLAN DE EXCURSIE „ DOMENIILE MURANI”

Prof. Șimonea Cristina, Grădinița cu Program Prelungit nr.53, Timișoara, Timiș
Prof. Pașan Maria Ana, Grădinița cu Program Prelungit nr.53, Timișoara, Timiș

GRUPA: mijlocie/mixtă germană/mixtă mijlocie-mare
UNITATEA ȘCOLARĂ: Grădinița cu Program Prelungit Nr. 53
LOCALITATEA: Timișoara
JUDEŢUL: Timiș
COORDONATORI: Prof. Șimonea Cristina, Prof. Pașan Maria Ana
TEMA: Excursie la Domeniile Murani
TIPUL EXCURSIEI: excursie cu caracter tematic
ITINERAR PROPUS: Grădinița cu P.P nr. 53 Timișoara-Domeniile Murani- Grădinița cu P.P nr. 53 Timișoara

Justificarea Proiectului

Excursia este o activitate didactică bazată pe interdisciplinaritate şi munca în echipă. Timpul şi spaţiul în care sunt desfăşurate activitățile zilnice din grădiniță sunt îngrădite de diferite ”praguri” (pragul sălii de grupă, al minutelor/activitate). Între aceste “hotare” spaţiale şi temporale se desfăşoară activitățile obişnuite, în care încap numeroase informaţii din diferite domenii. Excursia oferă preșcolarilor şi posibilitatea de a fi liberi spaţial sau temporal.

Conţinutul didactic al excursiilor este mult mai flexibil şi mai variat decât al activităţilor din sala de grupă, preșcolarii participând cu multă bucurie şi optimism la aceste acţiuni, lărgindu-şi în acest fel orizontul de cunoştinţe, prin contactul direct cu realitatea. Ochii atenţi ai copiilor devin strălucitori de curiozitate şi bucurie când estre propusă o excursie sau altă activitate care le oferă posibilitatea de a fi liberi spaţial sau temporal.”Unde mergem?” este prima întrebare pe care o pun copiii. Excursia şcolară poate induce un comportament pozitiv al preșcolarilor şi în alte situaţii decât cele strict desfăşurate în cadrul formal al grădiniței.

Astfel, excursia este un mijloc atractiv de consolidare și îmbogățire a cunoștințelor, prezintă numeroase avantaje care conduc la accentuarea stării de bine a preșcolarilor.

SCOPUL: cultivarea sentimentelor de dragoste pentru animale; formarea unui comportament corect faţă de mediul înconjurător; formarea unor deprinderi de comportare corectă, civilizată, de integrare în structura unui grup turistic, de cooperare şi respect.

MOTIVAȚIA: stimularea și dezvoltarea pe multiple planuri a personalității copilului, prin activități extracurriculare

OBIECTIVE GENERALE: apropierea copiilor de natură, practicarea unor jocuri în aer liber, aprofundarea cunoștintelor legate de animalele domestice: aspect exterior, mediu de viață, hrana; consolidarea unor norme de conduită civilizată pe parcursul excursiei.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE: pe parcursul excursiei copiii trebuie:

- sa nu sperie animalele;
- să respecte regulile jocurilor;

- să observe frumusețea naturii;
- să se deplaseze organizat în incinta locației;
- să respecte regulile de conduită civilizată pe tot parcursul excursiei.

OBIECTIVE EVALUATIVE: la întoarcerea la grădiniță copiii vor fi capabili:

- să denumească câteva animale domestice;
- să denumească locul unde am fost;
- să povestească în 2-3 propoziții ce i-a plăcut cel mai mult în excursie.

PREGĂTIREA EXCURSIEI:

1. Anunțarea excursiei: se va realiza cu cel puțin două săptămâni înainte de data efectuării ei.

2. Pregătirea preșcolarilor: pentru această excursie se face în cadrul unei activități de instructaj, derulate înainte cu o saptamână, prezentându-se scopul excursiei. Se vor avea în vedere:

- comportamentul copiilor în autocar – se va folosi o tonalitate adecvată, ambalajele de alimente se vor păstra pentru a fi aruncate în mod corespunzător, se va purta centura de siguranță;
- copiii vor respecta distanța impusă de gardul de protecție în incinta fermei;
- copiii vor purta îmbrăcăminte adecvată.

DESFĂȘURAREA EXCURSIEI:

După servirea micului dejun, preșcolarii se adună în fața grădiniței, se face prezența, se verifică costumația, se reamintește regulamentul și se deplasează la autocar.

❖ **Domeniile Murani**

Reprezintă un centru de agrement şi parc tematic pentru întreaga familie. Cei mici vor găsi atracţii precum: Locul de joacă outdoor Uţa si Ţoi, Ferma demonstrativă denumită Ferma cu Poveşti sau Tărâmul aventurilor, cel mai lung traseu de drumeţie cu obstacole pentru adulţi si copii din ţara.

In proximitatea livezii cu biblioteca in aer liber si a paraclisului Lagea (in construcţie) regăsiţi conacul Muranyi, construit în anul 1781 (în reabilitare) înconjurat de parcul dendrologic.

Satul Murani este situat în zona de nord a județului Timiș, la aproximativ 22 de kilometri nord de Timișoara. Acest loc este mândria locuitorilor săi, datorită minunilor naturale și istorice pe care le găzduiește.

Istoria sa datează din 1318 și a trecut prin diverse etape, de la proprietatea familiei Murony până la ocupația turcească. În prezent, Murani este faimos pentru mlaștinile sale, care au devenit rezervație naturală și adăpostesc 60 de specii de păsări protejate.

În Evul Mediu, satul era cunoscut sub numele de Muron (Murony) și a trecut prin diverse schimbări de proprietari, inclusiv sub conducerea familiei Murony și a lui Josif Kulterer, care a devenit baron de Murany în 1799.

COFACUL MICILOR MARGARETE

DOMENIILE MURANI
din 1781

ITINERARUL:18 iunie 2024
Servirea micului dejun se realizează la ora 8:30 în incinta grădiniței.
Plecarea la ora 9:00 din fața Grădiniței cu Program Prelungit Nr. 53 Timișoara.
Servirea mesei de prânz va avea loc în incinta Domeniului Murani.
Întoarcerea la ora 16:00 în fața Grădiniței cu Program Prelungit Nr. 53 Timișoara.

Sistematizarea cunoştinţelor:

- Ce itinerar am parcurs?
- Ce animale am văzut la fermă?
- Cum ne comportăm în mijloacele de transport în comun?
- Cum ne deplasăm în grup?

Evaluare:

La întoarcerea în grădiniță se vor fixa impresiile preșcolarilor referitoare la excursie (ceea ce au vazut, ce i-a impresionat și de ce) precum și noile cunoștine asimilate prin:

- convorbire – „În excursie”
- joc didactic – cunoașterea mediului „La fermă”
- activitate practică – „La fermă”
- jocuri distractive – „Spune cine sunt!” „Mima”

BIBLIOGRAFIE:

Colegiul Economic “Costin C. Kiriţescu”, *Revista electronică anuală „Confluenţe didactice între tradiţie şi modernitate”* Numărul 3, iunie 2021
http://www.fermadetartasesti.ro/

PROIECT EDUCAȚIONAL

Tescar Andreea Anamaria
Mureșan Anca Mădălina
Grădinița cu PP Pinocchio, Câmpia Turzii, jud Cluj

Titlul proiectului: Să vorbim corect
Grupa: combinată (mijlocie, mare)
Durata programului: 1 an școlar
Domeniul de intervenţie: *Educarea limbajului*

INSTRUMENTE UTILIZATE ÎN EVALUARE:

- chestionare orale;
- observaţii curente;
- aplicaţii practice;
- fişe de lucru utilizate la diferite activităţi;
- proba de evaluare;
- convorbire individuală şi în grup;
- observaţia spontană şi dirijată.

OBIECTIVELE PROIECTULUI:
Pe termen lung:

• Descoperirea şi folosirea potenţialului psihic de învăţare ale subiectului, a ritmului propriu de achiziţie, prin observarea zilnică şi prin concentrarea tuturor informaţiilor din cadrul familiei;

• Dezvoltarea exprimării orale, înţelegerea şi utilizarea corectă a semnificaţiilor structurilor gramaticale;

• Dezvoltarea expresivităţii şi creativităţii;

• Dezvoltarea motricităţii mâinilor, dar şi a altor părţi ale corpului;

Pe termen scurt:

• Formarea abilităţilor de comunicare;

• Formarea abilităţilor de participare la actvități;

• Dezvoltarea capacităţii de scriere;

• Participarea la activităţi de grup;

• Participarea la activităţi specifice matematicii;

SCOPURILE PROGRAMULUI:

• Reducerea şi eliminarea lacunelor din cunoştinţele preşcolarului;

• Educarea exprimării verbale corecte din punct de vedere fonetic, lexical şi sintactic;

• Formarea capacităţii de a comunica folosind propozițiile;

• Formarea deprinderilor de scriere corectă a elementelor grafice;

• Cunoaşterea şi utilizarea conceptelor specifice matematicii;

• Dezvoltarea capacităţilor de explorare/investigare şi rezolvare de probleme;

• Formarea şi dezvoltarea capacităţii de a comunica utilizând limbajul matematic;

DERULAREA PROIECTULUI:

• Stimularea preșcolarilor în vederea reducerii dificultăților de învățare prin exersarea și dezvotarea proceselor psihice (memorie, atentie, motivatie), a unor trăsături pozitive de personalitate din domeniul afectiv și motivațional, a deprinderilor de muncă individuală;

• Implicarea familiei pentru ai ajuta să lucreze cu copiiI în asimilarea unor cunoștințe esențiale: cunoașterea mediului, coordonare spațio-temporală, dezvoltarea limbajului și a vocabularului, abilități de relaționare socială;

OBIECTIVE	METODE ȘI TEHNICI	MATERIALE UTILIZATE
- efectuarea unor exercitii de relaxare, pentru concentrarea atenției și dezvoltarea memoriei;	- convorbirea - povestirea - problematizarea - exercițiul de relaxare	- planșe - fișe de lucru - jocuri de construcție - plastilină - cărti - puzzle
- educarea auzului fonematic, a atenției vizuale, a analizei auditive și îmbogățirea vocabularului;	- exerciții de gimnastică respiratorie, linguală; - exerciții pentru formarea priceperilor și deprinderilor de pronunție corectă a silabelor și cuvintelor; - exerciții de formulare a unor propoziții simple cu sunetul corectat în diferite poziții;	- planșe - fișe de lucru - jocuri - cărți

	- povestiri după imagini, planșe; - demonstrația;	
- stăpânirea și motivarea personală prin gestionarea adecvată a trăirilor afective negative;	- exerciții de autocunoaștere; - exerciții pentru creșterea stimei de sine și a încrederii în forțele proprii; - exerciții pentru managementul emoțiilor negative; - convorbirea; - problematizarea; - lauda, încurajerea;	-fișe de lucru -desene -minge antistres -joc de rol
- explicarea și formarea unor deprinderi eficiente de lucru;	- explicația; - exercițiul	-cărți, caiete; -fișe de lucru și cartonașe
- organizarea locului de învățare prin eliminarea elementelor distractoare;	- convorbirea; - exercițiul; - încurajarea	
- sprijinirea copilului în parcurgerea materiei în ritm propriu;	- tratarea diferențiată; - relație empatică educatoare-preșcolar, psiholog-preșcolar; - activități complementare;	-planșe -jocuri -casete -cărți
- construirea unui orar și respectarea lui, oferirea de recompense de către familie;	- convorbirea; - exercițiul	-cartonașe cu sarcini expuse în cameră
- măsuri unitare de susținere a copilului de către familie; - motivarea familiei în continuarea tratamentului medicamentos;	- consultarea; - informarea - empatia	-monitorizarea succesului prin acordarea de fețe vesele

- Frecvența activităților programului terapeutic este de o ședință pe săptămână (25-30 de minute)

EDUCATOAREA:

- Antrenează preşcolarii în activităţile specifice pe arii de stimulare sau recuperatorii şi recreative, cu respectarea particularităţilor de vârstă şi individuale;
- În cadrul activităților se lucrează diferenţiat, cu respectarea planificării materiei (cu revizuiri şi adaptări);

MIJLOACE: probe de evaluare, fişe de lucru, planşe, jetoane, jocuri didactice, rechizitele şi auxiliare școlare, obiecte de uz general;

Prin acest program am urmărit:

- recuperarea laturilor disfuncţionale;
- consilierea comportamentală;
- antrenarea preșcolarilor în activităţi plăcute pentru a-i stimula;
- antrenarea preșcolarilor în activităţi extracurriculare;
- dezvoltarea motricităţii generale şi a finei motricităţi;
- formarea deprinderilor de scriere corectă şi respectare a spaţiului de scris;
- îmbogăţirea, precizarea şi activizarea vocabularului;

- dezvoltarea autonomiei personale şi sociale;
- dezvoltarea capacităţii de orientare şi adaptare la mediu;
- dezvoltarea atitudinilor pozitive de relaţionare în grup;

BIBLIOGRAFIE
1.Ministerul Educației Naționale, 2019, Curriculum pentru educație timpurie
2.Ministerul Educației,Cercetării și Tineretului,Institutul de Științe ale Educației,2007,Revista Învățământului Preșcolar

VIOLENȚA ÎN ȘCOALĂ – O PROBLEMĂ A ȘCOLII SAU A FAMILIEI?

Prof. Bancă Mihaela-Bianca
Liceul cu Program Sportiv „Petrache Trișcu”, Craiova, Dolj

Introducere

Violența școlară este un fenomen care a dobândit, din păcate, din ce în ce mai multă amploare în ultimii ani, nu numai în România, ci şi la nivel global. Sistemul de învățământ și implicit mediul școlar au trecut printr-o serie de modificări, iar una dintre cele mai îngrijorătoare realități este tocmai creşterea numărului de cazuri de comportamente agresive ale elevilor. Violența nu este doar o problemă de disciplină, ci una profundă, de natură socială, psihologică și educațională. În continuare, vom explora dimensiunile fenomenului, cauzele acestuia, modurile sale de exprimare și soluțiile posibile pentru prevenție și lupta împotriva acestui fenomen.

Formele violenței școlare

Violența școlară se manifestă sub mai multe forme, unele evidente, altele mai subtile, dar totdeauna nocive pentru starea emoțională a elevilor:

a) Violența fizică (se manifestă prin: loviri, îmbrânceli, bătăi între elevi, dar chiar și agresiuni directe și către cadrele didactice;

b) Violența verbală (ia forma jignirilor, umilirilor, insultelor, poreclelor ofensatoare) – toate acestea pun în robie stima de sine a copilului;

c) Violența psihologică (apare sub forma excluderii sociale, a intimidării, a amenințării;

d) Bullying și cyberbullying (acestea sunt forme din ce în ce mai frecvente în rândul adolescenților, în special prin intermediul rețelelor sociale);

e) Violența simbolică (atitudine de respingere, marginalizare, izolare pe criterii de etnie, statut social, aspect fizic sau performanțe școlare)

Toate acestea generează un climat educațional necorespunzător, tensionat, stresant, care perturbă procesul educativ și împiedică dezvoltarea armonioasă a elevilor.

Cauzele și consecințele fenomenului

Înțelegerea cauzelor reprezintă condiția pentru reușita identificării unor soluții eficiente. Printre cauzele frecvente ale violenței se află: mediul familial disfuncțional (absența unei relații armonioase cu părinții, violența domestică, neglijența afectivă sau supraprotecția pot favoriza comportamentul deviant), influența anturajului (atât elevii mai mici, cât și adolescenții pot învăța conduite agresive din dorința de a fi acceptați în grup), mass-media și rețelele sociale (inducerea violenței în jocuri video, filme, clipuri virale sau „challenge-uri" riscante determină negativ percepția elevilor față de normele sociale), lipsa intervenției la timp în școli (uneori, cadrele

didactice evită abordarea directă a conflictelor sau nu dispun de formarea corespunzătoare pentru gestionarea eficientă a lor), sistemul educațional rigid (atenția concentrată exclusiv pe performanță și disciplină fără a aprecia suficient dezvoltarea emoțională contribuind astfel la acumularea frustrărilor). Apare firesc întrebarea: De ce s-au înmulțit cazurile de violență? Dincolo de cauzele enumerate mai sus, trebuie să privim societatea în ansamblu și să observăm schimbarea de optică în ceea ce privește paterning-ul. Educația primită acasă este esențială în formarea comportamentului copilului deoarece în familie se pun bazele educației morale și educației civice. Cei 7 ani de acasă (expresie uzuală, folosită pentru a denumi educația din primii ani de viață până în momentul debutului școlarității) sunt pilonii educației școlare. Gentle parenting-ul, prost înțeles și prost aplicat, duce la formarea unor comportamente și atitudini egocentriste. Acceptarea din partea părinților a unei atitudini lipsite de respect, a unor comportamente ofensatoare îi creează copilului statutul de autoritate. Ajuns în mediul școlar, el va dori în continuare să se simtă ca o autoritate atât față de colegi, cât și față de profesori sau orice alți adulți cu care interacționează. Frustrările rezultate din confuzia pe care el o simte atunci când convingerile nu îi sunt validate duc la comportamente agresive.

Impactul violenței este profund și se răsfrânge asupra tuturor celor implicați. Redăm mai jos câteva din urmările cazurilor de violență în școală:

- reducerea performanțelor școlare;
- absențe frecvente sau abandon școlar;
- tulburări de comportament, anxietate, depresie;
- crearea unei atmosfere negative în clasă și diminuarea autorității cadrelor didactice;
- imitarea modelelor de violență în viața de adult.

Școala trebuie să fie un spațiu sigur în care orice copil să se simtă apreciat, ascultat și înțeles. Când climatul educațional se încarcă negativ, întregul proces de învățământ este afectat.

Soluții și măsuri de prevenire

Combatarea violenței școlare presupune o strategie integrată, bazată pe colaborare între profesori, părinți, elevi, psihologi și reprezentanți ai instituției de stat locale. Printre acțiunile care pot fi întreprinse se numără educația emoțională și cultivarea empatiei în mediul școlar prin diverse lecții și proiecte, jocuri de rol pe tema violenței, implicarea consilierului școlar în identificarea timpurie a situațiilor de risc, campanii de informare și sensibilizare cu privire la efectele bullying-ului, îmbunătățirea relației școală-familie prin întâlniri periodice și derularea unor proiecte colaborative, schimbarea metodologiei predării în raport cu nevoile reale ale elevilor, dezvoltarea unui climat de încredere și respect.

Nu în ultimul rând, este necesară schimbarea legislației școlare care a devenit mult prea permisivă în cazurile de comportament școlar necorespunzător și corelarea prevederilor din Statutului elevului cu cele din O.M. 6235/2023. De exemplu, la clasa pregătitoare nu există calificativ pentru Purtare, iar exmatricularea nu este posibilă în ciclul primar. Mai mult, școala nu poate obliga părinții să meargă cu elevul la specialist. De cele mai multe ori, aceștia refuză să accepte că ar fi o problemă sau vin cu dovezi false care neagă existența vreunei disfuncții în comportamentul elevului.

De asemenea, nu este detaliată semnificația sintagmei *fapte grave* din Statutul elevului, iar aceasta lasă loc de interpretări și posibilitatea contestării măsurilor luate de unitatea școlară. Cum instanțele judecătorești au dat sentințe controversate în cazurile în care părinții au contestat deciziile școlii, comisiile școlare se feresc să dea pedepse serioase. În acest fel, sunt tolerate atitudini și comportamente agresive care uneori duc la violențe grave. o pregătire corespunzătoare a cadrelor didactice și mai ales a consilierilor școlari este necesară pentru a preveni cazurile de violență din școală.

Concluzii

Comportamentul violent în școală este semn al unei societăți în care valorile esențiale precum respectul, responsabilitatea, toleranța, bunul simț sunt, adesea, uitate, ignorate, transformate chiar în concepte indezirabile. Trebuie conștientizat faptul că soluții miraculoase nu există și că, odată ce societatea a ajuns să se confrunte cu o problemă atât de gravă, implicarea tuturor factorilor este mandatorie și urgentă. Prevenirea fenomenului poat fi realizată numai prin colaborarea școală-familie, dar cu ajutorul tuturor organismelor implicate pornind de la Ministerul Educației și ajungând până la ONG-uri și comunitatea locală. Profesorii au datoria nu doar de a transmite cunoștințe și de a forma abilități, ci și de a modela caractere prin formarea de atitudini și comportamente. Un climat bazat pe respect reciproc, ascultare activă și intervenție empatică poate transforma școala într-un loc unde elevii învață cu plăcere, dar pentru ca aceasta să se întâmple este nevoia ca familia să conștientizeze importanța normelor de comportament și să pună bazele acestora înainte, dar și după ce copilul începe școala.

Bibliografie:

Curelaru, Mihai. 2013. Violența în școală. Repere pentru analiză și intervenție. Editura Institutul European. Iași.

Debarbieux, Eric. 2010. *Violența în școală: o provocare mondială?*. Editura Institutul European. Iași.

Grădinariu, Tudorița. 2021. *Agresivitatea de tip bullying*. Editura Univeritătii Alexandru Ioan Cuza. Iași.

Șoitu, Laurențiu; Havârneanu, Cornel. 2001. *Agresivitatea în școală*. Editura Institutul European. București.

ROLUL ACTIVITĂŢILOR EXTRAȘCOLARE ÎN INTEGRAREA ELEVILOR CU CERINȚE EDUCAȚIONALE SPECIALE

prof. înv. primar Corina Tolea
Liceul „Simion Stolnicu”, Comarnic, Prahova

Pornind de la conceptul că orice copil are dreptul la educație, în mod special copilul cu dizabilităţi, s-a constat că activităţile desfăşurate într-un cadru nonformal motivează elevii cu cerințe educative speciale.

Pe lângă activităţile specifice procesului educaţional, activităţile extrașcolare au o însemnătate deosebită atunci când în conţinutul lor, accentul se pune pe caracterul educativ-formativ. Pentru copilul cu dizabilităţi, activităţile extrașcolare au un pronunţat caracter recuperator, astfel încât acestea contribuie la socializarea mai uşoară a copilului, prin caracterul lor practic-aplicativ.

Dintre activitățile extrașcolare potrivite elevilor cu cerințe special, putem aminti activitățile terapeutice cu fond cultural. Acestea dezvoltă colaborarea, capacitatea de comunicare, spiritul de echipă și ajută la intensificarea empatie între membrii grupului,. Prin activităţile culturale se dezvoltă libera exprimare, mijloacele de comunicare non-verbală, interacţiunile sociale, cunoaşterea celuilalt. Activităţile culturale contribuie la valorificarea potenţialului artistic al

elevilor şi implicit la formarea unor abilităţi şi competenţe comunicaţionale menite a contribui la inserţia socială a acestora.

Un rol important în întâmpinarea nevoilor de formare și dezvoltare a competențelor personale și profesionale a copiilor cu cerințe educaționale speciale îl au și parteneriatele educaţionale între şcoală, familie şi comunitate, dar şi între diverse instituţii şcolare, activități ce ajută la reuşita elevilor la şcoală şi, mai târziu, în viaţă. Atunci când elevii, părinţii şi membrii ai comunităţii se consideră unii pe alţii parteneri în educaţia elevilor cu nevoi speciale, se creează în jurul elevilor o comunitate – suport, care începe să funcţioneze în sprijinul elevilor. În cadrul acestor parteneriate, putem pune accent pe aspiraţiile şi aptitudinile speciale ale elevilor, oferindu-se un cadru organizat de petrecere a timpului liber, într-un mod cît mai relaxant, cu scopul de refacere a echilibrului fizico-psihic al copilului.

Educaţia non-formală, cât şi educaţia outdoor pot fi integrate cu succes în educaţia formală, cu scopul de a maximiza efectele procesului de învăţare, împreună, ele produc avantaje pe termen lung.

Rolul activităţilor extraşcolare este acela de a răspunde nevoilor de bază ale individului, și anume, nevoia de a fi inclus social, nevoia dea fi activ, nevoia de a fi responsabil și, nu în ultimul rând, nevoia de a fi respectat.

Dintre activitățile extrașcolare pe care am putea să le organizăm cu elevii cu cerințe speciale, pot aminti:

- activitățile cu caracter sportiv;
- jocurile/activitățile ludice;
- plimbările tematice, care aduc numeroase beneficii copilului, atât din punct de vedere al dezvoltării fizice, cât și din punct de vedere al dezvoltării psihice;
- activități de ecologizare, astfel încât prin sarcinile atribuite copiilor, profesorul să-i transmită acestuia sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat și, astfel îl ajutăm să conştientizeze că are o responsabilitate faţă de protejarea mediului.

Elevii cu nevoi educative speciale sunt parte a societăţii noastre, aceştia mai mult decât ceilalţi copii au nevoie de o permanentă colaborare şi socializare cu alţi copii pentru asigurarea integrării lor sociale. Prin implicarea cadrului didactic alături de ei în diverse activităţi, se realizează minimalizarea separării şi reducerea comportamentelor neadecvate, contribuind la îmbunătăţirea modului lor de viaţă.

Bibliografie:

1. Dumitru G.; Bucurei C,; Cărăbuţ C. - „Integrarea elevilor cu cerinţe educative speciale”, 2006. Editura Mirton, Timişoara.

2. Cucoş, C. - “Pedagogie”, Editura Polirom, 2006, Iaşi.

„REGULI CU ROST - SPUNEM NU VIOLENȚEI, DA SIGURANȚEI! ”

Lőrincz Izabela,
Liceul Teoretic„Ioan Buteanu”,
Șomcuta Mare, Maramureș

Tipul activității: *Prevenirea bullyingului asupra elevilor*

Scop : Scopul principal al proiectului este de a consolida în rândul elevilor claselor gimnaziale convingerea că respectarea regulilor și a legii este esențială pentru siguranța

individuală și colectivă, contribuind la prevenirea violenței și la promovarea unui comportament pro-social bazat pe toleranță, respect și disciplină, învățându-i să spună "DA SIGURANȚEI".

Obiective:

1. Conștientizarea importanței regulilor și a legii: Elevii vor înțelege rolul și necesitatea regulilor în societate și în mediul școlar, precum și consecințele nerespectării acestora.

2. Identificarea și gestionarea situațiilor de violență: Elevii vor învăța să recunoască diverse forme de violență (fizică, verbală, emoțională, bullying) și vor dobândi strategii eficiente pentru a le evita sau a le gestiona.

3. Dezvoltarea abilităților de comunicare și rezolvare a conflictelor: Prin activități interactive, elevii vor exersa comunicarea asertivă și metode de rezolvare pașnică a disputelor.

4. Promovarea valorilor de toleranță, respect și disciplină: Elevii își vor însuși și internaliza aceste valori ca piloni ai unui comportament responsabil și etic în cadrul comunității școlare și în afara ei.

5. Încurajarea spiritului civic și a responsabilității personale: Elevii vor înțelege că fiecare individ are un rol activ în menținerea unui mediu școlar sigur și plăcut.

Resurse umane:

Grup ţintă: *Elevi ai Liceului Teoretic „Ioan Buteanu” - Școala Gimnazială Nr. 2*

Resurse materiale:

Resursă de timp: *– desfășurarea activității*

Resursă de spațiu: *Școala Gimnazială Nr. 2 Șomcuta Mare*

Resurse materiale: *Laptop, videoproiector, carton duplex, fișe xerox, creioane colorate*

https://ai.invideo.io/watch/0ACGtsx-PlR

Descrierea proiectului

Proiectul educațional de parteneriat a fost conceput ca parte a inițiativei "Școala Altfel", desfășurată la Liceul Teoretic „Ioan Buteanu” – structura Școala Nr. 2. Necesitatea acestui proiect a reieșit din importanța fundamentală a educației elevilor claselor gimnaziale privind rolul regulilor în societate și în mediul școlar, precum și modalitățile de prevenire a violenței. Activitatea a demonstrat un interes real din partea elevilor pentru aceste teme, subliniind relevanța abordării unor concepte precum reguli, toleranța, respectul și disciplina ca piloni esențiali pentru construirea unui mediu școlar sigur, armonios și propice învățării. Prin acest proiect, ne propunem să oferim elevilor instrumentele necesare pentru a deveni cetățeni responsabili și conștienți de impactul pozitiv al respectării legii și al normelor de conviețuire.

Proiectul a fost rezultatul unei colaborări fructuoase între profesor-consilier școlar, profesor-logoped, Comisar-șef - (Biroul Siguranță Școlară) și diriginții claselor gimnaziale.

Activități Desfășurate:

- **Sesiuni interactive de informare:** Prezentări și discuții facilitate de Comisarul-șef, axate pe rostul regulilor, lege și prevenirea violenței.
- **Ateliere de conștientizare:** Activități coordonate de profesor-consilier școlar, profesor-logoped și diriginți menite să exploreze conceptele de toleranță, respect și disciplină.
- **Discuții facilitate:** Dirigintele claselor gimnaziale au avut un rol activ în ghidarea discuțiilor și în încurajarea participării elevilor.

Rezultate Așteptate:

• **Conștientizare sporită:** Elevii vor înțelege mai bine importanța regulilor și a legii pentru siguranța personală și a comunității.

• **Comportament pro-social:** Elevii vor manifesta o mai mare toleranță, respect și disciplină în interacțiunile lor, contribuind la un climat școlar pozitiv.

• **Reducerea conflictelor:** Prin însușirea strategiilor de evitare și gestionare a violenței, se anticipează o diminuare a incidentelor de acest tip.

• **Dezvoltarea autonomiei:** Elevii vor fi mai responsabili în deciziile și acțiunile lor, contribuind activ la un mediu sigur.

Puncte Tari:

• Entuziasmul și dorința de colaborare manifestate de elevi și cadre didactice.

• Implicarea creativă și responsabilă a elevilor în realizarea materialelor pentru expoziție.

• Receptivitatea elevilor la activitățile interactive și deschiderea lor de a discuta despre bullying.

• Se vor adăuga alte puncte tari identificate pe parcursul proiectului.

Oportunități:

• Aprofundarea înțelegerii diferențelor dintre violență, agresiune și bullying.

• Dezvoltarea abilităților sociale și emoționale ale elevilor (empatie, comunicare asertivă, colaborare).

• Crearea unui mediu școlar mai sigur și mai incluziv.

• Implicarea comunității locale în eforturile de prevenire a bullyingului (dacă este cazul).

Evaluarea succesului proiectului se va realiza prin:

Observarea nivelului de implicare și interes al elevilor pe parcursul activităților.

Feedback calitativ colectat de la elevi și cadrele didactice implicate.

Analiza impactului pe termen scurt și mediu asupra comportamentului elevilor și a atmosferei generale din școală, reflectată în reducerea potențială a incidentelor de indisciplină sau violență.

Pe parcurs: Observarea activității elevilor în timpul atelierelor interactive, analiza materialelor create (sloganuri, soluții propuse), feedback-ul elevilor (chestionare anonime la finalul etapelor).

La final: Expoziția tematică "SPUNEM NU VIOLENȚEI", fotografii și postări pe pagina de Facebook a școlii (pentru diseminare), raport de activitate detaliat (incluzând numărul de participanți, descrierea activităților, puncte tari, oportunități, rezultate observabile și recomandări pentru viitor). Se poate include și un sondaj final pentru a măsura schimbările în atitudinea și cunoștințele elevilor despre bullying. Reamenajarea săli de clasă cu afișe și mesaje motivaționale.

ROLUL ACTIVITĂŢILOR EXTRAŞCOLARE ÎN INTEGRAREA ELEVILOR CU CES

Prof. Soare Roxana-Liliana,
Liceul „Simion Stolnicu”, Comarnic, Jud. Prahova

Activităţile extraşcolare ocupă un loc aparte în viata şcolară a elevilor cu CES (cerințe educaționale speciale). Ele vizează implicarea unui număr cât mai mare de elevi în diverse activităţi organizate atât în şcoală cât şi în afara ei. Prin natura lor, activităţile extracurriculare vin să completeze foarte bine latura educativă a elevilor. Educaţia interculturală joacă un rol esenţial în integrarea elevilor cu CES, contribuind semnificativ la dezvoltarea lor socială, emoțională, cognitivă și comportamentală, ajutând la dezvoltarea unor trăsături pozitive de caracter. Integrarea copiilor cu dizabilităţi implică un amplu şi complex proces instructiv-educativ. Fiind conștientă de valoarea relațiilor sociale dintre elevi (în clasa mea am având elevi cu CES), am căutat modalități prin care să îi ajut să se integreze cu bine în colectivul clasei.

Activitățile extracurriculare aduc o serie de avantaje semnificative pentru elevii cu CES:

a. Integrare socială:

- le oferă șansa de a interacționa cu colegii într-un mediu mai relaxat decât cel al orelor de curs;
- favorizează construirea de relații bazate pe prietenie și cooperare;

b. Stimularea încrederii în sine:

- prin participarea activă și obținerea unor reușite personale, elevii capătă încredere în propriile capacități;
- au posibilitatea de a-și exprima talentele sau pasiunile într-un mediu mai puțin competitiv;

c. Dezvoltarea abilităților de viață:

- elevii învață să colaboreze, să respecte reguli, să ia decizii și să își asume responsabilități;
- își dezvoltă autonomia și simțul apartenenței la grup;

Activitățile extrașcolare s-au dovedit a fi o modalitate eficientă deoarece i-au adus pe elevi în contexte relaționale în afara spațiului școlar, care nu aveau în centru învățarea planificată. De un real sprijin, în acest sens, au fost activitățile desfășurate în cadrul programului Saptamana Verde, Școala Altfel (excursii, vizite, expoziții, activități practice în aer liber, plantatul pomilor), prin care elevii au descoperit că au preocupări comune, aceste activitati permiţându-le dezvoltarea relaţiilor interpersonale şi o mai bună relaţionare a copiilor cu societatea, sporirea interesului de cunoaştere a frumuseţilor naturale şi de patrimoniu, formarea şi dezvoltarea unor sentimente de preţuire a mediului natural. Vizita la Grădina Zoologică Brasov a avut drept scop familiarizarea elevilor cu animalele sălbatice, recunoaşterea și observarea acestora în mediul natural. De asemenea, prin plantarea unor pomi in curtea scolii, elevii au înțeles că plantele au nevoie de ingrijire pentru a creşte. Participarea părinţilor la organizarea şi desfăşurarea acestor activitati este deosebit de importantă.

Din experienţa personală pot spune ca profesorul poate folosi în procesul de predare, învăţare, evaluare diverse strategii utile: stimularea încrederii în sine şi a motivaţiei pentru învăţare, încurajarea sprijinului şi cooperării colegilor precum şi formarea unei atitudini pozitive a acestora, încurajarea independenţei, creşterea autonomiei personale, încurajarea eforturilor, laudarea şi evidenţierea celui mai mic progres, centrarea învăţarii pe activitatea practică, folosirea învăţării afective etc. Organizarea unor activităţi de grup care să stimuleze comunicarea şi relaţionarea interpersonală precum jocuri, excursii, activităţi extraşcolare, activităţi de echipă au un impact benefic asupra elevilor cu CES.

Integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale (CES) în învățământul de masă este un obiectiv fundamental al educației incluzive moderne. În acest context, activitățile extrașcolare joacă un rol esențial, oferind un cadru non-formal și flexibil în care fiecare copil poate învăța, comunica și se poate exprima liber, indiferent de particularitățile sale. Pentru elevii din ciclul primar, aceste activități reprezintă o oportunitate valoroasă de dezvoltare personală, socială și emoțională.

Activităţiile extracurriculare contribuie la gândirea şi completarea procesului de învăţare, la dezvoltarea înclinaţiilor şi aptitudinilor elevilor, la organizarea raţională şi plăcută a timpului lor liber. Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă relaxantă, cu însufleţire şi dăruire, la astfel de activităţi.

Este necesară implicarea activă a profesorilor, cadrelor de sprijin în planificarea și desfășurarea activităților, adaptarea activităților în funcție de particularitățile fiecărui elev, colaborarea cu părinții și specialiștii, promovarea unei mentalități incluzive în rândul întregii comunități școlare, creându-se astfel ocazii de apropiere între elevii cu CES și cei fără CES. Activităţile extraşcolare sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoştinţe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operaţional şi se autodisciplinează prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi. Se creează o cultură școlară bazată pe acceptare, respect și solidaritate.

In concluzie, activitățile extracurriculare reprezintă un pilon important în procesul de integrare a elevilor cu cerințe educaționale speciale (CES), oferindu-le oportunități reale de a se implica activ în viața școlii, de a-și dezvolta abilitățile sociale, emoționale și personale, într-un mediu prietenos și incluziv. Prin participarea la astfel de activități, elevii cu CES își pot construi relații autentice cu colegii, își pot descoperi și valorifica potențialul și pot fi sprijiniți să depășească barierele legate de dizabilitate sau dificultăți de învățare. Integrarea nu este doar un obiectiv teoretic, ci un proces care se construiește prin empatie, colaborare și deschidere – valori cultivate cu succes în cadrul activităților extracurriculare.

„Diferențele dintre oameni nu sunt obstacole, ci puncte de plecare pentru învățare.” (*Mel Ainscow)*

Bibliografie:

1. Abrudan C. 2003,*Psihopedagogie specială,* Editura Imprimeriei de Vest, Oradea
2. Crăciunescu, Nedelea, *nr. 2, 3 / 2000, Forme de activităţi extracurriculare desfăşurate cu elevii ciclului primar, în "Învăţământul primar"* Ed. Discipol, Bucureşti;
3. Cucoş, C., *Pedagogie* 2002 (ediţia a doua, revăzută şi adăugită) Ed. Polirom, Bucureşti

ROLUL ACTIVITĂȚILOR ȘCOLARE ȘI EXTRAȘCOLARE ÎN EDUCAȚIA GENERAȚIEI „Z”

Alexa Ruxandra, Liceul Economic ,,Al. I. Cuza”, Piatra-Neamț, jud. Neamț

Într-un context multicultural variat, apartenența la Uniunea Europeană și-a pus amprenta în mod semnificativ asupra dezvoltării psiho-sociale a tinerilor, dând naștere unei generații total diferite față de cele cu care ne-am obișnuit pe parcursul istoriei. Generația Z, al cărei profil

psihologic s-a conturat în perioada post-pandemică, se caracterizează atât prin pragmatism și o înclinație evidentă spre activități practice, cât și prin sensibilitate, creativitate și o viziune originală asupra lumii. În plus, utilizarea constantă a tehnologiei și accesarea conținuturilor media au dus, în mod implicit, la o percepție particulară a experiențelor de viață și a proceselor de învățare.

În consecință, generația Z se dovedește capabilă de performanțe educaționale superioare generațiilor anterioare, în măsura în care posedă o abilitate complexă de sintetizare și corelare a conceptelor și principiilor teoretice. Astfel, fie că provin din medii dezavantajate din punct de vedere financiar, fie că sunt membri ai unor familii cu un fundament social solid, toți tinerii acestei generații beneficiază de egalitatea de șanse, deoarece au acces nelimitat la o bază extinsă de documentare. Cu alte cuvinte, metodele convenționale ale procesului de predare- învățare sunt insuficiente pentru a stimula intelectul elevilor de azi și trebuie adaptate realităților cognitive ale acestora. Introducerea tehnologiei în sălile de clasă și utilizarea tablelor inteligente (smart boards) reprezintă un prim pas, menit să faciliteze înțelegerea și aprofundarea noțiunilor teoretice, permițând astfel o contextualizare pragmatică a subiectului predat.

În ceea ce privește învățarea unei limbi străine, profesorul se va axa nu doar pe exemplificarea particularităților de gramatică și vocabular, ci va insera și o serie de metode și tehnici care pot fi utilizate în clasă când se predau aspecte multiculturale. Mediul cel mai potrivit pentru punerea în aplicare a acestor strategii pedagogice este într-o clasă în care elevii provin din medii variate și fac parte din diferite grupuri etnice. În acest tip de clasă, care poate fi ușor de găsit în societățile multiculturale din zilele noastre, elevii sunt mult mai dispuși să ia parte activ la cursuri de studii sociale, deoarece aceștia sunt dornici de a afla mai multe despre stilul de viață al colegilor lor și despre fondul lor cultural, în scopul de a empatiza cu ei mai bine. Tehnicile care pot fi abordate la clasă sunt menite să crească gradul de conștientizare culturală a elevilor și să îi pregătească pentru a trăi într-o societate multiculturală. Astfel de tehnici sunt:

- brainstorming
- lucru în perechi / grup
- dezbateri orale
- simulare și jocuri de rol
- contextualizarea unor situații prezentate teoretic
- prezentări PPT
- proiecte interdisciplinare
- rezolvarea de probleme
- sesiuni de documentare online (TED talks, ChatGPT)
- eseu argumentativ / articol / jurnal
- portofoliu.

Scopul principal al acestor activități este de a motiva elevii să depășească tiparul cărții, să problematizeze noțiunile cu care nu sunt familiarizați și să integreze cunoștințele lor non-formale în conținutul programei școlare. Astfel, prin accentul pus pe însușirea de „soft skills” și pe comunicarea eficientă între elevi, activitățile școlare devin permisive și încurajează punerea în practică a unor activități extrașcolare, care se desfășoară dincolo de spațiul limitativ al clasei. Aceste activități flexibilizează interacțiunile dintre elevi, încurajează egalitatea de șanse, printr-o abordare unitară a colectivului clasei, și asigură un climat emoțional echilibrat. Participarea elevilor la o serie de proiecte extrașcolare le sporește motivația și gradul de implicare în temele primite, le întărește încrederea în abilitățile proprii și le reduce anxietatea evaluarilor formale. Astfel de activități extrașcolare sunt:

- vizite la muzee
- vizite la agenți locali

- expoziții școlare
- schimburi de experiență
- excursii tematice
- partcipare la proiecte Erasmus+
- activități de voluntariat
- stagii de practică.

Ele pot fi adaptate nevoilor elevilor, și, datorită caracterului lor flexibil- integrativ, pot avea drept urmare o reducere vizibilă a ratei abandonului școlar, pe de o parte, și un nivel sporit de performanță școlară a elevilor din medii defavorizate, pe de altă parte. Mai mult decât atât, provocările cu care se confruntă elevii în mediul școlar sunt mai eficient abordate și depășite în contextul informal al activităților extrașcolare, ceea ce va da naștere la o perseverență susținută din partea elevilor care, altfel, s-ar simți copleșiți de îndatoririle de elev.

În concluzie, o atenție sporită trebuie acordată de către profesor elevilor predispuși abandonului școlar sau care provin din medii defavorizate, și care trebuie încurajați să participe activ nu numai la orele cu predare- evaluare teoretică, ci, mai ales, la activitățile extrașcolare, care le permit să își manifeste și apoi să își aprofundeze interesele și veleitățile personale, în contextul profilului pedagogic studiat. Mediul educativ trebuie, de aceea, să încurajeze incluziunea socială, să promoveze egalitatea de șanse și să valorizeze calitățile individuale ale fiecarui participant la procesul instructiv- educativ.

Bibliografie:

1. Hooks, Bell (1994) *Teaching to transgress* (London: Routledge)
2. Lynch, James (1989) *Multicultural Education in a Global Society* (London: Falmer Press)
3. Exemple_bune_practici_PNRAS_MATE.pdf

ROLUL ACTIVITĂŢILOR EXTRAŞCOLARE ÎN ÎMBUNĂTĂŢIRE REZULTATELOR ELEVILOR DIN MEDIILE DEFAVORIZATE

Prof. Fănică Daniel
Şcoala Gimnazială Cândeşti
Loc. Cândeşti, jud. Buzău

Școala înseamnă mai mult decât o instituție, înseamnă formarea unor copii pentru viață. Provocarea vine atunci când acești copii nu sunt susținuți de familie sau de mediul din care fac parte. Pe lângă funcția sa primară, aceea de informare, școala trebuie să fie deschizătoare de drumuri, un adevărat model pentru generațiile de astăzi. Aceasta trebuie să ofere soluții și să îndrume către o viață mai bună, dincolo de situația materială a copiilor.

Voi vorbi, în continuare despre activitățile desfășurate in cadrul Săptămânii "Școala Altfel" , fiind pentru prima dată când unii elevi au părăsit satul. Școala Gimnazială sat Cîndești înseamnă peste 400 de elevi, majoritatea romi, care provin din medii sociale defavorizate. Mulți dintre acești

elevi nu știu ce înseamnă o ieșire la film, un muzeu, o plimbare în parc, având o situație materială precară, supuși abandonului școlar. Împreună cu celelalte cadre didactice, am organizat o zi perfectă, în viziunea copiilor, o zi care a început cu un film de animație, a continuat cu o vizită la Inspectoratul pentru Situații de Urgență Buzău și s-a terminat cu un atelier marca Boromir.

Prin desfășurarea acestor activități, pe lângă latura informativă, ne-am propus să aducem schimbări în comportamentul social al elevilor, astfel: formarea şi consolidarea valorilor, atitudinilor şi competenţelor necesare adaptabilităţii şi inserţiei sociale, asimilarea și aplicarea unor reguli de comportare în grup, într-o instituție publică, colectarea unor informaţii preţioase obţinute din mediul extraşcolar, dezvoltarea competenţelor de procesare a informaţiilor dobândite şi aplicarea lor în mediul şcolar, consolidarea valorilor morale şi atitudinale.

Când alegem activitățile extrașcolare trebuie să avem mereu în gând următorul citat: „Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi, această lume nu va mai exista cand ei vor fi mari şi nimic nu ne permite să ştim cum va fi lumea lor. Atunci să-i învăţăm să se adapteze.” (Maria Montessori)

Un cadru didactic bine pregătit va ști cum să scoată la suprafață potențialul oricărui elev, poate vedea dincolo de barierele sociale și trăsăturile unei personalitãti care este în formare. Prin activitățile extrașcolare putem observa înclinațiile, pasiunile, dorințele elevilor care așteaptă să fie descoperiți, mai ales atunci când în familie nu există o îndrumare către un lucru sau altul. Spre exemplu, în urma atelierului de panificație, mulți elevi și-au exprimat dorința de a lucra într-un astfel de domeniu, chiar dacă mulți ar spune că sunt încă mici și vor continua să se dezvolte, implicit modul de gândire se va schimba. Simplul fapt că au fost plăcut surprinși și atrași de această meserie ne-a arătat cât de simplu este să îndrumi un copil și cât de important este să faci acest lucru, ca și cadru didactic.

Dincolo de dezvoltarea gândirii, completarea procesului de învăţare, dezvoltarea înclinaţiilor şi aptitudinilor elevilor, organizarea raţională şi plăcută a timpului lor liber, activitățile extracurriculare promovează exemplele de bună practică din domeniul educaţiei şi cercetării psiho – pedagogice, cunoaşterea şi valorificarea metodelor şi tehnicilor de îmbunătăţire a calităţii actului educaţional. Astfel, elevul este „așezat” în centrul actului educational, prin includerea competenţelor de relaţionare și descoperire din cadrul fiecărei activități. Aceasta poate fi privită ca o modalitate complementară de integrare socială şi participare activă a tinerilor în comunitate şi îmbunătăţirea activităţilor instructiv – educative din învățământul contemporan. În mod firesc, atunci când copilul trece în prim plan, abandonul școlar nu va mai exista, întrucât „a învăța” va căpăta noi valențe. Dacă dorim să îmbunătățim viața elevilor din mediile defavorizate, ar trebui, întâi de toate să răspundem la o serie de întrebări:

- Ce putem face pentru a soluționa comportamentele problematice?
- Ce strategii și cel fel de activități vom utiliza pentru a atrage interesul elevilor?
- Cum putem stimula elevii pentru a se implica activ în viața școlară?

Educaţia extracurrriculară îşi are rolul bine stabilit în formarea personalităţii elevilor, urmărind cultivarea unui stil de viaţă civilizat, precum şi stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Cadrul informal în care astfel de activități au loc, pemit elevilor cu dificultăți în afirmare, elevilor anxioși să-și stimuleze potențialul intelectual și creativ. O atmosferă plăcută va stimula prelarea inițiativei într-o anumită activitate și o mai bună integrare în cadrul grupului. Spre exemplu, în cadrul atelierului unde elevii au învățat toate etapele de realizare a covrigilor, s-a lucrat în mici echipe, la mese de lucru, fiecare arătând, la final, rezultatul propriei munci. Fiecare elev a avut ocazia să modeleze câte doi covrigi: unul în binecunoscuta formă, iar cealaltă într-o formă, la alegere, fiecare dând dovadă de originalitate, la final fiind foarte mulțumiți de ceea ce a rezultat în urma coacerii.

Atunci când dorim sa împletim activitatea școlară cu extrașcolarul, putem opta pentru colaborarea cu specialiști din diverse domenii: bancheri, farmaciști, bucătari, frizeri, stomatologi, polițiști etc, astfel îndrumându-i pe copii către o anumită meserie, întrucât au posibilitatea de a adresa întrebări persoanelor direct implicate. Astfel, vom reuși să pregătim nu numai elevi, dar și oameni pentru un vitor mai bun și pentru integrarea lor pe piața muncii, axându-ne permanent pe respectarea particularităţilor vârstei lor, în efortul constant de a-i expune unor experienţe reale de învăţare.

Bibliografie:

- Cristea, Gabriela, ***Pedagogie generală***, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti,2002;
- Kulcsar, Tiberiu, ***Factorii psihologici ai reuşitei şcolare***, Ed. Didactică şi Pedagogică, Bucureşti,1987.

ROLUL FAMILIEI ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

Prof. Geantă Liliana Elena
Prof. Staicu Angela
Liceul Teoretic „Mihai Viteazul”, Băileşti

Părinţii sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. Împreună cu părinţii, grădiniţa şi şcoala îşi au rolul lor bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. Părinţilor le revine rolul esenţial în creşterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existenţa materială, cât şi un climat familial afectiv şi moral. Sunt situaţii în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuinţă, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanţa unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenenţă.

Dezvoltarea socială şi emoţională a copilului mic este esenţială pentru modul în care va creşte şi va evolua ca persoană. Dezvoltarea socio-emoţională a copiilor este o problemă foarte sensibilă, ea are un rol esenţial în fiecare etapă a împlinirii sociale a copilului. În formarea acesteia părinţii au un rol deosebit, de aceea, ei trebuie să cunoască elementele de bază în formarea socio-emoţională a unui copil, pentru a trata acest aspect în funcţie de importanţa cuvenită.

Copiii care au satisfacţia împlinirilor şcolare vor reuşi să rezolve cu succes orice conflict, în schimb eşecul va duce la o stare de inferioritate şi deci la o stare de inerţie, de dezinteres.

Un rol deosebit îl are, însă, familia în domeniul educaţiei morale. Sintagma românească a „celor 7 ani de-acasă” vizează tocmai educaţia morală, adică expresia exterioară a acesteia: comportamentul. Comportamentul elevat nu apare de la sine, ci numai în măsura în care părinţii se preocupă de formarea lui. Comunicarea sinceră şi deschisă, încrederea reciprocă între părinţi şi profesori, între părinţi şi copii, asigurarea înţelegerii şi ajutorului de care copiii au nevoie pentru a depăşi dificultăţile, fără derogări de la muncă, cinste şi obiectivitate, sunt în măsură să asigure progresul şcolar al copilului şi dezvoltarea personalităţii sale potrivit particularităţilor lui de vârstă şi individuale. Părinţii trebuie să fie conştienţi, respectiv conştientizaţi, asupra scopului comun al familiei şi al şcolii în ceea ce priveşte formarea copilului şi asupra faptului că şcoala continuă şi completează educaţia copilului, dar nu este în măsură să preia sarcinile familiei. Neînţelegerea rolului familiei de către părinţi, neconcordanţele dintre educaţia în familie şi cea şcolară, dezinteresul unor părinţi, se pot corecta, cel puţin parţial, printr-o bună colaborare între şcoală şi familie.

O formă eficientă de întărire a colaborării dintre şcoală şi familie o constituie parteneriatele. Expresia parteneriat cu familia nu înseamnă doar o altă denumire a unei relaţii mai vechi în care familia era informată periodic ori la cerere, asupra evoluţiei copilului în activitatea şcolară. Este vorba de o schimbare de statut a familiei în raport cu şcoala. Familiei îi revin acum mai multe drepturi, dar şi sarcini sporite.

Schimbările în plan socio-economic exprimă necesitatea reală a colaborării între şcoală şi familie atât în rezolvarea unor sarcini de susţinere materială, precum şi în cooperarea în alegerea programelor de instruire şi educare (curriculum la decizia şcolii), pentru cunoaşterea personalităţii copiilor, pentru orientarea şcolară şi profesională. Parteneriatul educaţional este o formă de comunicare, cooperare, colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educaţional. El presupune o unitate de cerinţe, opţiuni, decizii şi acţiuni educative între factorii educaţionali.

Realizând un parteneriat cu familia, părinţii vor fi automat implicaţi în activitatea şcolară. Parteneriatul se va realiza după un scop precis, şi anume acela de a întări implicarea părinţilor în activitatea de tip şcolar.

Familia este apreciată ca mediu primordial şi afectiv necesar formării individuale. Părinţii trebuie să se implice permanent în activitatea şcolii, nu numai atunci când se ivesc probleme. Pentru aceasta părinţii au nevoie de diferite tipuri de informaţii referitoare la copii lor: politicile educaţionale ale şcolii, informaţii despre copiii lor, modul în care pot contribui ei în educarea copiilor lor, problemele întâmpinate şi modalităţi de depăşire a acestora. În condițiile învățării on-line, părinții sunt principalul sprijin în susținerea educației copilului, fiind parteneri de nădejde.

Educaţia este eficientă atunci când consideră copilul în centrul ei ca parte activă şi motivată la propria devenire. Şcoala este factorul primordial şi extrem de important, dar ea nu este totul, ea are nevoie de familie, de comunitate, de întreaga societate pentru a sprijini şi îndruma omul în devenire.

De aceea, rolul familiei nu trebuie diminuat, ea este leagănul social al copilului şi sprijinul său pe aproape toată viaţa.

BIBLIOGRAFIE

*Băran-Pescaru, Parteneriat în educaţie: familie – şcoală – comunitate, Ed. Adina, Aramis Print, Bucureşti, 2004

*Drăgan, Ion ,Familia- factor educativ, în Revista învăţământului preşcolar, Nr. 1- 2 Bucureşti, 1995

*Iinescu, M. , Educaţia în familie. Repere şi practici actuale, Ed. Cartea Universitară, NEGREANU, E. , Bucureşti, 2006

* * * *www. copilul. ro

ȘCOALA INCLUZIVĂ DESCHISĂ TUTUROR ELEVILOR

Prof. Iurea Mihaela,
Liceul Tehnologic Victor Frunză,
Loc. Râmnicu Sărat, jud. Buzău

Integrarea educativă vizează reabilitarea şi formarea persoanelor cu nevoi speciale aflate în dificultate psiho-motorie, cu dizabilităţi senzoriale, intelectuale, de limbaj, psiho-comportamentale, printr-o serie de măsuri de natură juridică, politică, socială şi pedagogică.

Principiul de bază al acestei tendinţe este acela de a adapta şcoala şi educaţia la diversitatea tipurilor şi a posibilităţilor de învăţare, la interesele şi abilităţile de care aceştia dispun.

Școala înseamnă mai mult decât o instituție, înseamnă formarea unor copii pentru viață. Provocarea vine atunci când acești copii nu sunt susținuți de familie sau de mediul din care fac parte. Pe lângă funcția sa primară, aceea de informare, școala trebuie să fie deschizătoare de drumuri, un adevărat model pentru generațiile de astăzi. Aceasta trebuie să ofere soluții și să îndrume către o viață mai bună, dincolo de situația materială a copiilor.

Educaţia incluzivă se referă la eliminarea tuturor barierelor din calea educaţiei şi a asigura participarea celor vulnerabili din punct de vedere al excluziunii şi marginalizării (UNESCO, 2000). În primul rând, este vorba de o abordare strategică care are ca scop facilitarea succesului în învăţare pentru toţi copiii. Prima cerinţă a educaţiei incluzive este de a diminua până la a elimina toate formele de excluziune. Ea asigură accesul, participarea şi succesul şcolar pentru toţi copiii.

Problematica integrării copiilor cu CES în învăţământul de masă aduce în discuţie conceptul de egalitate a şanselor. Prin egalitatea şanselor se înţelege acel proces prin care diversele sisteme ale societăţii şi mediului sunt puse la dispoziţia tuturor, în particular a persoanelor cu handicap.

Existenţa copiilor cu CES a pus în faţa învăţământului probleme dintre cele mai diverse, de la forme de organizare a activităţii, metodologia didactică, strategiile de evaluare, strategiile de predare/învăţare, modalităţi de diferenţiere a activităţii şi/sau a conţinuturilor învăţării, etc până la complexa problemă a segregării sau/şi integrării acestor copii în învăţământul de masă.

Cu siguranță toți cei care lucrăm în învățământ știm ce înseamna un copil cu cerințe educaționale speciale mai cu seamă cât de greu ne poate fi uneori sa lucrăm cu astfel de copii,dar și cât de frumoase sunt roadele culese dupa munca noastră. Educaţia specială se referă la adoptarea, completarea şi flexibilitatea educaţiei pentru anumiţi copii în vederea egalizării şanselor de participare la educaţie în medii de învăţare obişnuite.

Strategia naţională cu privire la egalizarea şanselor pentru copiii şi tinerii cu deficienţe are la bază ideea educaţiei pentru toţi şi pentru fiecare.

- Şcolile trebuie să includă în procesul de învăţământ toi copiii, indiferent de condiţiile fizice, intelectuale, lingvistice sau de altă natură;
- Învăţământul trebuie adaptat la cerinţele copilului şi nu copilul să se adapteze la cerinţele prefabricate;
- Participarea la procesul de învăţământ în cadrul şcolilor obişnuite, deschise pentru toţi membrii societăţii;
- Şcoala incluzivă trebuie să recunoască şi să reacţioneze la diversele cerinţe ale elevului prin: programe de învăţământ adecvate, organizare eficientă, strategii didactice concrete, folosirea optimă a resurselor, parteneriate cu celelalte instituţii ale comunităţii;
- Copilul deficient trebuie să primească întregul sprijin suplimentar de care are nevoie pentru obţinerea de performanţe proprii după posibilităţile lui; Succesul integrării poate fi realizat numai prin funcţionarea unor parteneriate autentice la nivelul instituţiilor guvernamentale, al asociaţiilor nonguvernamentale al elevilor, cadrelor didactice, părinţilor şi al comunităţii locale.

Şcoala incluzivă reprezintă un pas mai departe în procesul de permeabilizare şi eliminare treptată a barierelor educaţionale dintre copiii obişnuiţi şi cei cu diverse dizabilităţi. Consider că nu există ” reţete ” pentru integrarea copiilor cu CES în învăţământul de masă. Cei care manifestă deschidere pentru integrarea acestora vor găsi şi strategiile potrivite. Fiecare copil are dreptul la educaţie şi merită să li se acorde o şansă. Învăţând împreună, copiii învaţă să trăiască împreună, să se accepte şi să se ajute la nevoie. Integrarea copiilor cu CES conferă instituţiei şcolare rolul de

componentă fundamentală a sistemului social, aptă să răspundă concret imperativelor de moment ale evoluţiei din societatea contemporană şi să rezolve o serie de probleme referitoare la nevoile de acceptare/valorizare socială a fiecărui individ şi la capacitatea acestuia de a se adapta şi integra într-o societate aflată în continuă transformare.

Să nu uităm că şi „copiii care au anumite dizabilităţi/handicapuri au trebuinţe de bază în creştere şi dezvoltare ca toţi copiii.

Bibliografie:

1.Cristea, Gabriela, București 2002, Pedagogie generală, Ed. Didactică şi Pedagogică;
2.Rev. „Învăţământul primar", nr. 1/2000, Ed Discipol, Bucureşti, 2000;
3.Verza, E.,București 1994, Psihopedagogie specială, manual pentru clasa a XIII-a, şcoli normale, E.D.P.

EDUCAȚIA PĂRINȚILOR ÎN AVANTAJUL ELEVILOR

Prof. Petruș Monica , Șc.Gimnazială nr.18 , Baia Mare, județul Maramureș

Influența părinților în educația copiilor lor este incontestabilă. Există studii care arată că participarea părinților la educația copiilor lor crește bunăstarea și încrederea , ceea ce îi încurajează să se îmbunătățească în studiile lor. Totuși, marea întrebare în instituțiile de învățaământ rămâne: Cum să implicăm părinții în școală?

Ca urmare a pandemiei, școlile au fost nevoite să facă un pas pe care ar fi trebuit să-l facă cu mult timp în urmă: să se adapteze la noi forme și modele în interiorul și în afara sălii de clasă cu sprijinul tehnologiei. Dar, pentru ca noile modele să funcționeze, familiile și școlile trebuie să lucreze mână în mână .

Vestea bună este că 6 din 10 familii au spus că acum sunt mai implicate în educția copiilor, dupa izolarea obligatorie. In plus, 80% au exprimat că ar dori mai multe spații de participare în școlile copiilor lor .

Contextul este dat astfel încat relația școală -familie să fie întărită și elevii să primească cea mai buna educație la școala și acasă.

Care este importanța implicării părinților în școala copiilor lor?

Implicarea părintilor în educația copiilor lor este importantă pentru bunăstarea educațională a elevilor. De fapt, un elev însoțit de părinți are mai multe șanse să reușească studiile dincolo de puterea de cumpărare a familiei.

Inainte de a cunoaște cum să implicăm părinții în școală, trebuie analizate beneficiile pentru a înțelege importanța influenței părinților în educația copiilor lor :

Dacă relația dintre implicarea părinților și educația copiilor lor este puternică, aceștia vor avea șanse mai mari să obțină note mai bune.

De exemplu, un studiu axat pe elevii cu dificultati academice a aratat ca performanta scolara tinde sa se imbunatatească atunci cand vorbesc cu parintii despre zonele problematice ale elevului, fie fata in fata, fie la telefon.

Participarea părinților la educația copiilor le permite elevilor să promoveze mai multe materii și să promoveze o notă.

Elevii din clasele I-VIII care sunt însoțiți de părinți în studii tind să obțină note mai mari și să treacă nivelul fără inconveniente majore.

Un raport la care au participat 704 părinți a arătat relația strânsă dintre intervenția timpurie a părinților și competența școlară a elevului .

Așa de exemplu

- In clasele 1 si 2, sprijinul părinților crește performanța la citire;
- In clasele superioare, sprijinul parental a arătat rate mai scăzute de repetare și de înscriere în învățământul special

Potrivit psihologilor și cercetătorilor în politica educațională, menținerea contactului cu părinții și informarea acestora cu privire la absențele excesive ale copiilor stimulează prezența la cursuri cu pană la 18%.

Absentismul este una dintre cauzele care afectează viitorul academic al studenților pe termen scurt și lung. De fapt, reținerea studenților este una dintre problemele cu care se confruntă instituțiile de învățământ. Părinții ar trebui să fie conștienți de la câte cursuri lipsesc copiii lor și să încurajeze prezența.

Elevii cu părinți implicați în studiile lor au o funcționare socială mai bună și mai puține probleme de comportament. Astfel, știind să implici părinții în școală realizează îmbunătățiri în atitudinea și comportamentul social al elevilor.

Cum este implicată familia în mediul educațional?

Se remarcă două categorii de implicare a părinților. Este important să înțelegem că ambele sunt responsabile pentru educația elevilor și, prin urmare, trebuie să meargă mână în mână.

Activități la școală

Activitățile părinților la școală nu se limitează la a le căuta sau a le obține materiale la clasă, ci trebuie să se implice în ceea ce se întamplă în școală pe tot parcursul anului școlar:

- Comunicați cu profesorii;
- Mergeți la întâlniri;
- Interesează-te de examene;
- Oferiți ajutor în activități extracurriculare;
- Participați la evenimentele școlare;
- Participați la activitățile din clasă etc.

Activități acasă

In acest caz, familia ar trebui să fie implicată în mediul educațional dincolo de limitarea utilizării televizorului sau monitorizarea temelor. Părinții trebuie:

- Aveți un nivel ridicat de așteptare de la copiii dvs., dar într-un mod rezonabil. Adică, nu este benefic să creăm așteptări nerealiste și de neatins care să frustreze elevii;
- Țineți conversații cu copiii dvs., în special despre școală;
- Ajutați-vă copiii să dezvolte atitudini pozitive cu privire la obiceiuri bune de muncă;
- Citește cu copiii tăi sau copiilor tăi în cazul celor mici.

Cum reușim să implicăm părinții în școală?

Invățarea părinților cum învață copiii lor

Procesele se schimbă și o fac și mai mult după pandemie. Modul de a preda astăzi este foarte diferit de modul în care l-au primit părinții. Arată-le noile metode de predare utilizate, astfel încât să înțeleagă cum funcționează .

Ii poți invita în clasă, fie ca observatori, fie și mai bine, membri activi. Când părinții văd că nu este doar joacă, ci că copiii lor învață și se distrează, ei apreciază munca profesorilor și managerilor. Dacă, de exemplu, trebuie să aducă materiale pentru o clasă, vor fi mai receptivi și vor încerca să le obțină astfel încât copilul dumneavoastră să poată profita de experiență.

Comunicarea fluidă și directă este cel mai bun instrument pentru a înțelege cum să-i implici pe părinți în studiile copiilor lor. Uneori, părinții nu participă la evenimentele școlare pur și simplu

pentru că informațiile nu ajung la ei sau sunt incomplete. De exemplu, un bilet este pierdut sau copilul uită să anunțe părinții.

Grupurile WhatsApp sunt utilizate pe scară largă în școli. Cu toate acestea, cu cât numărul participanților este mai mare, cu atât este mai mare riscul ca informațiile importante să se piardă între mesaje.

Profită de transformarea digitală și optimizează canalele de comunicare între părinți, profesori, manageri și chiar elevi.

Includeți părinții în luarea deciziilor

Creați un grup de părinți-profesori și permiteți participarea gratuită la activitățile de la clasă, evenimentele școlare, excursii și multe altele. Amintiți-vă că, atâta timp cât opiniile sunt respectuoase, toate contribuțiile servesc la îmbunătățirea și creșterea ca instituție academică. Primiți feedback de la părinți și discutați pentru a lua decizii importante.

Organizați ateliere între profesori și părinți în care aceștia pot discuta despre teme, teste și abilități. Să- i faceți distrași și nestructurați, astfel încat să nu fie o povară și să se poată relaxa și să se cunoască.

In plus, vei cunoaște mediul în care își desfășoară activitatea elevul și vei avea o idee clară de ce are nevoie copilul. Știi deja să implici părinții în școală cu strategii infailibile și înțelegi importanța participării lor la studiile copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. 1997. „ Educaţia părinţilor . Strategii şi programe”, E.D.P., Bucureşti;
2. Ecaterina Adina Vrăsmas. 2002. „ Consilierea şi educaţia părinţilor” , Editura Aramis;
3. Nica I., Ţopa L. 1974. „Colaborarea şcolii cu familia elevilor ” , E.D.P., Bucureşti;

SPRIJIN PENTRU ELEVII CU CES DINCOLO DE CLASĂ

Prof. Pîslaru Sebastian, Colegiul Național „Emil Botta“ – Adjud, Vrancea

Într-o societate care aspiră la incluziune și echitate educațională, sprijinirea elevilor cu cerințe educaționale speciale (CES) devine o prioritate esențială. Dincolo de orele petrecute în sala de clasă, participarea la activități școlare și extrașcolare poate avea un rol major în dezvoltarea personală și socială a acestor elevi, precum și în îmbunătățirea performanțelor lor școlare. Exemple concrete de bune practici din comunitatea din Adjud dovedesc că implicarea în proiecte educative și activități extrașcolare are un impact semnificativ asupra formării elevilor cu CES.

Un rol important în susținerea educației alternative îl are Biblioteca Municipală „Elena Lahovary” din Adjud, care a găzduit numeroase activități dedicate copiilor, inclusiv celor cu CES. Participarea la ateliere de lectură, creație literară sau desen le-a oferit elevilor oportunitatea de a-și dezvolta imaginația, exprimarea liberă și încrederea în sine, într-un mediu primitor și necompetitiv.

De asemenea, colaborarea cu Direcția de Asistență Socială Adjud a oferit contexte educative și de integrare socială pentru acești copii, punând accent pe empatie, solidaritate și sprijin comunitar. Prin proiecte precum „1 Iunie – Copilărie Fericită” și „1 Iunie – Cu gândul la toți copiii” (2022), elevii cu CES au fost incluși în manifestări artistice, jocuri interactive și activități de socializare, care i-au ajutat să își dezvolte abilități de comunicare și relaționare.

Un alt exemplu de implicare activă în viața comunității este participarea la proiectul ecologic „Let's Do It, Romania!” sau la „Ora Pământului”, unde elevii au învățat despre protejarea mediului înconjurător și importanța voluntariatului. Aceste acțiuni practice, desfășurate într-un cadru deschis, contribuie la dezvoltarea responsabilității civice și a spiritului de echipă, elemente esențiale în dezvoltarea personală a elevilor cu CES.

Dimensiunea internațională a educației este susținută prin implicarea în proiectul Erasmus+ „Violence OUT – Tolerance IN”, care a promovat toleranța, acceptarea diversității și combaterea violenței în școli. Elevii cu CES care au participat la activități din cadrul acestui proiect au avut ocazia de a-și exprima ideile, de a interacționa cu colegi din alte culturi și de a-și lărgi orizontul cunoașterii într-un context multicultural și incluziv.

Nu în ultimul rând, evenimentele culturale au un impact puternic în formarea sensibilității estetice și a exprimării personale. Participarea elevilor cu CES la Concursul Regional de Interpretare muzicală, Creație literară și plastică „Florile copilăriei”, competiție aprobată de Ministerul Educației, a demonstrat că talentul și creativitatea nu cunosc limite. În mod special, implicarea în secțiunea de creație literară a permis acestor elevi să își exprime trăirile și gândurile într-un mod autentic și valoros, fiind apreciați pentru sensibilitatea și originalitatea lor.

Voluntariatul, ca formă de implicare activă, aduce beneficii importante pentru dezvoltarea personală și socială a elevilor. Proiecte precum „44 Prieteni”, care au presupus activități de sprijin, colaborare și empatie, au contribuit la cultivarea unei atitudini pozitive față de ceilalți și la crearea unui mediu prietenos și incluziv în școală și în comunitate.

În concluzie, activitățile școlare și extrașcolare joacă un rol esențial în îmbunătățirea rezultatelor elevilor cu cerințe educaționale speciale. Ele oferă nu doar o completare a educației formale, ci și oportunități reale de integrare, afirmare, dezvoltare a încrederii în sine și de construire a unei identități personale pozitive. Experiențele trăite de acești copii în cadrul proiectelor educaționale și culturale din Adjud sunt dovezi clare că educația poate fi cu adevărat pentru toți, atâta vreme cât se bazează pe colaborare, respect și valorizarea fiecărui copil în parte.

Argumente științifice și sprijin teoretic

Rolul activităților educaționale non-formale și al celor extrașcolare în sprijinirea elevilor cu CES este susținut de numeroase cercetări științifice și teorii pedagogice care evidențiază impactul pozitiv al educației incluzive și al învățării prin experiență.

Teoria inteligențelor multiple (Howard Gardner, 1983)

Potrivit lui Gardner, fiecare copil posedă mai multe tipuri de inteligență: lingvistică, logico-matematică, muzicală, spațială, corporal-kinestezică, interpersonală, intrapersonală și naturalistă. Activitățile extrașcolare – precum cele de creație artistică, muzicală, voluntariat sau ecologie – valorifică diferite tipuri de inteligență, oferind elevilor cu CES oportunități de afirmare și dezvoltare în afara sferei cognitive tradiționale. Astfel, participarea la proiecte precum *„Florile copilăriei”* sau *„Let's Do It, Romania!”* activează inteligențele interpersonală, naturalistă și artistică, contribuind la creșterea stimei de sine și a motivației.

Teoria învățării experiențiale (David Kolb, 1984)

Kolb afirmă că învățarea autentică se produce prin experiență directă, reflecție și aplicare. Activitățile extrașcolare, proiectele educaționale și voluntariatul oferă contextul ideal pentru acest tip de învățare, în special pentru elevii cu CES, care beneficiază de suport vizual, tactil și social în procesul de învățare. De exemplu, implicarea în *proiectele de voluntariat* sau în *evenimente comunitare* le oferă acestor elevi posibilitatea de a experimenta roluri sociale reale, de a învăța cooperarea și responsabilitatea prin acțiuni concrete.

Modelul educației incluzive (UNESCO, 1994 - Declarația de la Salamanca)

Documentul recomandă ca elevii cu nevoi speciale să fie integrați în școli de masă și să participe la activități comune cu ceilalți copii. Activitățile extrașcolare contribuie esențial la această integrare, întrucât ele oferă un cadru informal, flexibil și adaptabil, în care diferențele sunt mai ușor acceptate. Participarea elevilor cu CES la activități precum *„Erasmus+: Violence OUT – Tolerance IN”* încurajează toleranța și incluziunea prin contact direct și colaborare cu ceilalți.

Teoria atașamentului și dezvoltarea socio-emoțională (John Bowlby)

Relațiile de susținere și mediile sociale pozitive sunt esențiale pentru dezvoltarea emoțională sănătoasă. Activitățile extrașcolare pot crea contexte în care elevii cu CES dezvoltă atașamente pozitive față de colegi, profesori și mentori, ceea ce contribuie la reducerea anxietății și la îmbunătățirea comportamentului și a rezultatelor școlare. Evenimente precum *„1 Iunie – Copilărie Fericită”* sau proiectele de la *Biblioteca Elena Lahovary* oferă un astfel de cadru prietenos și securizant.

Studiile recente în psihopedagogie specială - Cercetările realizate de experți în educația specială (ex: Florian & Black-Hawkins, 2011) arată că învățarea într-un mediu incluziv, în care sunt încurajate participarea și colaborarea, produce rezultate mai bune atât pentru elevii cu CES, cât și pentru ceilalți colegi. În acest sens, activitățile extrașcolare oferă un cadru ideal de colaborare și învățare mutuală, dezvoltând empatia, solidaritatea și competențele sociale.

Beneficiile activităților extrașcolare pentru elevii cu CES

1. ***Dezvoltarea competențelor sociale***

Activitățile extrașcolare oferă contexte sigure și relaxante pentru interacțiune cu colegii.

Favorizează cooperarea, comunicarea și prietenia.

➤ *Exemplu:* Participarea la proiecte precum **„44 Prieteni”** sau **„Erasmus+: Violence OUT – Tolerance IN”** a încurajat relaționarea și incluziunea socială.

2. ***Creșterea stimei de sine și a motivației***

Succesul într-un context non-competitiv (artistic, ecologic, sportiv) îi face pe copii să se simtă valoroși.

Se simt apreciați pentru ceea ce pot face, nu judecați pentru ceea ce nu pot.

➤ *Exemplu:* La **Concursul „Florile copilăriei”**, elevii cu CES au fost valorizați pentru creațiile lor literare și plastice.

3. ***Stimularea abilităților cognitive și creative***

Activitățile de creație, voluntariat, muzică sau teatru dezvoltă gândirea divergentă și imaginația.

➤ *Exemplu:* Activitățile de la **Biblioteca Elena Lahovary** includ ateliere de lectură și desen care stimulează expresivitatea și învățarea activă.

4. ***Învățare prin experiență (learning by doing)***

Elevii învață mai ușor prin activități practice decât prin predare clasică.

➤ *Exemplu:* Participarea la **„Let's Do It, Romania”** sau **„Ora Pământului”** le-a oferit ocazia să învețe despre protejarea mediului prin acțiuni directe.

5. ***Reducerea anxietății și a comportamentului negativ***

Activitățile extrașcolare oferă un mediu fără presiune, care reduce stresul și agresivitatea.

➤ *Susținere teoretică:* Bowlby – Teoria atașamentului → medii sigure = comportament echilibrat.

6. ***Creșterea gradului de incluziune***

Elevii cu CES sunt văzuți ca parte activă a comunității școlare și sociale.

➤ *Exemplu:* La proiectele de Ziua Copilului („1 Iunie – Copilărie Fericită”), elevii CES au fost integrați în activități alături de ceilalți colegi.

7. ***Descoperirea și valorificarea talentelor personale***

Elevii pot descoperi pasiuni noi: artă, muzică, scris, sport etc.

➤ *Exemplu:* Unii elevi CES au obținut premii la secțiuni de creație sau interpretare artistică, fiind apreciați în mod real pentru abilitățile lor.

8. ***Promovarea independenței și responsabilității***

Prin implicarea în proiecte de voluntariat sau educaționale, elevii devin mai autonomi.

➤ *Exemplu:* Participarea la proiecte de voluntariat dezvoltă simțul civic și capacitatea de a lua inițiativă

BIBLIOGRAFIE

Gardner, H. (1993). *Inteligențele multiple. Noi orizonturi în teorie și practică*. București: Editura Sigma.

Kolb, D. A. (1984). *Experiential Learning: Experience as the Source of Learning and Development*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.

Strategii specifice pentru tipuri de CES la limba și literatura română, gimnaziu

Zbîrcea Ionela
Școala Gimnazială nr. 2, Comarnic, Prahova

Pentru elevii cu CES (cerințe educaționale speciale), strategiile de lucru trebuie să fie adaptare, individualizare și abordare de tipmultisenzorial, pentru a le facilita accesul la conținuturi și pentru a le dezvolta abilitățile în ritmul propriu. Ce trebuie avut în vedere în lucrul elevului cu cerințe educaționale speciale, prezint în cele ce urmează.

1.Adaptarea conținuturilor

- Simplificarea informațiilor: Se lucrează cu texte scurte, idei principale, vocabular uzual.
- Fragmentarea sarcinilor: Se oferă pași mici, clari, pentru fiecare etapă a învățării.
- Folosirea simbolurilor și a pictogramelor (în special pentru TSA sau DIL – dizabilitate intelectuală ușoară).

2. Abordări multisenzoriale

- Materiale vizuale: imagini, planșe, hărți mentale, diagrame.
- Activități tactile: manipularea obiectelor, litere decupate, colaje.
- Audiție: audiobook-uri, înregistrări ale textelor citite, cântece pe temă.

3. Predarea structurată și predictibilă

- Folosirea unui orar vizual cu pașii lecției (de exemplu: "Ascultăm – Discutăm – Scriem – Colorăm").
- Aplicarea metodei TEACCH (pentru TSA): spațiu organizat, materiale structurate, sarcini clare.
- Repetarea și exersarea regulată a conținuturilor.

4. Comunicare clară și încurajatoare

- Formularea instrucțiunilor simple și directe.
- Întrebări cu alegere multiplă sau închise, mai ales la început.

- Feedback imediat și pozitiv (accent pe ce a reușit, nu doar pe greșeli).
- Crearea unui climat de siguranță emoțională.

6. Evaluare adaptată

- Evaluare orală sau prin imagini (acolo unde scrisul este o dificultate).
- Folosirea fișelor cu variante de răspuns / completare.
- Timp suplimentar și medii de lucru fără factori perturbatori.

7. Activități ludice și creative

- Jocuri didactice, teatru de păpuși, storytelling.
- Proiecte simple: colaje, afișe, desene pe baza unui text.
- Jocuri de rol cu dialoguri adaptate.

8.Exemple de instrumente utile:

- Organizator grafic: cine? ce face? unde? când? de ce?
- Semafor emoțional: roșu (nu am înțeles), galben (mai am nevoie de ajutor), verde (am înțeles).
- Cartonașe cu imagini și cuvinte – pentru asociere sau construire de propoziții.

Pentru elevii cu CES (cerințe educaționale speciale) din învățământul gimnazial, studiul textelor literare trebuie adaptat astfel încât să răspundă nevoilor lor specifice, păstrând totodată obiectivele generale ale programei școlare. Direcțiile și exemplele concrete pentru adaptarea studiului textelor literare pot fi următoarele :

Adaptarea textelor literare

- Alegerea unor texte scurte, cu vocabular accesibil.
- Utilizarea versiunilor simplificate ale operelor clasice.
- Evidențierea personajelor principale și a acțiunii centrale.
- Oferirea unui glosar explicativ pentru cuvintele dificile.
- Lectura cu sprijin vizual sau auditiv (ex: audiobook, imagini cu personaje, benzi desenate).

Metode și strategii didactice

1. Lectura împreună cu profesorul sau în perechi.
2. Discuții ghidate despre text, cu întrebări închise (răspunsuri da/nu, alegere multiplă).
3. Scheme și organizatori grafici (ex: „Cine? Ce face? Unde? Când?”).
4. Jocuri de rol sau dramatizări pentru înțelegerea personajelor și a acțiunii.
5. Activități multisenzoriale – desenarea scenelor sau a personajelor, asocierea cu sunete etc.

În consecință, pentru elevii cu **CES (cerințe educaționale speciale)** din învățământul gimnazial, **studiul textelor literare** trebuie adaptat astfel încât să răspundă nevoilor lor specifice, păstrând totodată obiectivele generale ale programei școlare.

Bibliografie:

1. Blândul, Valentin Cosmin, „Psihopedagogia elevilor cu dificultăți de învățare școlară”, 2024 , Editura Didactică și Pedagogică

VIOLENCE AND DROPOUT IN SCHOOLS

IVĂNOIU NICOLIȚA ANDREEA, LICEUL TEHNOLOGIC BÎLTENI, BÂLTENI, GORJ

Without a doubt, exposure to violence and victimization can be profoundly detrimental to the overall well-being and development of all youth. Moreover, violence and victimization that occurs

within a school context is particularly alarming because a successful educational process is essential toward establishing socioeconomic success later in life.

Children who have been victims of violence are more likely to drop out of high school before graduation than their peers. Girls who had experienced childhood violence were 24 percent more likely to drop out, while boys who had experienced violence were 26 percent more likely to drop out than their peers. One in five people in Europe drop out of high school before graduation, which decreases their lifetime earning potential by 20 percent. Yet there has been little previous research into the link between being a victim of violence before the age of 16 and dropping out of high school.

Because most states require compulsory education until age 16, the study focused on the association of dropout with violence experienced between the ages of 1 and 15. Dropout rates for people who experienced any type of violence before age 16 were compared with the rates for people who did not experience violence during the same timeframe.

The researchers categorized violent experiences into three kinds: child abuse, sexual assault and community violence. Community violence was defined as violence experienced outside the home, such as being mugged or beaten by anyone other than parents. Subculture theories and prior research suggest that boys from low socioeconomic backgrounds are expected to place greater value on violence than are other youth, particularly if they are doing poorly in school or if they have low educational expectations. By contrast, boys from more advantaged family backgrounds, are unlikely to resort to violence for increased peer status because such behaviors would undermine conventional attainment and are unnecessary for achieving valued gendered identities. For boys from low-income families, blocked opportunities for achieving culturally valued masculine ideals (i.e., through educational and economic attainment) encourage alternative status criteria centered on oppositional and often violent behavior. Furthermore, we suspect that boys from low SES backgrounds are the most likely of any demographic group to drop out of school because only they have the opportunity to draw upon an alternative and oppositional status system. We test this idea with detailed data from a national sample of youth. In addition, we explore potential selection and spurious relationship arguments with strong controls for prior behavior and related individual characteristics.

Most young people successfully navigate the school system and make a transition into further education or training opportunities, or into employment. However, one out of every seven young Europeans leaves the education system without having the skills or the qualifications which are now seen as necessary to make a successful transition to the labour market and for active participation in today's knowledge-based economy. The progress towards the EU target has however been much slower than anticipated and indeed hoped, despite the wide range of interventions that have been established across Europe. Causes Young people who drop out of school come from diverse background. Early school leaving is typically caused by a cumulative process of disengagement as a result of personal, social, economic, geographical, education or family-related reasons. Such reasons can be external or internal to school processes and experiences and they are typically highly specific to the individual. For many, dissatisfaction results from a variety of reasons such as bullying, poor academic performance, poor relationships with teachers, lack of motivation or 'falling in with the wrong crowd', while others drop out because they are facing personal or family problems, such as substance abuse or homelessness. However, a significant part of the problem can be attributed to lack of support and guidance, disengagement from schooling and to secondary-level curricula which too often do not offer enough options for varied courses, alternative teaching pedagogies, experiential and other hands-on learning opportunities or sufficient flexibility.

Inadequate education can also generate large public and social costs in the form of lower 1 In the EU, those young people who leave the education system with at most lower secondary qualification and not taking part in education and training are classified as early school leavers.

Comprehensive measures can therefore tackle the systemic issues which contribute to the incidence of early school leaving within a country. However, the long-term focus should be placed on early intervention, which is necessary to tackle the issues emerging at the start of the cumulative process which leads to dropout. Some measures to make these transitions easier include 'buddy' or mentoring programmes, intensified guidance provided by professionals and greater communication between teachers at different schools and levels, as well as 'welcome' or induction programmes.

Advice and guidance is vital in not only ensuring that young people identify appropriate further study options and find the motivation and confidence to apply to such courses, but also make the right decisions about their studies (thereby leading to fewer drop-outs from education due to wrong study choices). Thus, young people need to be given clear, impartial and constructive advice to help ensure they are aware and feel in control of their pathway of learning and career development. Furthermore, young people at risk of dropout often face a range of complex issues which require support from a specialised counsellor or other professional input. In addition to the inputs of professionals, families and parents also need to become more involved in school activities. It is important for teachers to have the skills to engage and motivate all students in their class.Teacher training in identifying and addressing the risks of dropout, as well as in the use of modern teaching methods and classroom management and relationship-building skills, is important.

A learning relationship between a teacher and a student that is based on mutual trust and respect are extremely important for young people. Furthermore, opportunities for staff working with the target group to exchange experiences, practices and skills can be a way of spreading effective practice and learning. Where there is not a strong culture of education within the community, measures may be required to engage parents, to raise their awareness of the importance of education, and to provide educational opportunities to enable them to improve their own skills. The initiatives use different ways of providing a student-centred, individualised approach to learning, which might be through the provision of guidance, mentoring, individual learning plans or case management for example. Teaching and learning styles used in reintegration measures are often practical and / or experiential. Initiatives providing more intensive support aim to take a 'whole person' approach, by addressing the full range of needs of the individual, from personal and social issues to gaps in learning. In fact, early school leavers may have additional gaps in skills and competences which must be filled before they can undertake further education, training or employment.

A multi-disciplinary approach, with mixed staff teams or collaboration with external stakeholders, means that the full range of support needs of the young person can be addressed. Individual action plans and clear pathways for the future – which may be made up of small units of learning – can be motivating for young people with low self-esteem and negative previous experiences of formal education. Related to this, follow-up is important to ensure that the outcomes of the good work achieved by the reintegration measures are not lost in the long term.

Bibliography:

1. Christenson, S. L. and Thurlow, M. L., 2004. '*School Dropouts: Prevention Considerations, Interventions, and Challenges'Current Directions* in Psychological Science, 13 (1), 36–39

2. Christle, C. A., Jolivette, K. and Nelson, C. M., 2007. '*School Characteristics Related to High School Dropout Rates' Remedial and Special Education,* 28 (6), 325–329
3. Kortering, L. J. and Braziel, P. M., 1999. '*School Dropout from the Perspective of Former Students: Implications for Secondary Special Education Programs' Remedial and Special Education,* 20 (2), 78–83
4. Wilson, S. J., Tanner-Smith, E. E., Lipsey, M. W., Steinka-Fry, K. and Morrison, J., 2011. '*Dropout prevention and intervention programs: Effects on school completion and dropout among school-aged children and youth'Campbell Systematic Reviews,* 2011:8. doi: 10.4073/csr.2011.8

Violența în școală, cauze și efecte

Prof. Hodrea Elena Luminița, Liceul Economic Alexandru Ioan Cuza, Piatra Neamț

Violența este o problemă actuală a societății noastre, având impact asupra actului educațional desfăşurat într-un cadru instituționalizat. Violența umană este, fără îndoială, una dintre temele recurente ale societăților contemporane.

Școala nu mai este o entitate izolată, un spațiu social autonom, necorelat cu dinamica socială, neafectat de conflictele și dificultățile cu care se confruntă societatea, în general. Ea este o parte integrantă a comunității largi, iar problemele cu care se confruntă ca instituție și mediu de formare a tinerilor privesc întreaga societate. Școala trebuie văzută ca un forum al socializării, un spațiu transparent, deschis lumii exterioare, ale cărei tensiuni le asimilează, devenind chiar un spațiu de manifestare a violenței. Astfel, violența școlară este o formă a violenței cotidiene și o problemă globală. Violența școlară nu este un fenomen nou, manifestându-se și în trecut, în spațiul autonom al școlii. În zilele noastre, școala, ca instituție, este mai transparentă. În contextul cultural și politic european se acceptă și se promovează ideea că școala trebuie să fie un spațiu privilegiat, al securității, liber de conflicte și de manifestări ale violenței sociale.

Mass-media și statisticile oficiale arată o creștere îngrijorătoare a acestui fenomen în ultimele trei decenii dar nu pot arăta însă adevarata expansiune a acestui fenomen, deoarece violența scolară poate fi ascunsă, multe dintre victimele sale rămânând tăcute din cauza fricii de represalii. De asemenea, mulți directori de școli preferă să păstreze în interior problemele legate de violență sau de vandalism, pentru a nu strica reputația instituției.

Violența școlară are doi protagoniști: agresorul și victima. Studiile descriu agresorii ca fiind elevi care de multe ori au experimentat forme de violență în familie și sunt deci obișnuiți cu acest tip de comportament, care au un autocontrol scăzut, sunt impulsivi și frustrați de o anumita situație. Ei au rezultate școlare slabe sau mediocre și un interes scăzut pentru învățătură. Agresorul a fost la un moment dat victimă, care din teama de a nu mai fi victimizat, și-a dezvoltat un comportament agresiv. Victima are în primul rând o stimă de sine scăzută, are relații nesigure cu ceilalți, îi este frică de abandon. Fizic, victimele violenței în școală au de obicei constituție fragilă și unele probleme de imagine (proteză dentară, ochelari, acnee etc). Ei nu se integrează bine în mediul școlar și au uneori pasiuni sau preocupări ce îi singularizează și îi scot în evidență, oferindu-se astfel pe tavă agresorului (citit, scris poezii, muzică clasică).

Cauzele care generează violența școlară, ale căror efecte se cumulează şi se potențează reciproc sunt:

- Cauze psiho-individuale – factori individuali: toleranță scăzută la frustrare, dificultăți de adaptare la disciplina şcolară, imagine de sine negativă, instabilitate emoțională;
- Cauze familiale – climatul socio-afectiv (relații tensionate între părinți, lipsa de comunicare şi afecțiune, lipsa unei minime exigențe parentale);–familii dezorganizate sau monoparentale, consum de alcool
- Cauze școlare – dificultăți de comunicare elevi-profesori, impunerea autorității cadrelor didactice, stiluri didactice de tip excesiv autoritare ale profesorilor, distorsiuni în evaluarea elevilor; – existența unor stări conflictuale nesoluționate care degenerează în acte de violență
- Cauze induse de contextul social:–mass-media;– influența grupului de prieteni şi a anturajului din afara şcolii

Cauzele violenței fizice pot fi diverse:

- consecințe ale imobilității elevilor în clasă pe parcursul duratei unei activități didactice şi, de aici, nevoia de mişcare în timpul recreației, care poate genera agresivitate fizică între elevi;
- lipsa unei „culturi a jocului", ceea ce face ca jocul să se transforme în agresivitate fizică;
- trăsăturile specifice vârstei (nevoia de libertate şi de manifestare a propriei individualități, de impunere într-un grup, inclusiv prin violență fizică);
- apariția unor „găşti" ca manifestare a subculturilor şcolare;
- proveniența din medii socio-familiale şi culturale foarte diferite sau defavorizante etc.

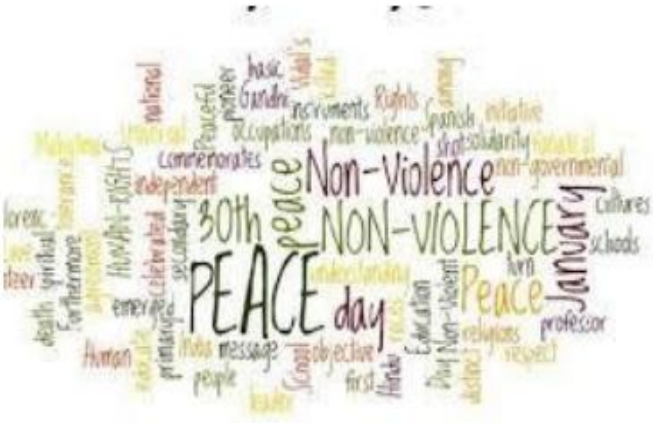
În studiile de specialitate, s-au conturat o serie de factori de risc privind violența școlară: relațiile în familie/climatul familial, sărăcie, instabilitatea mediului în care se dezvoltă copilul, personalitatea copilului, mass-media, aspectele legislative, spiritul vremii și valorile promovate / confuzia valorilor, lipsa de toleranță în diferite aspecte ale vieții sociale. Violența școlară este un fenomen grav, în special prin consecințele sale: în primul rând, victima va fi predispusă să devină la rândul său agresor (din teama de a nu mai fi victimizată, va adopta un comportament agresiv, iar complexul de inferioritate va fi mascat de un complex de superioritate); în al doilea rând, ea se va confrunta poate toată viața (dacă nu, cel puțin toată adolescența) cu probleme de imagine ce îi pot afecta serios calitatea vieții: sentimente de devalorizare, rușine, culpabilitate, lipsa de încredere în sine.

Consecințele manifestărilor agresive/violente în contextul şcolar sunt:

- performanțe şcolare scăzute; – eşec şcolar, suspendare, excludere sau părăsirea voluntară a şcolii;
- asumarea violenței ca formă acceptabilă de rezolvare a problemelor/conflictelor;
- efort suplimentar din partea profesorilor şi administrației pentru gestionarea problemelor de disciplină (comportamentele disruptive de la clasă şi agresive din pauză necesită atenție şi supraveghere suplimentară), ceea ce duce la scăderea eficienței predării şi limitarea oportunităților de învățare pentru ceilalți elevi;
- imagine negativă din partea colegilor şi a profesorilor;
- marginalizarea elevului; – sentimente de izolare şi singurătate.

În concluzie, violența în școală este o problemă complexă cu cauze multiple, incluzând factori individuali, familiali, sociali și școlari. Efectele sale sunt devastatoare, afectând negativ performanța școlară, starea emoțională și comportamentul elevilor, putând conduce chiar la probleme grave de sănătate mintală și comportamente de risc. Abordarea eficientă a violenței școlare necesită o implicare concertată a elevilor, părinților, profesorilor și a întregii comunități, prin implementarea unor strategii de prevenție, intervenție timpurie și suport adecvat pentru victime și agresori.

Bibliografie

1. Jigău M. (coord),(2015),*Prevenirea şi combaterea violenţei în şcoală*: *Ghid practic pentru directori şi cadre didactice*, Institutul de Științe ale Educației, Buzău, Editura Alpha, ;
2.Neamţu, C.(2010) ,Devianţa şcolară. Ghid de intervenţie în cazul problemelor de comportament ale elevilor, Iaşi, Editura Polirom;
3. Sălăvăstru Dorina,(2017), *Violența în mediul școlar*, în: Ferreol Gilles&Adrian Neculau, *Violența. Aspecte psihosociale*, Iași, Editura Polirom ;
4.Șoitu Laurențiu, Havărneanu Cornel (2011)– *Agresivitatea în Școală,* Iași, Institutul European.

ASIGURAREA SUCCESULUI ȘCOLAR PRIN RELAȚIA PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

Georgescu Adriana
Prof. înv. primar
Liceul Sanitar „Antim Ivireanu”, Rm. Vâlcea

În zilele noastre se vorbește din ce în ce mai mult despre educație, despre factorii implicați în realizarea ei, dintre care cel mai important este familia. În procesul de educație îl are, fără îndoială, școala, dar în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, familia, trebuie să o secondeze de aproape și sincer. Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile pentru reușita școlară.

Școala colaborează cu părinții în diferite forme: convorbiri telefonice, întâlniri individuale cu profesorul, ședințe cu părinții, diferite chestionare. În ziua de azi este necesară legătura, relația dintre școală și familie. Este foarte important ca părinții și școala să formeze o echipă, un tot unitar.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor.

Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copiilor, dacă nu sunt aduse la cunoștință comportamentul copiilor de la școală.

La fiecare ședință cu părinții vorbim despre cum pot ajuta părinții copiii la temele de acasă, la învățarea lecțiilor. Părinții trebuie să cunoască modul în care copiii lor poate fi ajutați când întâmpină probleme.

Trebuie adus la cunoștința părinților că severitatea este necesară, dar cu măsură. Problema este gravă acolo, unde părinții sunt împărțiți, unul sever, altul mai indulgent.

Cel mai important obiectiv al parteneriatului dintre școală și familie este obținerea succesului școlar, care constă în obținerea, realizarea unui obiectiv propus pentru o durată mai mare de timp.

Elevul are nevoie de un mediu familial în care să se simtă în siguranță. Familia are obligația să-i ofere un climat educativ bun, liniște, înțelegere, afectivitate. Copilul simte când părinții sunt interesați de problemele lui, de rezultatele lui de la școală. Implicarea părinților are un rol important în viața copilului, în rezultatele lui. Familia oferă copilului aproximativ 80% din cunoștințele uzuale despre mediul înconjurător.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare pentru învățătură, și să-și ajute copilul.

Trebuie avut în vedere calitatea și cantitatea ajutorului, susținerii, îndrumării.

În final, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc.

Cel mai important lucru din viața fiecărui om este comportamentul, respectul, cinstea, sinceritatea, care în mod normal se formează, se învață acasă, în mediul familial. Dacă elevul nu are baza acestor deprinderi, și modelul bun al părinților, va crea probleme, copilul de azi este adultul de mâine.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala în are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt total dezinteresate.

Beneficiile parteneriatelor dintre școală și familie sunt:

- ajută profesorii în munca lor
- perfecționează abilitățile școlare ale elevilor
- îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar
- îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților
- dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților
- conectează familiile cu membrii școlii

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei bune colaborări.

Părinții trebuie să considere școala ca un bun prieten, care trebuie să aibă același scop-educarea, formarea copilului pentru ziua de mâine, pentru un viitor cât mai bun.

Bibliografie:

1. Cerghit I; Radu, I. T Popescu, E. Vlăsceanu, L : Didactica - manual pentru clasa a X-a, EDP, 1997

2. Nica I, Topa L: Colaborarea școlii cu familia eleilor de clasa I, EDP, București, 1974

BENEFICIILE ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE
EXCURSIA DE STUDIU

Profesor învățământ primar, LĂPUȘNEANU MIHAELA-CORNELIA
Profesor învățământ primar, FECHITA LUCIANA- PETRONELA
Școala Gimnazială, comuna Tămășeni

A. DENUMIREA PROIECTULUI: „VALEA PRAHOVEI-ISTORIE ȘI TRADIȚII”

a. Motto: „Ca să ne iubim ţara, trebuie să-i cunoaştem inima“ (Dumitru Almaş)

b. Tipul de educaţie în care se încadrează:

- Educaţie pentru dezvoltare personală
- Educaţie pentru sănătate
- Educaţie prin sport
- Educaţie inter si multiculturală
- Educaţie ecologică
- Educaţie pentru dezvoltare comunitară

c. Tipul de activitate: extracurriculară

d. Forma de organizare: excursie tematică

Intinerariu propus: Tamaseni - Brasov- Bran- Sinaia- Rasnov-Tamaseni

Argument:

L.D.Hainault: „Se acordă mai multă importanţă omului care merge decât drumului pe care îl urmează.”

Vădită fiind importanţa educării şi formării personalităţii elevilor, se pune problema căilor şi mijloacelor prin care învăţătorii pot contracara influenţele negative prin activităţile de zi cu zi, inclusiv prin acţiuni extracurriculare. Micul şcolar trebuie învăţat să fie receptiv la nou şi să vibreze în faţa frumuseţilor naturii, a lumii, în continuă schimbare, şi să aprecieze valorile trecutului.

Excursiile organizate de scoală au multiple valenţe de informare şi educare a copiilor. Acestea, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă pentru că se desfăşoară într-un cadru nou, stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoştinţe, chiar dacă reclamă efort suplimentar.

Mediul de acţiune fiind deosebit, iar tehnicile de instruire altele, contribuie la dezvoltarea spiritului de observaţie, îmbunătăţesc memoria vizuală şi auditivă, formează gândirea operatorie a copilului cu calităţile ei de echilibrare, organizare şi obiectivare. Scolarii se deprind să folosească surse informaţionale diverse, să întocmească colecţii, să sistematizeze date, învaţă să înveţe.

Acţionând individual sau în cadrul grupului, copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operaţional, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale.

Participarea efectivă şi totală în activitate angajează atât scolarii timizi cât şi pe cei slabi, îi temperează pe cei impulsivi, stimulează curentul de influenţe reciproce, dezvoltă spiritul de cooperare, contribuie la formarea colectivului.

Prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi, elevii se autodisciplinează .

Conţinutul didactic al excursiilor este mult mai flexibil şi mai variat decât al activităţilor desfăşurate în sala de clasă, copiii participând cu multă bucurie şi optimism la aceste acţiuni, lărgindu-şi în acest fel orizontul de cunoştinţe prin contactul direct cu realitatea. Prin mijloacele atrăgătoare pe care le are la dispoziţie, excursia înviorează activitatea şcolară, stimulează

curiozitatea de a descoperi noi fenomene, formează o atitudine ecologică pozitivă, prilejuieşte trăiri adânci ale unor sentimente patriotice.

Astfel, cu ajutorul excursiilor şcolare se dezvoltă spiritul de prietenie, de colectiv, de disciplină, iniţiativă, precum şi deprinderi, proceduri gospodăreşti de la vârstă mică, toate acestea fiindu-le folositoare în viaţă.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activitate, posibilităţi deosebite să-şi cunoască copii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai uşor şi mai frumos obiectivul principal al învăţământului preprimar - pregătirea copilului pentru scoala si viaţă.

Excursiile şi drumeţiile au un caracter relaxant, contribuind în mod categoric la sudarea colectivelor de elevi. După trecerea anilor, copiii îşi amintesc cu plăcere de întâmplările, din timpul excursiilor.

De aceea, cred că organizarea unor astfel de activităţi trebuie continuată, constituind o latură de seamă a procesului instructiv - educativ .

Scop: Îmbunătăţirea calităţii procesului didactic prin intermediul activităţilor extracurriculare desfăşurate în parteneriat scoala– comunitate, vizând formarea de competenţe şi abilităţi, la școlari;

Obiective:

O1: să descopere şi să exploreze mediul geografic;
O2: să cunoască anumite obiective culturale din judeţul Brasov;
O3: să-şi dezvolte deprinderi specifice practicării unui turism civilizat;
O4: să desfăşoare activităţi cu caracter recreativ, relaxant

- Completează cunoştintele de istorie, geografie şi de civilizaţie pe care copiii le deţin în urma studiului desciplinei de învăţământ.

1. **Resurse** :

a. **Umane** :

- elevii clasei a IV-a
- profesori: Lapusneanu Mihaela Cornelia, Fechita Petronela, Antochi Cristina
- părinţi, șofer, ghizi.

- **Temporale**: 5.06.2023 de la ora 08.00 – până pe 7.05.2023 la ora 21.00
- **Spaţiale**: Tamaseni - Brasov- Bran- Sinaia- Rasnov-Tamaseni

DERULAREA PROIECTULUI:

1. **Etapa pregătitoare** – cu o lună înainte de momentul realizării:
   - anunţarea temei şi a obiectivelor;
   - stabilirea în detaliu a traseului;
   - pregătirea în detaliu a dosarului excursiei **(Anexele 2.2., 4.1.)**;
   - stabilirea traseului şi a costului excursiei;
   - modalitatea de servire a mesei;
   - echipamentul;
   - măsuri de protecţie.
2. **Etapa de realizare**:
   - efectuarea excursiei pe traseul stabilit: Botoşani – Iaşi şi retur;
   - prezentarea itinerarului şi a obiectivelor **(Anexa 3)**;
   - harta cu traseul;
   - caracterizarea sumară a obiectivelor;

Obiectivele propuse spre vizitare/ repere orare:

Reper orar	Obiectivul propus spre vizitare
Ziua 1	Călătorie cu autocarul spre Brasov Vizita Piata Sfatului Vizita Biserica Neagra Vizita Zoo Brasov Urcare cu telecabina pe muntele Tampa
Ziua 2	Palatul Peles Castelul Bran
Ziua 3	Vizita Dino Parc Vizita Pestera Valea Cetatii

- instructajul privind securitatea deplasării;
- colecţionarea materialului;
- consemnarea datelor în jurnalul excursiei.

3. **Etapa de evaluare**:

- Prezentarea şi evaluarea materialelor (postere, CD, broşuri, foto, fişe de observaţie, materiale adunate de pe traseu din natură, cărţi, mici obiecte cu specific local, ilustraţii, vederi, fotografii expoziţie cu pliante, vederi, fotografii, afişe, creaţii individuale sau de grup, valorificarea materialelor la orele de curs)

4. **Diseminarea**

- Activitatea proiectului va fi popularizată la şedinţa cu părinţii, activităţile Comisiei Metodice, prin publicarea în Revista şcolară pentru clasele I- IV etc.

- **Metode şi tehnici de lucru, forme de organizare:** observarea, exerciţiul, comparaţia, învăţarea prin descoperire, problematizarea, etc. explicaţia/ frontal/ individual etc.

E. EVALUARE

Rezultate scontate:

1. **pe termen scurt:**

- formarea unui comportament conştient şi activ faţă de protecţia mediului înconjurător;
- dezvoltarea capacităţilor de comportament, de integrare în grupul turiştilor, de cooperare între indivizi;
- cultivarea sentimentului de mândrie patriotică prin declanşarea de emoţii, aprecieri asupra frumuseţilor fizice, economice, religioase ale teritoriului patriei şi împletirea cu elemente de istorie a trecutului şi prezentului poporului roman;
- realizare de desene, compuneri etc.;

2. **pe termen lung:**

- formarea deprinderilor de observare, de sesizare a aspectelor ecologice, de poluare a mediului şi cultivare a unei educaţii ecologice;
- formarea deprinderii de comportare civilizată, corectă, de integrare în structura unui grup turistic, de cooperare şi respect.

F. SUSTENABILITATEA PROIECTULUI

- Posibilitatea de a dezvolta proiecte de excursii tematice cu alte itinerare şi obiective culturale

EDUCAȚIA PĂRINȚILOR ÎN AVANTAJUL ELEVILOR

Florea Cristina-Elena
Grădiniță cu P.P.Nr.35 Brașov,județul Brașov

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educaţii sunt şcoala şi familia.Educaţia în familie este o parte integrantă a educaţiei. Factorul care exercită cea mai mare influenţă asupra copiilor, alături de şcoală, este familia.

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral si estetic. Şcoala, alături de familie, influenţează, prin condiţiile concrete în care se desfăşoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Părinții, copiii şi comunităţile se influențează puternic unii pe alţii. Mediul în care trăiesc părinţii poate sprijini sau devia vieţile lor, poate determina multe dintre valorile lor.

Atunci când părinţii, elevii şi ceilalţi membri ai comunităţii se consideră unii pe alţii parteneri în educaţie, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcţioneze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentaesenţială în organizarea şcolii şi a clasei de elevi. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorinţa de a ajuta elevii să aibă succes la şcoala şi, mai târziu, în viaţă.

În ceea ce priveşte relaţia şcoală-familie se impun deschideri oferite părinţilor privind aspectele şcolare, psihopedagogice, pe lângă aspectele medicale, juridice etc.O comunicare optimă profesor / familie are rolul de a acţiona în mod pozitiv asupra copilului şi de a stopa comportamentele negative.

Obstacolele relaţiei şcoală-familie pot fi de ordin comportamental (întâlnite, atât între părinţi, cât şi la profesori şiadministratori şcolari) sau de ordin material (relaţia şcoala-familie cere un surplus de efort material şi de timp).

Se consideră că punctul cheie îl constituie programele de pregătire a formatorilor, a celor care vor îndruma auto/educaţia părinţilor; toate persoanele care prin profesia lor sunt în relaţie cu copiii şi familia (profesori, medici, juriști, preoţi etc.) au nevoie de o pregătire pe probleme ale educării familiei.

Informarea şi formarea părinţilor în ceea ce priveşte şcolaritatea copilului presupune, cel puţin,ca fiecare părinte să cunoască: obligaţiile legale privind educaţia copilului; drepturile de care dispune pentru educaţia copilului; importanţa atitudinii lui pentru reuşita şcolară a copilului; metodele de colaborare cu şcoala. În acest scop este necesar un dialog între profesori şi părinţi; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relaţie cu părinţii iar competenţa lor în aceasta materie trebuie considerata ca o aptitudine profesionala; părinţii trebuie să fie pregătiţi pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; şcolile trebuie sa asigure (asociaţiilor) părinţilor asistenţa necesară.

Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului individual nu se poate substitui participării părinţilor la gestiunea scolii.

Un rol deosebit, atât pentru colaborarea familie-şcoala şi participarea la gestiunea şcolii, cât şi pentru educaţia părinţilor îl au asociaţiile de părinţi, a căror finalitate este, în principiu, protecţia copilului prin educaţie. Se pot deosebi asociaţiile de părinţi şi după scopurile lor, astfel:

- ca grup de susţinere a şcolii, în probleme needucaţionale;
- ca grup de cooperare care consideră educaţia ca un proces comun în care părinţii şi profesorii sunt parteneri, care decid împreună viitoarele programe;
- ca grup de apărare a intereselor care consideră că părinţii au interese ce trebuie

promovate în raport cu interesele altor grupuri.

Cele mai frecvente obiective ale asociaţiilor naţionale de părinţi sunt:

- sensibilizarea părinţilor privind drepturile şi îndatoririle lor, influenţa comportamentului lor asupra copilului;
- informarea părinţilor prin publicaţii, radio şi televiziune privind problemele specifice;
- formarea părinţilor prin cursuri destinate acestora, consultaţii (la sediu, telefonic, prin publicaţii) pe probleme de interes (medicale, juridice, psihologice etc.);
- reprezentarea părinţilor (reprezentanţii sunt obligaţi să apere interesele celor pe care îi reprezintă, să raporteze periodic acestora problemele dezbătute în consiliul de participare şcolară).

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinţii şi nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenţii asupra familiei şi deci, în primul rând, asupra părinţilor pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

Bibliografie:

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. 1997; – Educaţia părinţilor . Strategii şi programe, E.D.P., Bucureşti;
2. Ecaterina Adina Vrasmas 2002– Consilierea şi educaţia părinţilor , Editura Aramis;
3. Şincan E., Alexandru Ghe., 1993,- Şcoala şi familia, Editura „Gheorghe – Cârţu Alexandru", Craiova;
4. Stoian M. 1972– Abecedarul părinţilor, E.D.P., Bucureşti,.

FORMAREA CAPACITĂŢII DE AUTOEVALUARE LA ELEVI

PROF. APETRIA GABRIELA
ŞCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ „ION PILLAT" DOROHOI

„Copiii pot învăţa aproape orice, dacă sunt puşi în situaţia să se joace, să încerce, să atingă, să audă, să vadă şi să simtă informaţia". (Jane Huston)

Lumea contemporană se caracterizează printr-o evoluţie rapidă şi imprevizibilă a ştiinţei, ceea ce duce la o serie de invenţii şi descoperiri şi totodată asistăm la o creştere exponenţială a informaţiei şi a tehnologiilor de vârf. Provocările lumii contemporane, având caracter global, au adâncit criza mondială a educaţiei, soluţia acestei crize reprezentand-o reforma învăţământului, care produce transformări adânci în raport de specificul fiecărei ţări şi presupune o nouă politică a educaţiei pentru creşterea calităţii acesteia.

Iniţial, elevul învaţă din motive externe, ajungând treptat, să înveţe din plăcere. Rolul nostru, al profesorilor, este de a stimula elevii, de a trezi interesul lor pentru a învăţa la matematică, nu din obligaţie, ci din plăcere. Pentru aceasta trebuie să găsim metodele şi procedeele cele mai potrivite clasei cu care lucrăm, personalităţilor diverse pe care le formăm, instaurând o relaţie de încredere, de respect reciproc, stimulând elevii şi învăţandu-i să se„autostimuleze".

În procesul de învăţământ evaluarea are un rol foarte important, ea măsurând şi apreciind, în funcţie de obiective, eficienţa procesului de predare-învăţare, această eficienţă raportandu-se la îndeplinirea funcţiilor ei, la cerinţele economice şi culturale ale societăţii contemporane.

Prin evaluarea rezultatelor şcolare ale „învăţăceilor" noştri nu facem decât să determinăm măsura in careobiectivele programului de instruire au fost atinse, dar şi eficienţa metodelor de predare-învăţare utilizate.

Este necesară formarea la elevi a capacităţii de a se autoevalua pe baza raportării rezultatelor obţinute la obiectivele lecţiilor şi la criteriile de apreciere.

Putem folosi ca metode şi tehnici de autoevaluare următoarele:

- exerciţiile de autocontrol prin raportarea răspunsurilor formulate de elevi la criteriile de evaluare;
- instruirea programată, care oferă posibilitatea confruntării sau corectării imediate a răspunsului;
- testele de confirmări sau corectări imediate ale răspunsului;
- testele de cunoştinţe şi deprinderi, aplicate după lecţii şi capitole;
- autonotarea, autocorectarea, notarea reciprocă şi corectarea reciprocă.

Formarea capacităţii de autoevaluare la elevii noştri este strâns legată de ideea acceptării elevilor ca parteneri sau participanţi la actul evaluării.

Principalele argumente pentru formarea şi utilizarea capacităţii de autoevaluare a elevilor sunt următoarele:

- aceste evaluări confirmă sau infirmă evaluările făcute de profesori;
- elevii participă la propria formare şi, treptat, se vor cunoaşte mai bine;
- le cultivă motivaţia intrinsecă, atitudini pozitive şi responsabilitate pentru propria activitate de invăţare;
- autoevaluările îi ajută să înţeleagă aprecierile făcute de cadrul didactic, dar şi lacunele în învăţare, efortul ce trebuie depus pentru ameliorarea acestora;

Printre modalităţile de formare la elevii noştri a capacităţii de autoevaluare se numără:

- notarea în colaborare cu alţi elevi;
- autonotare controlată, ceea ce constă în faptul că elevul propune aprecieri, iar profesorul dirijează acest proces prin urmărirea criteriilor şi obiectivelor evaluării;
- notarea reciprocă între elevi;
- metoda aprecierii obiective ce a fost propusă de Gheorghe Zapan, fiind o metodă ce constă în confruntarea aprecierilor realizate de elevii clasei.

Criteriile de autoevaluare sunt aceleaşi pe care le foloseşte şi profesorul în evaluarea rezultatelor şcolare.

1) Criteriul performanţelor ce vizează:

- cunoştinţe prevăzute în conţinuturile fiecărei discipline de învăţământ din programele şcolare;
- capacităţi intelectuale: de comunicare cu limbajul ştiinţei respective, de analiză şi sinteză, de abstractizare şi generalizare, de a efectua raţionamente ipotetico-deductive şi de alte tipuri de a rezolva probleme şi exerciţii, de a combina şi recombina cunoştinţele în forme noi, de a inova şi inventa, de a experimenta şi aplica noi cunoştinţe:

2) Criteriul descriptorilor de performanţe elaboraţi pe baza performanţelor prevăzute la matematică în programa şcolară;

3) Criteriul portofoliilor, ce cuprind cele mai bune produse ale elevilor, raportate la cerinţele standard: miniproiecte, biografii ale unor matematicieni celebri, probleme celebre, fişe cu diverse scheme realizate, fişe ce cuprind formule matematice.

Important este ca în autoevaluarea elevilor, cadrul didactic să comunice: obiectivele evaluării, criteriile de evaluare, conţinuturile de verificat, baremul şi grila de evaluare.

Copiii pot şi trebuie să fie invăţaţi să-şi pună întrebări despre ceea ce au studiat şi să rezolve diverse probleme.

Perfecţionarea şi totodată reglarea evaluării de către profesor se realizează atât prin utilizarea capacităţii de autoevaluare a elevilor, cât şi prin folosirea informaţiilor date de evaluările externe şi de comunicarea cu alţi evaluatori.

Bibliografie:

1. Cerghit, I, *Metodologia activităţii didactice*, in volumul „Didactica", coordonator Salade, D, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1982

2. Stoica, Marin*, Pedagogie şi psihologie*, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2007.

INTEGRAREA SOCIALĂ

Vasile Melania
Prof. consilier școlar
CJRAE PH

Integrarea socială este o problemă a lumii contemporane care trebuie să se realizeze din mica copilărie, în familie şi apoi în şcoală, continuând în societate.

U. Şchiopu şi E. Verza (1989, p. 45) consideră că adolescenţa începe după vârsta de 10 ani și durează până la 25 de ani, iar primii patru ani, de la 10 la 14 ani, constituind pubertatea sau preadolescenţa. Copilul se orientează mai mult către lumea exterioară, este mai deschis și conștient de ceea ce este în jurul său. El devine mult mai profund și matur. **Pubertatea şi adolescenţa** se caracterizează prin trecerea spre maturizare şi integrare în societatea adultă, cu solicitările ei sociale, familiale, profesionale etc. U. Şchiopu şi E. Verza (1997, p.42) sunt de părere că de la 14 ani, problema orientării profesionale capătă un loc aparte în cadrul preocupărilor adolescentului, acesta angajându-se în eforturi din ce în ce mai intense de calificare, ceea ce îi poate oferi prilejul de a dobândi o experienţă importantă.

În această perioadă, copilul, prins în intensitatea schimbărilor multiple, poate da dovadă de o mare atenţie şi curiozitate care se poate extinde prin explorare, la ceea ce se află în afara şcolii şi a familiei. În acelaşi timp, se poate dezvolta „*influenţa de modelare imitativă*" între tineri, formele de interdependenţă dintre aceştia formând imitaţii, uneori aberante, cum ar fi elemente de modă, stil de viaţă, conduite etc.

În această perioadă, are loc o organizare a capacităţilor creative în foarte multe domenii de activitate și de viață. Identitatea este o trăsătură importantă a personalității umane și care se află acum într-un plin proces de constituire. Acum se pot structura identităţii în subidentitatea familială, cea cultural-socială, cea ocupaţională (a dexterităţilor şi capacităţilor) şi în cea axiologică care cuprinde universul valorilor (N. Sillamy, 1996, p.78) .

Subidentitatea familială se află într-o situaţie critică, sub influenţele subidentităţii cultural sociale şi axiologice (U.Şchiopu şi E. Verza, 1989, p.98).

În perioada pubertăţii şi adolescenţei, individul traversează o serie de transformări sub toate aspectele, iar în momentul în care acesta nu reuşeşte ca, pe baza noului echipament bio-psiho-social pe care l-a dobândit, să treacă dintr-o dată de la statutul de copil la cel de adult, apare „criza", adolescentul oscilând permanent între copilărie şi maturitate, chiar dacă se orientează permanent spre lumea adultului. De asemenea, în această perioadă el caută să fie acceptat de cei din jur, îşi caută modelele, grupul de apartenenţă şi simte o anumită nevoie de a şti, de a fi afectuos, de independenţă, dar mai ales caută să-şi dezvolte identitatea de sine şi personalitatea. Astfel, pe baza satisfacerii acestor nevoi de autodepăşire, de independenţă şi de autodeterminare se consolidează

anumite capacităţi psihice, de interpretare şi evaluare, de planificare, de anticipare, de predicţii, spiritul critic şi autocritic.

A. Munteanu (1998, p.45) consideră că există câteva dominante care conferă specificitate acestei etape de dezvoltare: aspiraţia individului la independenţă, interiorizarea activităţii mentale şi individualizarea care se structurează odată cu desăvârşirea particularităţilor de sex şi a impactului provocat de influenţele mediului. Din perioada postpuberală, adolescenţă, tipurile de relaţii se complică progresiv, copilul şi apoi tânărul, integrându-se tot mai mult în generaţia sa (grupul social mai larg) prin exprimarea identităţii proprii şi prin exprimarea identităţii faţă de adulţi.

În ceea ce priveşte formarea personalităţii, adolescentul se află pus în faţa unei opoziţii permanente între, pe de o parte, comportamentele impregnate de atitudini copilăreşti, cerinţele de protecţie, anxietatea specifică vârstelor mici în faţa situaţiilor mai complexe şi solicitante şi, pe de altă parte, atitudini și conduite noi formate sub impulsul cerinţelor interne de autonomie sau impuse de societate. Încep să se contureze mai clar distanţele dintre ceea ce cere societatea de la tânăr şi ceea ce poate el să ofere, precum şi dintre ceea ce cere tânărul de la societate şi viaţă şi ceea ce i se poate oferi.

În perioada adolescenţei, maturizarea este centrată pe identificarea resurselor personale şi construirea propriei identităţi şi independenţe, începând cu detaşarea de sub tutela parentală. Tânărul începe să îşi descopere atitudini, abilităţi, forţe fizice şi spirituale, începe să-şi construiască lumea interioară a aspiraţiilor, intereselor şi idealurilor. În aceste condiţii, se dezvoltă atitudini, concepţii despre lume şi viaţă, au loc manifestări ale creativităţii şi, implicit, apar structuri motivaţionale puternice (E.Şchiopu şi U.Verza, 1997, p. 89).

Desprinderea de statutul de copil nu este resimţită cu oarecare tensiune doar de adolescent, ci şi de părinţi și educatori, obligaţi şi ei să-şi schimbe sistemul de comunicare şi interrelaţionare cu adolescenţii. Totuși, esența integrării sociale constă în atașamentul din ce în ce mai conștient și mai activ la grupul căruia aparține și a cărui sferă se extinde de la clasă, școală, până la marele organism social. Preadolescentul și ulterior adolescentul se integrează social vrând, nevrând, pentru că școala, relațiile cu colegii, cu profesorii, cu părinții, impun integrarea.

Bibliografie:

1. Cosmovici, A., Iacob, L., (1998), Psihologie şcolară, Editura Polirom, Iaşi.
2. Creţu, C., (1998), Curriculum diferenţiat şi personalizat, Editura Polirom, Iaşi.
3. Creţu T., (2001), Psihologia vârstelor, Editura Departamentului de Învăţământ deschis la Distanţă, Bucureşti.
4. Cucoş, C., coord., (1998), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi gradele didactice, Editura Polirom, Iaşi.
5. Cucoş, C., (2002), Pedagogie, Editura Polirom, Iaşi.

PERFECȚIONAREA ÎN APLICAREA METODELOR NON-FORMALE

Prof. Nae Mihaela, prof.Tuţă Graţiela, Liceul Tehnologic "Dimitrie Dima"Piteşti

Introducerea metodelor non-formale în actul educațional nu reprezintă o idee nouă sau revoluţionară în domeniul educaţiei. De-a lungul timpului, practicile au evoluat, totuşi, spre o strategie de predare-învățare-evaluare mai puțin formalizată. Metodele non-formale şi-au câştigat, treptat, un loc tot mai sigur în actul educațional odată cu apariția unor lucrări de specialitate. Experții în demersul pedagogic demonstrând faptul că elevul contemporan devine mult mai implicat în procesul educațional atunci când are posibilitatea de a (se) analiza, de a cerceta probleme complexe, provocatoare, uneori neplăcute, care se aseamănă cu cele din viaţa reală, probleme la care se poate raporta etc.

Perfecționarea în metodele non-formale poate fi văzută drept un proiect care merge dincolo de trezirea interesului elevilor, având rolul imediat de a încuraja investigaţia activă, pe de o parte şi dezvoltarea capacităţilor cognitive de nivel superior, pe de altă parte. Astfel, chiar dacă oficial, în lucrările de specialitate educația non-formală este văzută ca înglobând acele activităţi educative organizate de alte instituţii decât şcoala, cum ar fi muzeele, bibliotecile, voluntariatul prin diferite ONG-uri, cluburile elevilor etc., dar şi că se întemeiază pe recunoaşterea faptului că un număr mare din experienţele de învăţare ale oamenilor au avut loc în afara celor patru pereți ai școlii, deci în afara sistemului de educaţie formală, adică la locul de muncă, în familie, în diferite organizaţii şi biblioteci, neoficial educația non-formală a ajuns și în spațiul școlii, de la pauzele în care elevii au propriul radio,până la Școala Altfel.

În literatura de specialitate diferența dintre educaţia nonformală şi educaţia formală, este clar explicată de conţinut, organizat pe arii de interes, dar și de formele de realizare, diverse ca durată, modalitate de organizare și/sau predare. Mai mult decât atât, se reduce la minimum funcţiile de predare în avantajul învăţării (pe baza experiențelor raportate la viața reală, pe baza învățării prin descoperire etc.), precum şi caracterul mai puţin rigid, în condiţiile obţinerii unor rezultate cel puțin la fel de bune ca în educaţia formală, dacă nu, în anumite situații, chiar mai bune

În opinia unor tineri , şcoala reprezintă cel mult o bază necesară a fixării cunoştinţelor şi competenţelor cu caracter general, pe câtă vreme, unii tineri o mai apreciază ca fiind un reper în pregătirea indivizilor pentru viaţă. În ceea ce priveşte metodele de predare/evaluare, doar 21% dintre tineri apreciază că şcoala angajează în mare măsură elevii n procesul de învăţare, 17% că şcoala, în mare măsură, evaluează corect cunoştinţele elevilor/studenţilor, respectiv 16% că aceasta organizează în mare măsură activităţi extraşcolare interesante.

Prin intermediul educației non-formale, abilităţile elevilor de a înţelege lucruri noi sunt mai mari atunci când sunt „legate de activităţi semnificative de rezolvare a problemelor, iar elevii sunt ajutaţi să înţeleagă de ce, când şi cum devin aceste fapte şi competenţe relevante."

Metodele non-formale, din punctul nostru de vedere, este un model de instruire care îi implică pe elevi în activităţi de investigare a unor probleme obligatorii şi au drept rezultat obţinerea unor produse autentice. Utilizarea acestor metode se poate realiza inclusiv la orele de specialitate, cum ar fi, de exemplu, în cadrul orelor de literatură, comunicare, uneori și limbă, dar mai ales în cadrul orelor de Consiliere și Orientare, fiind destinate să sporească oportunităţile de învăţare ale elevilor.

Printre metodele non-formale aplicate la clasă la liceu, voi prezenta patru dintre ele, cu valoare în dinamizarea procesul instructiv-educativ, în cadrul orelor de limbă, literatură și comunicare română:

✓ *STORYTELLING* sau arta povestirii, metodă care folosește o poveste ca un vehicul pentru a transmite audienței un mesaj, o valoare sau un principiu. Odată înţeles textul și asimilată ideea de bază, mesajul poate fi explorat şi, apoi, adaptat, în manieră personală, de către fiecare ascultător în parte. Storytelling face apel la puterea noastră de a asculta activ şi de a vorbi pentru a crea imagini artistice și ne ajută să transmitem mult mai ușor un mesaj sau o idee. Pentru o bună realizare este nevoie de trei elemente: povestea propriu-zisă, povestitorul/naratorul şi publicul/colegii. Pe baza corelațiilor dintre cele trei elemente, această metodă capătă valențe informative, educaţionale, cât şi terapeutice, deoarece seapelează la emoţiile noastre, ilustrând valori, experienţe individuale şi de grup. De exemplu, eu am aplicat această metodă, cu ușurință, la clasa a X-a, în cadrul orelor de literatură română, atunci când elevii descoperă lumea basmelor, lupta dintre bine și rău, adevăr și minciună respectând următoarele etape: pregătirea elevilor pentru poveste (introducerea în temă); povestea în sine (incluzând elemente legate de voce, tonalitate, obiecte de recuzită utilizate) și ieşirea din poveste (invitația la reflecţie și apel la acțiune). Punctele centrale au fost povestea, basmul actualizat prin experiențe personale, traseul narativ urmat de personajul principal, povestitorul și colegii care devin public activ. S-a apelat la imaginație în realizarea decorului.

✓ *TEATRUL DE UMBRE* este o metodă ce are un impact atât la nivelul celor care o experimentează, cât și asupra persoanelor din comunitate. Elevii învață să își exprime sentimentele și emoțiile, învață să și le recunoască și își exprimă corporalitatea, lucru care conduce la o cunoaștere mai bună de sine deoarece, pe lângă dezvoltarea creativității, se dezvoltă și memoria, atenția, dar și capacitatea de concentrare, dexteritatea și motricitatea fină. Acesta poate să fie atât mut, sub formă de mimă, cât și cu cuvinte, ca într-o piesă de teatru clasic. În combinația umbre și creație de povești, teatru de umbre devine o metodă puternicăa prin impactul sau asupra celui care îl practică. Elevii învață să fie parte dintro echipă, își dezvoltă limbajul și capacitatea de exprimare orală și au ocazia de a inventa, prin tehnici propuse sau prin propiile tehnici, diferite scenarii/povești. Se poate utiliza atât scenariul planificat, cât și improvizația.

✓ *BRAINSTORMING INVERS* este o metodă non-formală în care se caută idei privind înrăutățirea situației pentru a se găsi o rezolvare la situația-inițială. Există persoane cărora le este mai ușor să formuleze aspectele care nu sunt bune, decât pe cele pozitive. Astfel, în loc de Cum să rezolv sau să previn această problemă?, ne întrebăm Cum pot să cauzez această problemă?. Etapele sunt simple. Plecăm de la identificarea problemei, se pune o întrebare, se generează soluții opuse, nu se refuză nicio ideea, apoi soluțiile se inversează pentru a răspunde problemei inițiale.

✓ *SCAMPER* este o metodă non-formală ce constă dintr-o listă de întrebări care stârnesc idei.

Această metodă substituie, combină, adaptează, modifică, permite reutilizarea, eliminarea și alt scop.Astfel, se pun întrebări de tipul Ce poate fi substituit? Pot fi regulile schimbate? Alt ingredient/ material/ proces/ procedură/ loc? Altă abordare? etc. (dacă avem în vedere ceva ce poate fi substituit), Ce idei pot fi combinate? Putem combina scopurile/un sortiment/un amestec/un aliaj? Ce alt element poate fi combinat cu acesta? Ce poate fi combinat pentru a multiplica posibilele utilizări? etc. (dacă avem în vedere ceva ce poate fi combinat cu altceva), Trecutul oferă o paralelă? Ce aş putea copia? Ce idee aş putea încorpora? Ce idei din afara domeniului meu pot încorpora? etc. (dacă avem în vedere ceva ce poate fi adaptat la un anume context), Ce poate fi modificat? Cum se pot modifica sensul/ culoarea/ forma/mirosul? Ce altă formă ar putea lua acest

lucru? Ce al ambalaj? Ambalajul poate fi combinat cu forma? Ce poate fi mărit/ lărgit/ extins/ exagerat/ încărcat? Ce poate fi duplicat? Cum aș putea ajunge la o extremă dramatică? etc. (dacă avem în vedere ceva ce se poate modifica, mări etc.), La ce altceva poate fi folosit acest lucru? Există alte utilizări ale acestui lucru dacă este modificat? Alte extensii/pieţe? Ce altceva poate fi făcut din acest lucru? etc. (dacă avem în vedere punerea în alt scop), Ce ar trebui să omit? Să-l împat pe jumătate? Subţiază? Miniaturizează? Scade? Şterge? Compactează? Ce nu este necesar? etc. (dacă avem în vedere ceva ce poate fi eliminat), Pot schimba componentele între ele? Alt model? Pot inversa cauza şi efectul? Pot schimba ritmul/ programul? Pot înlocui negativul cu pozitivul? Să mă gândesc la el pe dos? Să inversez rolurile? Să îl rotesc în sus în loc de jos? etc. (dacă avem în vedere ceva ce poate fi revalorizat etc.).

În concluzie, metodele non-formale utilizate în cadrul educaţiei formale, cu accent non-formal,sunt diverse, diferite, cu valori bine stabilite având rolul de a dinamiza procesul de învăţare, cu un scop şi obiective clare; centrate pe cel care învaţă; centrate pe găsirea de soluţii apelând la o varietate de metode, având în vedere și existența unui echilibru între învăţarea individuală şi în grup; timpul necesar pentru învăţare; evaluarea progresul şi dificultăţile apărute; autoevaluarea şi evaluarea de grup.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

http://educationnorthwest.org/webfm_send/460

http://web.archive.org/web/20110607215810/http://www.k12reform.org:80/

http://www.imparte.ro/Ajutor/Reintegrare-sociala/Educatia-non-formala-si-avantajele-sale-406.html

http://www.intel.com/content/dam/www/program/education/us/en/documents/projectdesign/projectdesign/benefits-of-projectbased-learning.pdf

http://www.edrc.ro/resources_details.jsp?resource_id=17

Exemplu de bună practică _ ”Vrem să fim studenți ”

Autori : Prof. Mihaela Arsenoiu și Prof. Lupu Gabriela
Unitatea de învățământ: Liceul Tehnologic Energetic ”Elie Radu”, Municipiul Ploiești

În perioada 18.06.2024-1.07.2024, 22 de elevi ai școlii noastre, însoțiți de 2 cadre didactice au participat la activitățile desfășurate în cadrul proiectului ***”Școala de vară-MOTIV pentru viitor!” Grant finanțat din Schema de granturi pentru universități, derulată în cadrul proiectului privind Învățământul Secundar – ROSE - 144/SGU/PV/II.***

Obiectivul general al acestui proiect a fost sprijinirea elevilor de liceu – potențiali viitori studenți, care provin cu precădere din grupuri dezavantajate, prin promovarea beneficiilor participării la *programul de vară de tip punte,* orientarea acestora în ceea ce privește opțiunile de continuare a studiilor în învățământul superior tehnic, facilitarea tranziției de la învățământul secundar la cel terțiar, furnizarea unui pachet integrat de cursuri și alte activități relevante.

*Scopul acestui proiect a fost de creştere a numărului de elevi de liceu informați cu privire la oportunitățile de dezvoltare educațională și profesională oferite în cadrul programului de vară de tip punte în vederea motivării acestora pentru finalizarea studiilor liceale și orientării lor către învățământul superior tehnic***.**

Elevii sau integrarat și acomodat cu colegii lor de la alte licee din țară în campusul universitar al Universității Politehnice București, studenții voluntari și cadrele didactice participante la acest proiect au asigurat deplasarea, cazarea și a îndrumarea pe toată perioada participării la programul de vară de tip punte.

De asemenea elevii au beneficiat de furnizarea unui pachet de cursuri, consiliere profesională și orientare în carieră, ateliere de lucru în domenii specifice, vizite de studii și participarea la competiții sportive, activități recreative și culturale, în vederea orientării școlare a acestora în ceea ce privește opțiunile de continuare a studiilor în învățământul universi

Participații la activitățile proiectului **"**Școala de vară_MOTIV pentru viitor !" au fost selectați pe baza următoarelor criterii: provin din familii cu venituri mici, sunt istoric discriminați pe baza etniei **,** trăiesc în zone rurale, trăiesc în alte zone în care nu există școli, au părinții care lucrează în străinătate, elevi cu cerințe educaționale speciale, etc.

Proiectul "MOTIV pentru viitor !" a permis elevilor să comunice și să experimenteze.

Școala de vară a avut un program extrem de variat și de bogat, care a combinat în fiecare zi ateliere de lucru cu tematici pur tehnice, ședințe de consiliere profesională, activități sportive și recreative, jocuri de societate și cunoaștere.

Elevii au fost scoși astfel din starea lor normală de simpli asistenți ai unor prelegeri monotone și au devenit actori activi implicați în procesul de învățare, au proiectat, fabricat și asamblat obiecte simple, care le-au dat încredere în propriile abilități tehnice și i-au transformat în mici cercetători curioși să descopere cu mintea lor tainele ingineriei.

Elevii au participat la următoarele tipuri de activități în cadrul Proiectului "Școala de vară-MOTIV pentru viitor!" :

- **Activități educaționale**

Cursuri de mate, fizică, 3D Printing, CAD, Mecanică, Informatică aplicată

- **Activități aplicative**

Ateliere de robotică, Ateliere de printare 3D

- **Activități de recreere**

Jocuri recreative de tip Teambuilding

- **Activități Sportive**

Fotbal, Handbal, Volei, Biliar, Darts, Bowling

- **Vizite de studiu la firme**

Dual Man, Renault, FESTO SRL, ROSTAR, Fabrica de pâine Chitila, INCDMTM, Garrett Advancing Motion

- **Vizite de studiu la firme**

Muzeul Antipa, Muzeul Național al Satului, Muzeul Militar Național, Palatul Parlamentului

- **Activități culturale**

Vizionare film, piesă de teatru/operă

- **Consiliere și orientare în carieră**

Fotografii de la activitățile la care au participat elevii școlii noastre.

Consiliere și orientare în carieră

Vizite de studiu la firme

HUAWEI, **Renault**, FESTO SRL, ROSTAR, **INCDMTM,**

Activități culturale

Vizionare piesă de teatru